

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JAMES PATTERSON KISKAÇ

*iki psikopat katil
DEDEKTİF ALEX CROSS'un
peşinde!*

ROMAN

BRO-SIS

JAMES PATTERSON KISKAÇ

Dedektif Alex Cross, artık suç dünyasından uzaklaşıp, çocuklarına daha fazla vakit ayırmaya karar vermiştir. Ancak, kendi yaşamında adrenalin azalsa da yeni sevgilisinin iş temposu oldukça yüksektir. Washington Polis Teşkilatı'nın dedektifi Brianna Stone, cesareti, güzelliği ve başarılarıyla göz doldurmaktadır. Cross ile Stone, romantik bir aşka teslim olsalar da Amerika'nın başkentinde kötülüğün durmaya hiç niyeti yoktur. Cinayetlerini internette yayınlamaktan zevk alan bir katili yakalama görevini üstlenen Stone'a, konunun uzmanı olduğu için Cross'un yardım etmesi istenir. Ancak dedektifin sokaklara geri dönüşü, başka bir canavar ruhlu mahkûmun planlarıyla aynı tarihe gelmiştir. Cross'un peşinde bu kez bir değil iki psikopat katil vardır!

Dünyanın en çok okunan polisiye yazarı James Patterson'dan yeni çağın psikolojik travmaları soluğa bir roman...

www.monakitap.com

f monakitap
t monakitap
monakitap

*Kıskaç***JAMES PATTERSON**

New York, Newburgh'ta doğan James Patterson, 19 yaşından itibaren yazmaya başladı. Vanderbilt Üniversitesini kazanmasına rağmen yarım bıraktı ve bir reklam ajansında çalışmaya başladı. 1976 yılında ilk kitabı *Thomas Berrryman Number*'ı yayınladığında, halen orada çalışıyordu. 31 farklı yayınevinin reddettiği kitap, Edgar Allen Poe Ödülünü kazandı. 2001 yılında sinemaya uyarlanan *Along Came a Spider*'da Morgan Freeman, 2012 yılında sinemaya aktarılan *Alex Cross* romanında ise Tyler Perry rol aldı. *Mary, Mary, Londra Köprüleri, Öldüren Öpücük ve Örümcek Ağ* gibi çoksatarlar bulunan Alex Cross ve *İlk Ölüm, 2. Şans, 3. Derece, 4 Temmuz, 5. Atlı ve 6. Hedef* gibi çoksatarları içeren Kadın Cinayetleri Kulübü serileriyle büyük bir okur kitlesi kazandı. Patterson, 2016 senesi itibariyle dünya çapında 350 milyon adet kitap satışına sahiptir. Patterson, kitaplarının satışıyla Guinness Dünya Rekorları'nda, "En Fazla New York Times Çoksatarı Olan Yazar" unvanını halen korumaktadır.

Patterson, öğrencilere bir milyondan fazla kitap bağışlamıştır. ReadKiddoRead.com adlı bir site kurarak, yeni kuşak kütüphanecilerin, öğretmen ve öğrencilerin okuma alışkanlığını güçlendirmeyi hedeflemiştir. Halen Palm Beach'te karısı ve oğlu ile yaşamaktadır.

Kıskaç

© 2017, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Double Cross

© 2007, James Patterson

Bu kitap Little, Brown and Company, New York, New York, USA ile yapılan anlaşma sonucu yayımlanmıştır.

Kitabın tüm yayın hakları Anatoliait Ajans aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve malı hakları saklıdır.

Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni: M. Faruk Bayrak

Genel Müdür: Vedat Bayrak

Yayın Yönetmeni: Arzu Çağlan

Kapak Tasarımı: Füsün Turcan Elmasoğlu

Sayfa Tasarımı: Ayşe Ersoy Yılmaz

ISBN 978-605-9709-76-7

1. Baskı: Ağustos 2017

Mona Kitap, Alfa Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

Baskı ve Cilt

Melisa Matbaacılık

Çiftelavuzlar Yolu, Acar Sanayi Sitesi, No. 8, Bayrampaşa-İstanbul

Tel.: (0) 212 674 9723 Faks: (0) 212 674 9729

Sertifika No. 12088

Genel Dağıtım

Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Alemdar Mahallesi, Ticarethane Sokak No. 15 34110 Çağaloğlu-İstanbul

Tel.: (0) 212 511 5303 Faks: (0) 212 519 3300

www.alfakitap.com - info@alfakitap.com

Sertifika No. 10905

JAMES PATTERSON KISKAÇ

*İki psikopat katil
DEDEKTİF ALEX CROSS'un
peşinde!*

Çeviri: Onur Özmen

Şerefinize

Büyük Usta lakabıyla tanınan eski FBI ajanı ve seri katil Kyle Craig, 11 cinayetten hüküm giydiği, Virginia eyaletinin Alexandria şehrinde görülen duruşmasında ABD Bölge Yargıcı Nina Wolff tarafından ezilmiş ve aşağılanmıştı. En azından açıklanan resmi karar o böyle algıladı ve kişiliğine yönelik bu saldırıyı kalbine kazıdı. “Bay Craig, siz, bildiğim tüm kriterlere göre, bu mahkeme salonunda karşıma dikilmiş en şeytan ruhlu insansınız. Öncekiler arasında da iğrenç karakterlere rastladım, ama siz...”

Craig araya girdi, “Çok, çok teşekkür ederim, Yargıç Wolff. Bu ince ve sanıyorum ki son derece haklı sözlerinizden şeref duydum. En iyi olmayı kim istemez? Lütfen devam edin. Söyledikleriniz güzel bir ezgi gibi kalbime işliyor.”

Yargıç Wolff başını salladı ve sanki Craig hiç ağzını açmamış gibi kararını açıklamayı sürdürdü. “Bu ağza alınmayacak vahşilikteki cinayetleriniz ve ardı ardına yaptığınız işkenceler nedeniyle ölüm cezasına çarptırıldınız. Cezanın infazına dek hayatınızın geri kalanını ülkenin en üst düzey güvenli hapislerinden birinde geçireceksiniz. Oraya yerleştirildiğinizde insanlardan neredeyse tamamen soyutlanacaksınız. Güneşi bir daha görmeyeceksiniz. Götürün şunu karşımdan!”

“Ne kadar da acıklı,” dedi Kyle Craig salondan çıkarılırken yargıca, “ama anlattığınız gibi olmayacak. Az önce ken-

di ölüm fermanınızı imzaladınız. Güneşi de, sizi de tekrar göreceğim, Yargıç Wolff. Hiç merak etmeyin. Alex Cross'u da tekrar göreceğim. Ve o harika ailesini de... Tüm bu şahitlerin, buraya heyecanlı bir gösteri izlemeye gelmiş bu zavallı sırtlan sürüsünün önünde ve buradaki mevcudiyetiyle beni şerefliendiren herkesin huzurunda yeminim olsun ki, göreceğim. Kyle Craig'in son sözünü henüz duymadınız!"

Salonda, heyecanlı bir gösteri izlemeye gelmiş zavallı sırtlan sürüsü içinde Alex Cross da vardı. Eski dostunun savurduğu boş tehditleri dinledi. Yine de Florence Yüksek Güvenlikli Cezaevi'nin gerektiği kadar güvenli olduğunu ummaktan kendini alamadı.

Kyle Craig, dört yıl sonra hâlâ Denver'a 175 kilometre uzakta, Colorado eyaletinin Florence kentindeki yüksek güvenlikli bir cezaevinde tutuluyor ya da daha doğru ifadeyle boğuluyordu. Tüm bu süre boyunca güneşi görmemişti. Neredeyse tamamen tecrit altındaydı. Öfkesi büyüyor, fizileniyordu ve bunu akla getirmek bile tüyler ürperticiydi.

Aynı cezaevinde Posta Bombacısı Ted Kaczynski, Oklahoma City Suikastçısı Terry Nichols ve El Kaide'ye bağlı iki terörist Richard Reid ile Zacarias Moussaoui'de kalıyordu. Onların da son zamanlarda güneş kremine pek ihtiyacı yoktu. Tutsaklar iki buçuğa dört metrelik ses geçirmeyen beton hücrelerde tutuluyor, avukatları ve gardiyanlar dışında kimseyi görmüyorlardı. Florence Cezaevi'nde bu yalnızlık, "her gün bir kez daha ölmekle" karşılaşınlırdı.

Kyle bile Florence'tan kaçmanın zorluğunu kabul ediyordu, belki de imkânsızdı. Bugüne kadar hiçbir tutsak bunu

başaramamış, hatta yaklaşmamıştı. Yine de umut etmek, hayal kurmak, aklın sınırlarında dolaşıp ince hesaplar yapmak mümkündü. Şüphesiz, küçük bir intikam tasarlamayı kimse engelleyemezdi. Davası temyiz sürecindeydi ve Denverlı avukatı Mason Wainwright haftada bir kendisini ziyarete geliyordu. Bugünkü görüşmeleri, her zamanki gibi, öğleden sonra saat dörtteydi.

Mason Wainwright'ın at kuyruğu saçları uzun ve gümüş renkliydi, ayağında kovboy çizimleri, başında da gösterişli bir kovboy şapkası vardı. Geyik derisinden bir ceket, yılan derisinden bir kemer giyiyordu. Geniş plastik çerçeveli gözlükleri ona entellektüel bir country müzik şarkıcısı ya da Vahşi Batı kültürüne hayran bir üniversite profesörü görünümünü veriyordu. Artık gönlünüzden hangisi geçerse. Avukat tercihi için ilginç bir karakterdi ama Kyle Craig dehasıyla ünlüydü, bu yüzden onu seçmesi pek sorgulanmıyordu.

Wainwright vardığında Craig'le kucaklaştı. Kyle, sık sık yaptığı gibi, avukatının kulağına sokularak fısıldadı, "Bu odada kamera kaydı yasak, değil mi? Bu kural hâlâ geçerli mi? Şüphesiz yok, değil mi Bay Wainwright?"

"Kayıt yok," diye cevapladı Wainwright. "Avukat-müvekkil mahremiyetine sahipsiniz, bu iğrenç bok çukurunda bile. Sizin için elimden daha fazlası gelmediği için üzgünüm. Bundan ötürü gerçekten özür dilerim. Hislerimi biliyorsunuz."

"Sadakatini sorgulamıyorum, Mason."

Craig ve avukatı kucaklaştıktan sonra gri, metal bir toplantı masasının karşı uçlarına oturdular. Masa ve sandalyeler beton zemine sıkıca sabitlenmişti.

Kyle avukatına her oturumdaki sorularını yöneltmeye başladı. Hızla sıralıyor, saygılı bir sükunet içinde oturan hukukçuya cevap için vakit bırakmıyordu.

"Çok sayıda cinayetten hüküm giymiş mahkumlara büyük ilham kaynağı olan Truman Capote, hayatta yalnızca iki şeyden korktuğunu söylemiştir. Peki hangisi daha kötü, ihanet mi, terk edilmek mi?" Kyle Craig hemen bir sonraki soruya atladı.

"Ağlamamak için kendini ilk tuttuğunda seni üzen neydi ve bu sırada kaç yaşındaydın?"

"Söyle bana avukat, boğulan bir insanın bilincini kaybetmesi ne kadar sürer?"

"Şunu çok merak ediyorum, kapalı mekânlarda mı, dışarıda mı daha çok cinayet işlenmiştir?"

"Düğünlerde ağlayanlara kimse ses çıkarmazken, cenazelerde gülmek niye tuhaf sayılıyor?"

"Eğer derileri tamamen soyulmuşsa, alkışlayan iki elin sesi duyulur mu?"

"Bir kedinin derisi kaç farklı biçimde yüzülebilir? Tabii tüm işlem boyunca hayatta kalması şartıyla."

"Az kalsın unuttuyordum, bizim Boston Red Sox ligde ne durumda?"

Kyle ve avukatı bir süre sessiz kaldı. Hükümlü, ara sıra avukatının daha önce hakkında bilgi verdiği, dışarıda seri cinayetler işleyen ilginç bir katille ya da Red Sox ve nefret ettiği Yankees'le ilgili birkaç soru daha sorardı.

Mason Wainwright odadan çıkmadan önce yine kucaklaştılar.

Avukat, Mason'ın kulağına fısıldadı. "Hepsi hazır. Tüm çalışmalar tamamlandı. Yakında Washington'da önemli işler görülecek. İntikam alınacak. Geniş bir izleyici kitlesi bekliyoruz. Tümünü sizin şerefimize..."

Kyle Craig bu haber karşısında bir şey söylemedi ama iki işaret parmağını birleştirerek avukatın kafatasına iyice bastırdı. Öyle sert bastırmıştı ki, uyandırmak istediği izlenim Mason Wainwright'ın beynine anında ulaştı.

Parmakları haç şeklindeydi.

1. Bölüm

TÜM DÜNYA BİR SAHNE

Washington.

İlk hikâyesinde gerilimli bir kurgu, Iraklı bir asker ve bir polisiye yazarı vardı. Asker on iki katlı lüks bir apartmanı inceliyor ve düşünüyordu. Demek zenginler ve ünlüler böyle yaşıyor. En iyi ihtimalle aptalca ve kesinlikle tehlikeli bir yaşam.

Haneye tecavüz imkânlarıyla ilgili not almaya, bir yapılacaklar listesi yazmaya başladı.

Süper lüks Riverwalk binasındaki hizmetlilere özel giriş kapısı, paralı apartman sakinleri, hatta kişisel uşakları tarafından çok nadir kullanılıyordu. Ana girişten ve yeraltı otoparkından daha kuytu, dolayısıyla daha korumasızdı. Girişteki özel güvenli kapıda herhangi bir dış aksam yoktu. Kapı kasasının her bir kenarına kablo döşeliydi.

Zorla girmeye kalkıldığı anda eşzamanlı ötmeye başlayan çok sayıda alarm Riverwalk'ın ana ofisini uyaracak ve birkaç bina ötedeki özel güvenlik şirketinden görevlilerin akın etmesine yol açacaktı.

Yukanya yerleştirilmiş sabit kameralar, günlük tüm giriş çıkışları izliyordu. Kapının akşam yediden sonra kulla-

nılması yasaktı, bu saatten itibaren hareket alıcıları da devreye giriyordu.

Askere göre bunların hiçbirisi büyük sorun değildi. Hatta birer avantajdı. Yousef Qasim, Saddam yönetimindeki Muhaberat'ta on iki yıl yüzbaşılık yapmıştı. Güvenlik yanılması doğuran her şeye dair bir altıncı his geliştirmişti. Amerikalıların göremediğini Qasim görebiliyordu: Teknoloji aşkı onları temelsiz bir rahatlığa sürükleyerek tehlikeye karşı kör ediyordu. Riverwalk'a girmek için en iyi yol, aynı zamanda en kolayıydı.

Anahtar, çöpteydi. Qasim çöpün hiç şaşmadan her Pazartesi, Çarşamba ve Cuma öğleden sonra dışarı çıkarıldığını biliyordu. O el üstünde tutulan Amerikan verimliliği, lüks binanın zayıf noktalarından bir başkasıydı.

Verimlilik, tahmin edilebilirlikti.

Tahmin edilebilirlik, zayıflıktı.

2

Tam da beklediği gibi, akşam 4:34'te hizmetli giriş kapısı içeriden açıldı. Uzun boylu, yeşil önlüklü ve kıvrıkcık saçlı siyahi bir uşak, açtığı kapının zincirini girişin yan duvarındaki bir kancaya tutturdu. El arabası plastik çöp torbalarıyla yüklüydü ve kapıdan çıkamayacak kadar genişti.

Adam her seferinde iki torba taşıyarak ağır, tembel adımlarla dışarıdaki üstü kapalı yükleme platformunda bulunan metal çöp kutuları ve kapı arasında mekik dokuyordu.

Bu adam hâlâ beyazlara kölelik yapıyor, diye düşündü Qasim kendi kendine. Şu haline bak, ayaklarını sürüyor, boynu

bükük. Zavallılığını o da biliyor. İşinden ve Riverwalk binasındaki iğrenç insanlardan nefret ediyor.

Qasim dikkatle izledi ve saydı. Uşak, kapıdan on iki adım uzaklaşıyor, çöp torbalarını kutulara atmak için dokuz saniye harcıyor ve sonra geri dönüyordu.

Adamın üçüncü yolculuğunda Qasim ona fark ettirmeden içeri süzüldü. Yeşil önlüğü ve görevli şapkası kamerası aldatmaya yetmese bile ciddi bir sorun olmazdı. Birileri güvenlik ihlalini soruşturmak için gelene dek kendisi zaten sıvışacaktı.

Hizmetlilerin kullandığı, zayıf aydınlatmalı merdivenleri bulmakta zorlanmadı. İlk katı temkinli adımlarla, sonra üçünü ise koşarak çıktı. Koşması, o ana dek bastırduğu heyecanın serbest kalmasına, damarlarına adrenalin pompalanmasına yol açtı, bunu kontrol altına almak gerekiyordu.

Dördüncü kat sahanlığında kullanımdışı bir görevli kabini vardı, yanında getirdiği giysi çantasını buraya tıktı ve on ikinci kata doğru merdiven çıkmaya devam etti.

Lüks binaya girişinden üç buçuk dakika sonra, 12F dairesinin önündeydi. Kapının önünde, gözetleme deliğine göre konum aldı. Parmağını, boyalı tuğlaya gömülü beyaz bir düğme biçimindeki zile uzattı.

Ama daha ileri gitmedi. Bugün zili çalmayacaktı.

Hiçbir ses çıkarmadan topuklarının üzerinde arkasına döndü ve çıktığı yoldan inmeye koyuldu. Birkaç dakika sonra yeniden dışarıda, işlek Connecticut Caddesi'ndeydi.

Tatbikatı, provası gayet iyi sonuçlanmıştı. Büyük bir sorunla veya sürprizle karşılaşmamıştı. Qasim şimdi kaldırımındaki yoğun yaya trafiği içinde elini kolunu sallaya

sallaya yürüyordu. Burada görünmezlik zırhına bürülüydü, etrafındaki sürü, tam istediği gibi, her yanını örtüyordu.

On ikinci katta yapacaklarına ilişkin sabırsızlık duymuyordu. Hazırlık, zamanlama, tamamlama, başan: Önemli olan bunlardı.

Doğru an geldiğinde, Yousef Qasim üzerine düşeni yapmaya hazırды. Yapacaktı da.

Amerikalılar, teker teker nasiplerini alacaktı.

3

Artık polis değildim, işimi bırakalı uzun zaman olmuştu. Şimdiye dek halimden hoşnuttum.

Mutfak kapısına sırtımı dayamış, elimdeki fincandan babaannemin, ya da ona ailece seslendiğimiz adıyla Büyükanne'nin hazırladığı kahveyi yudumluyordum. Buraların havasından mı, suyundan mı bilinmez ama, şu çok açıktı: Üç çocuğum fazla hızlı büyüyordu. Göz açıp kapayınca dek durumu işte. Ya çocuklarınızın evden ayrılığını düşünmek bile istemezsiniz, ya da bir an önce onlardan kurtulmak için can atarsınız. Ben kesinlikle birinci gruptaydım.

En küçük çocuğum, Ali (Alex Jr.) artık anaokulu çağına gelmişti. Zeki bir veletti, ondan bir şey öğrenmek istediğinizi anladığı durumlar hariç, çenesini kapamak nedir bilmezdi. Şu anki tutkuları arasında Animal Planet kanalındaki Most Extreme belgesel dizisi, Washington Nationals basketbol takımı, Michael Jordan'ın Salt in His Shoes başlıklı biyografisi vardı. Ayrıca uzayla ilgili her şeye bayılıyordu, aklımdan çıkaramadığım tuhaf bir jenerik müziğine sahip tuhaf TV programı Gigantor da bu ilgiden kaçamıyordu.

Ergenliğinin ilk yıllarındaki Jannie de incecik bedenine yeni kıvrımlar ekliyordu. Ailemizin sanatçısı ve aktrisiydi, Corcoran Sanat Okulu'nda resim dersleri alıyordu.

Ve 1.80 eşiğini kısa süre önce geçen Damon, liseye başlamayı dört gözle bekliyordu. Bugüne dek durduk yere bağırıp çağırmamış, ağzını bozmamıştı ve çevresine yaşıtlarından daha olgun bir pencereden bakıyordu. Damon üniversiteye hazırlık eğitimi veren bazı özel okullardan davet bile almıştı, bunlardan biri Massachussets'teydi ve epey ısrarlıydı.

Ben de bir değişimden geçiyordum. Özel terapim iyi gidiyordu. Yıllardır ilk kez hayatımda kanun yaptırıma dair "resmi" bir iş kalmamıştı. Çemberin dışındaydım.

Yani, neredeyse. Hayatımda kıdemli bir cinayet dedektifi vardı: Brianna Stone, ya da onunla çalışmış dedektiflere sorarsanız, "Kaya." Bree ile ikimizin de tanıdığı bir polisin emekliliğe ayrılma partisinde tanışmıştık. O gece ilk yarım saatimizi iş muhabbetiyle geçirmiş, sonraki birkaç saat boyunca kendimizden bahsetmiştik –Bree'nin Dragon Kürek Takımı'ndaki "özel asılma tekniği" gibi çılgın konulardan. Gecenin sonunda ona çıkma teklif etmeme neredeyse gerek kalmamıştı. Hatta, şimdi düşünüyorum da, galiba teklif eden oydu. Ama güzel sohbet, yemek filan derken o gece kendimi Bree ile aynı evde buldum ve bir daha arkama bakmadım. Ve evet, o gece de beni evine davet eden oydu.

Bree, üzerimdeki hâkimiyeti hiç elden bırakmazdı ve kelimenin tüm olumlu anlamlarıyla, yoğun bir kişiliğe sahipti. Çocuklarla iyi anlaşması da cabasıydı. Bizimkiler ona bayılıyordu. Mesela şu an Beşinci Cadde'deki evin ilk katında bir olimpiyat koşucusu gibi Ali'yi kovalıyor. Bree çocuk yiyen bir canavar gibi kükrerken Ali de kendisini savunmak

için bir Star Wars ışın kılıcını etrafa sallıyor. “O kılıç bana işlemez,” diye bağırdı az önce. “Öte galaksiyi boylamaya hazır ol!”

Çıkmaya başladığımızdan beri ilk kez birkaç günlük bir kaçamak için ajandalarımızda boşluk bulmayı başardık. Ön kapıdan Stevie Wonder’ın ilk hitlerinden Fingertips Part 2’yu yüksek sesle söyleyerek çıktım: “Good-bye, good-bye. Good-bye, good-bye. Good bye, good-bye, good-bye.” Tüm bu sözleri ezbere biliyordum, bu konuda dâhi sayılırım.

Bree’ye göz kırptım ve yanağından makas aldım. “Seninleyken sürekli gülüyorlar,” dedim.

“Ya da en azından kafaları kanşıyor,” dedi ve o da göz kırptı.

Maryland’deki Catocin Dağ Parkı’na gidiyorduk, park Appalachian Dağları’nın doğusundaydı, Washington’a ne fazla uzak, ne fazla yakın. Dağlık bölgenin en meşhur yeri David Kampı’ydı, ama Bree bizim gibi fanilere daha uygun bir başka kamp alanı biliyordu. Oraya varmak ve onunla yalnız kalmak için sabırsızlanıyordum.

Kuzeye doğru yol aldıkça başkentin gürültülerinin kafamdan silindiğini hissedebiliyordum. R350’min camları açıktı ve bu harika araçla yolculuk etmeyi çok seviyordum. Uzun süredir satın aldığım en iyi üründü. Stereo’da Jimmy Cliff’in eşsiz şarkıları çalıyordu. Hayat güzeldi. Daha keyifli olamazdı.

Virajlardan döne döne ilerlerken Bree “Neden Mercedes?” diye sordu.

“Çünkü rahat, öyle değil mi?”

“Hem de çok.”

Gaz pedalına dokundum. “İvmesi iyi, güçlü.”

"Tamam tamam, anladım."

"Ama en önemlisi, güvenli. Hayatımda yeterince tehlike atlattım. Yoldayken emin ellerde olmak istiyorum."

Parkın girişinde ödeme yaparken Bree orman bekçisiyle konuşmak için benim koltuğuma doğru eğildi. "Çok teşekkürler. Parkınıza saygı göstereceğiz."

"Ne alaka?" diye sordum Bree'ye içeri girerken.

"Ne diyebilirim ki, ben bir çevreciyim."

Kamp alanı kesinlikle harikaydı ve saygımızı hak ediyordu. Arazi, bir burundaydı, üç yanındaki mavi sular güneşin parlak ışıklarını yansıtıyordu ve arkasında engin bir yeşillik uzanıyordu. Uzakta Chimney Dağı yükseliyordu, ertesi gün orada dağ yürüyüşüne çıkmayı planlıyorduk. Etrafta tek bir insan göremiyordum.

Bree'den başka. Hayatımda tanıdığım en seksi kadındı. Yalnızca ona bakmak bile içimi eritiyordu, hele burada baş başayken. Beni belimden kavradı. "Bundan daha kusursuz bir yer hayal edebiliyor musun?"

Doğayla iç içe geçireceğimiz bu haftasonunun tadını kaçırabilecek bir şey düşünemiyordum.

4

Gerilim hikâyesi devam ediyordu. Hatasız provasından kırk sekiz saat sonra, Yousef Qasim zengin ve tasasız Amerikalılarla dolu Riverwalk apartmanına geri döndü. Ancak bu seferki tatbikat değil, sahiciydi ve midesi bulanıyordu. Bu gerçekten Qasim ve davası için büyük bir gündü.

Akşam 4:34'te hizmetli girişindeki kapı yine açıldı ve aynı siyahi görevli çöp torbalarını uyuşuk uyuşuk sokağa taşımaya çıktı. İhtiyar zenci Joe, diye düşündü Qasim. *Hâlâ zincirlere bağlı. Amerika'da hiçbir şey değişmiyor, değil mi? Yüzlerce yıldır değişmedi.*

Beş dakikadan kısa bir sürede Qasim on ikinci katta, Tess Olsen isimli kadının dairesinin önündeydi.

Bu defa zili çaldı. Aylardır, hatta kendisine itiraf etmesi gerekirse, tüm hayatı boyunca bu anı bekliyordu.

Tess Olsen'ın gözü 12F'nin kapısındaki deliğe yerleşti. "Kim o?"

Yousef Qasim, yeşil önlüğünün ve üzerinde Hizmetli yazan şapkasının görülebileceği bir noktada dikiliyordu. Tess Olsen'm ona baktığında esmer tenli herhangi bir görevliden fazlasını görmediğine emindi, oysa *mesleği gereği* detayları gözden kaçırmamalıydı. Ne de olsa ünlü bir polisiye yazardı ve işi, bu hikâye için önemliydi. Hayati bir detaydı.

"Bayan Olsen? Dairenizde gaz kaçağı var. Ofisten aradılar?"

"Ne? Bir daha söyleyin."

Qasim'in aksanı zor anlaşılıyordu ve İngilizcesi kulağa işkence gibi geliyordu. Ağır ağır, bir tür gerizekâl gibi konuşuyordu. "Gaz kaçağı. Lütfen, hanımefendi? Gaz kaçağını tamir edebilir miyim? Biri aradı? Gelecek dedi?"

"Eve yeni geldim. Kimse aramadı," diye cevap verdi kadın. "Kaçaktan haberim yok. Mesaj da bırakmadılar sanırım. Bir daha bakayım."

"Daha sonra geleyim? Gaz kaçağını sonra tamir edeyim? Gaz kokluyor musunuz?"

Kadın, bu tür küçük ve dünyevi işlerle uğraşacak yeteri kadar uşağı olmamasının bıkkınlığıyla iç geçirdi. “Öf, Tan-
rım,” dedi. “İyi, gel bari. Elini çabuk tut. Zamanlaman süper.
Yirmi dakikada hazırlanıp çıkmam lazım.”

Yousef Qasim, kilitten gelen ilk sesle kendini hazırladı.
Kapı aralanıp kadının yüzü ortaya çıkar çıkmaz atıldı.

Bu durumda, fiziksel açıdan aşırı güç kullanmaya gerek yoktu ama, yine de çok işe yarıyordu. Tess Olsen birkaç adım geri savruldu ve sertçe sırt üstü yere devrildi. Ayağın-
daki topuklular havaya fırladı ve parlak kırmızı ojeleriyle
uzun, kemikli ayakları belirdi. Şaşkınlığı yerini çılgınlara
bırakmadan Qasim üzerine çıkmış, tüm ağırlığıyla göğsü-
ne bastırıyordu. Pantolonuna yapıştırdığı gümüş renkli koli
bandı hemen kadının ağzındaki yerini buldu. İşini ciddiye
aldığını ve direnmenin manasızlığını göstermek için bandı
çok sıkı sardı.

“Sana zarar vermeyeceğim,” dedi, bir sürü yalandan il-
kiydi bu.

Sonra kadını yüzüstü döndürdü ve cebinden kırmızı bir
köpek tasma çıkarak boğazına taktı. Tasma, planın can
alıcı bir parçasıydı. Tasmanın ipi ucuz naylondan yapılmış-
tı ama gereğinden sağlamdı.

Tasma bir *ipucuydu*, polislere ve olayla ilgilenen başkala-
rına bırakacağı ilk ipucu.

Kadın kırklarındaydı, saçları sanya boyalıydı ve zayıf
kalmak için düzenli spor yaptığı vücudundan anlaşıl-
sa da güçsüzdü.

Qasim ona bir şey gösterdi. Bir koli makası! Korkunç bir
aletti. İkna ediciydi.

“Kalk, zayıf korkak,” dedi kulağının dibinde. “Yoksa suratını şerit şerit doğrayacağım.” Sesindeki yumuşaklığın, her türden bağınstan daha tehditkar olduğunu biliyordu. İngilizcesinin aniden düzelmesi de kafasını karıştırıp korkutacak bir başka etkendi.

Kadın kalkmaya çalışırken Qasim sıksa boynunu sıkıca kavrayıp çekti. Tam orada durdu -kadın elleri ve dizlerinin üzerindeyken.

“Böyle iyi, Bayan Olsen. Sakın kıpırdayayım deme, bir santim bile. Hiç ama hiç oynaşma. Şimdi makası kullanacağım.”

Kestiği pahalı siyah elbisesi sırtından kayıp gitti. Kadın şimdi istemsizce titremeye ve ağzındaki koli bandına rağmen bağarmaya çalışmaya başladı. Giysileri yokken daha güzeldi -diri, çekici bir vücudu vardı, ama Qasim'i etkilemiyordu.

“Merak etme. Köpekleme sikişenlerden değilim. Şimdi dizlerinin üstünde doğrul bakalım. Ne diyorsam öyle yap! Bu yoğun gününde fazla vaktini almayacağım.”

Kadın yalnızca inleyerek karşılık verdi. Söyleneni anlaması için Yousef'in ayakkabısının topuğuyla sırtına bastırması gerekti.

Bunun üzerine nihayet emeklemeye başladı.

“Hoşuna gidiyor mu?” diye sordu Qasim. “Muallak. Yazdıkların da bunla ilgili değil mi? Ben o yüzden buradayım, biliyor musun? Kitaplarında suçtan bahsettiğin için. Bu seferkini çözebildin mi bari?”

Yavaşça mutfağı ve yemek odasını geçip geniş bir oturma odasına girdiler. Koca bir duvar dolusu kitap vardı, çoğu kadının kalemindendi. Odanın uzak tarafındaki, yan-

lara kayarak açılan cam kapılardan, parlak bir siyah ızgara ve gösterişli bahçe mobilyalarının bulunduğu bir terasa çıktılar.

"Şu kitaplara bak! Çok etkilendim. Bunca kitabı sen mi yazdın? Yabancı dil baskıları bile var! Çevirileri kendin mi yapıyorsun? Tabii ki hayır! Amerikalılar yalnızca İngilizce bilir!"

Qasim tasmaya sertçe asıldı ve Bayan Olsen yana devrildi.

"Bir yere kıpırdama. Burada kal! Bırakılacak ipuçlarını var. Sen bile bir ipucusun, Tess Olsen. Olayı anlayabildin mi? Gizemi daha çözemedin mi yoksa?"

Oturma odasını tam istediği gibi düzenledi. Sonra kadına döndü, yerinden ayrılmamıştı ve artık laf dinlemeye başlamış gözüküyordu.

"Bu fotoğraftaki sen misin?" diye sordu aniden, şaşkın bir ses tonuyla. "Gerçekten de sensin."

Qasim ayağıyla kadının çenesini kaldırıp suratına baktı. Özenle tasarlanmış kanepenin üzerinde bir yağlı boya portre asılıydı. Tess Olsen uzun, gümüş renkli bir elbise içinde, elini güzide çiçeklerle bezeli, cilalı bir masaya koymuş biçimde resmedilmişti. Yüzünde sert ve ağırbaşlı bir ifade vardı, hak edilmemiş bir gururla doluydu.

"Sana benzemiyor. Gerçek hayatta daha güzelsin. Üstelik giysilerin yokken daha da seksisin," dedi Qasim. "Şimdi, dışarı! Terasa çıkıyoruz. Çok ünlü bir kadın olacaksın. Söz. Hayranların seni bekliyor."

Qasim tasmaya sertçe bir kez daha asıldığında, Tess Olsen zorlanarak ayağa kalktı ve kollarını açarak nihayet yürüye-bilecek bir dengeye kavuştu.

Her şey ona gerçekdışı geliyordu. Titreyerek geri geri te-rasa doğru yürüdü, demir korkulukları sırtında hissedince durdu.

Tüm vücudu sarsılıyordu. On iki kat aşağıda, Connecti-cut Caddesi trafiğin en yoğun saatlerini yaşıyordu. Yayalar, yüzlercesi birden, kaldırımları işgal etmişti. Çoğu, başları aşağıda, Riverwalk'ın terasında olanlardan habersiz yürü-yüp gidiyordu. Washington'daki hayata dair kusursuz bir semboldü bu.

Yousef Qasim uzanıp kadının ağzındaki koli bandını çekti.

"Çığlık at şimdi," dedi. "Şöyle hakkaniyetli bir çığlık at! Aklını kaçırarak kadar korkmuşsun gibi bağır! Seni Virginia'dan bile duymalarını istiyorum. California inlesin istiyorum!"

Ama kadın yalnızca konuşmakla yetindi, alelacele sarf ettiği kelimeleri anlamak neredeyse imkânsızdı. "Lütfen. Bunu yapmak zorunda değilsin. Sana yardım edebilirim. Çok param var. Daireden istediğini alabilirsin. İçeride, ikinci yatak odasında bir kasa var. Lütfen, ne istiyorsan sadece..."

"Ne mi istiyorum, Bayan Tess Olsen?" dedi Qasim ve elindeki tabancanın namlusunu kulağındaki elmas küpe-lerden birine dayadı. "Çığlık atmanı istiyorum. Avazın çık-tığı kadar bağıracaksın. Hemen! İstersen sahnede olduğu-

nu hayal edebilirsin. Sana rolünü hatırlatıyorum. Çok basit, çığlık at!”

Kadının çığlığı acıklı bir ağlamadan öteye gitmedi, zavalılı iniltileri rüzgâra karışıp kayboldu.

“Demek öyle,” dedi Qasim ve kadının çıplak bacaklarını kavradı. “Madem güzellikten anlamıyorsun, biz de senin anladığın dilden konuşuruz!” Bacaklarını kuvvetlice yukarı çekerek kadını korkuluklardan baş aşağı sarkıttı.

Bu sefer çığlıklar yükseldi, bir güvenlik alarmı tetiklenmiş gibiydi. Tess Olsen havada çırpınarak kollarını boşluğa savuruyor, tutunacak bir şey anyordu.

Tasmasının kırmızı kayışı, boynundan kan fışkırmış gibi rüzgârda serbestçe salınıyordu. Güzel bir görsel efekt, son derece sanatsal, diye geçirdi içinden Qasim. İsteddiği tam da buydu. Hepsi planın parçasıydı.

Aşağıda hemen bir kalabalık birikmeye başladı. İnsanlar durup yukarı bakıyordu. Bazıları telefonla birilerini anyor, bazıları fotoğraf çekiyordu, bir an durup düşünseler bu fotoğrafların pornografik olduğunu anlayabilirlerdi.

Qasim sonunda Tess Olsen’ı geri çekti ve terasta yere bıraktı.

“İyi oynadın,” dedi yumuşattığı sesiyle. “Harika bir iş çıkardın, ciddi söylüyorum bak. İnsanların fotoğraf çektiğine inanabiliyor musun? Dünya ne hale gelmiş.”

Kadının sözleri bir sel gibi boşaldı. “Tanrım, lütfen, böyle ölmek istemiyorum. Hayatımda kimseyi incitmedim. Bu olanları anlamıyorum! Lütfen... dur aruk.”

“Bakanz. Umudunu kaybetme. Ne söyleniyorsa harfiyen yap. Senin için en hayırlısı bu.”

“Yapacağım. Söz veriyorum. Ne söylersen yapacağım.”

Connecticut Caddesi'ne ve insanlara tekrar bakmak için korkuluklardan eğildi.

Son birkaç saniye içinde bile kalabalık büyümüştü. Telefonla konuşanlar acaba polisi mi arıyor, diye düşündü, belki de yalnızca gördüklerini birilerine anlatmaktan zevk alıyorlardı. *Aşağıda gördüklerime inanamazsın, kalk, kendi gözlerinle bak!*

Seyirciler de gördüklerine inanamayacaktı. Kimse inanamayacak, televizyondaki görüntüler bu yüzden milyonlarca defa izlenecekti. Bir sonraki cinayetiyle bu eserini aşana dek.

“Şerefimize,” diye fısıldadı. “Hepsi sizin şerefimize.”

6

“Sen ateşi yak,” diye önerdi Bree. “Ben de yatacağımız yeri hazırlayayım.”

Omzumu silktim ve ona göz kırptım. “Bence, şey, ortalık zaten alev alev,” dedim. “Bundan eminim.”

“Sabırlı ol,” dedi Bree. “Beklediğine degecek. Beklediğine degeceğim, Alex. Ama şimdilik izci başının mottosunu unutmayalım: Eğer planlamayı başaramıyorsan, başarısızlığı planlıyorsun.”

“Ben hiç izcilik yapmadım,” dedim. “Şu an izcilik için fazla azgıyım.”

“Sabret. Bilmen gerekiyorsa söyleyeyim, ben de azgıyım.”

Ben yakacak toplamaya giderken, Bree de arabanın bagajındaki yüklerden geriye kalanları boşalttı. Evin tavan

arasından toplayıp getirdiğim malzemeler, onunkiler yanında tarihi eser gibi kalıyordu. Şipşak hafif bir çadır kurdu ve içine bir şişme yatak, bir battaniye ve birkaç Coleman feneri koydu. Olur da bir dereden su içmek isteriz diye arıtma cihazı bile getirmişti. Çadıra bir de rüzgâr zili takarak eserini tamamladı. İyi düşünmüştü.

Ben de mangal için iki nefis Delmonico bifteği ve bir çift istakoz getirmiştim. Etler soğutucuda yol boyunca zeytinyağıyla iyice marine edilmişti. Burada kara aylardan endişelenmek mümkündü, ama kuru yiyeceklere göz yumamazdık.

Ateş iyice harlanıp gökyüzüne kıvılcımlar fırlatmaya başlayınca "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordum. Bree arabanın arka koltuğundan bir yelken bezi çıkarmaya uğraşıyordu, muhtemelen gölgelik niyetine kullanacaktı.

"Evet, şu şarabı aç. Lütfen, Alex. Az kaldı."

Şarap yeterince havalandığında Bree branda bezini tepemizdeki üç ağaç dalına bağlamış, çadırın köşelerini elindeki iplerle yükselip alçalabilecek hale getirmişti.

"Yemekler konusunda dikkatli olmalısınız," dedi. "Vaşaklan ve aylan çekebilir. Burada gerçekten de ayı var."

"Evet, öyle duydum." Ona kadehini uzattım. "Ev kurmak konusunda bayağı maharetliymişsin."

"Eminim sen de iyi bir aşçısındır."

Bazen Bree'nin o büyüleyici ela gözlerine daldığımdan söylediklerini kaçınıyordum. Ona baktığımda ilk fark ettiğim gözleriydi. Bazı insanların harika gözleri oluyor. Elbette, dikkatimi dağıtan yalnızca gözleri değildi. En azından şu an için. Şimdiden ayakkabılarını çıkarmış, pantolonunun düğmelerini çözmeye başlamıştı. Gömleğinkileri de. Bir

dakika içinde, soluk mavi sutyeni ve külotuyla kalmıştı. Tüm güzelliklerine rağmen o an gözlerini unutmuştum.

Kadehini bana geri uzattı. "Bu kamp yerinin en iyi yanı ne biliyor musun?"

"Emin değilim ama sanırım yakında öğreneceğim. İpucu verecek misin?"

"Evet, kesinlikle vereceğim."

7

Hayatın hep saçmalıkla anlamsızlık sınırında olduğunu hissetmişimdir, ama doğru ışık altında bakarsanız güzellikleri de yok değil.

Bu minvalde, akşamın geri kalanı ikimiz için de harika geçti. Bree ile el ele davetkâr Büyük Av Deresi'ne koşturduk. Tamamen soyunduk ve dereye girdik. Birkaç dakikalık sıkıntılı bir alışma sürecinin ardından su vücudumuzun doğal bir örtüsüne, ikinci bir deriye dönüştü.

Bu noktada sudan bir daha çıkıp çıkamayacağımı bilmiyordum. İstemiyordum da. Öpüştük, sanıldık, yüzdük ve tatile çıkan iki çocuk gibi birbirimize su sıçrattık. Yakınlarda, kurbağalar bize daimi bir *vrak, vrak, vrakla* serenat yapmaya çalışıyordu.

"Komik olduğunuzu mu sanıyorsunuz?" diye seslendi Bree kurbağalara. "Aslına bakarsanız, evet, sanırım komik. *Vrak! Vrak!*"

Biraz daha öpüştük, bir öpücük diğerini izledi ve eski filmlerde sahnenin kesilip hızla ilerleyen trenin bir tünele girdiği görüntüye geçildiği aşamaya vardık. Ama Bree ile

benim o tünele girip çıkmakta herhangi bir acelemiz yoktu. Fısıldayarak bana dünyanın en nazik ellerine sahip olduğumu, her yerini usulca gıdıklamamı, yalnız hiç durmamamı söyledi. Yaptığımdan hoşlanıyordum, ben de ona vücudunun yumuşaklığından bahsettim, aslında diri kıvrımları düşünüldüğünde bu tuhaftı. Bu tür tensel temasların başımızı belaya sokacağı belliydi, nitekim soktu da.

Su göğüs hizamıza gelene dek açıldık. Sonra Bree hafifçe sıçrayarak bacaklarını belime doladı ve içine girdim. Suyun içinde olmak her şeyin daha uzun sürmesini sağlıyordu, ama tüm güzelliklerin bir sonu vardı. Bree çığlık attı, ben de attım ve o aptal kurbağalar bile bir dakikalığına çenelelerini kapadı.

Sonra çimenli kumsala serdiğimiz bir battaniyeye uzandık, günün son ışıkları bizi kuruladı. Başımızı bir daha belaya sokacak eylemlerde bulunduk. Sonunda üzerimizi giyindik ve akşam yemeği hazırlıklarına başladık. “Buna alışabilirim,” dedi Bree. “Hatta, şimdiden alıştım bile.”

Biftek, istakoz ve benim yanı meşhur salatamdan sonra, Bree’den çok hoşlanan Büyükanne’nin tatlı menümüze eklediği ölümcül çikolatalı keklerden yedik. Artık çadın deneme vakti gelmişti. Karanlık çöktüğünde çok rahat ve mutlu hissediyorduk. İş, eski anılarda kalmıştı. Ayılar ve vaşaklar önemsiz detaylardı.

Ateşin yanında bana iyice sokulan Bree’ye baktım. İşinde güçlü ve soğukkanlı olduğu kadar yumuşak ve savunmasız görünüyordu şimdi.

“İnsanı hayrete düşürüyorsun,” diye fısıldadım. “Tüm gün bir rüya gibiydi. Beni uyandırma, olur mu?”

“Seni seviyorum,” dedi Bree. Sonra hemen ekledi, “Eyvah.”

Bree'nin ilk kez duyduğum bu sözleri havada birkaç saniye asılı kaldı, ilk kez ona söyleyecek kelime bulamıyordum.

"Ağzımdan kaçırverdi. Kim dedi ki bunu zaten? Kusura bakma. Özür."

"Bree, ne kusuru?" diye sordum.

"Alex, bundan fazlasını söylemene gerek yok. İkimiz için de yok. Vay canına. Şu yıldızlara bak!"

Uzanıp Bree'nin elini tuttum. "Sorun değil. Yalnızca ikimizin de alıştığından biraz daha hızlı ilerliyoruz. Bu iyi bir şey de olabilir."

Bree beni önce öpücüklerle, sonra kahkahayla, sonra daha çok kahkahayla cevapladı. Sohbet tüm geceyi gerebilirdi ama durum tam tersine döndü. Ona sıkıca sarıldım ve tekrar öpüşmeye başladık. Gözlerine baktım. "Asıl sana vay canına."

Tam o an çağrı cihazının ötmesine ne denir? İlahi adalet, sanırım. Belki de ironi. İşin acı yanı, en yanlış zamanda cep telefonu çalan kişi hep ben olmuşumdur. Çadırdaki çağrı cihazı yine öttü. Bree kımıldamadan bana baktı.

"Bakman lazım," dedim ona. "Seninkinin sesi bu. Duyamazlıktan gelemezsin. İşinin zorunluluklarını biliyorum."

"Kımmış hemen bakıp döneyim."

"Sorun değil," dedim. "Belki önemlidir."

Biri ölmüş. Başkente dönmek zorundayız.

Tekrar çadıra daldı. Birkaç saniye sonra telefonda konuştuğunu duydum. "Ben Bree Stone. Neler oluyor?"

Bree'nin bulunduğu önemli mevki beni bir açıdan sevindiriyordu. Detektif arkadaşım John Sampson, Bree'nin teşkilattaki geleceğinin parlaklığından bahsetmiş, istediği kadar yükselebileceğini söylemişti. Diğer yandan, bu çağrının tek bir anlamı olabilirdi. Saatime baktım. Muhtemelen saat on buçukta şehre varabilirdik. Şartları zorlamamı isterse, R350 bunu kolayca başarabilirdi.

Bree çadırdan çıktığında, şimdiden üzerindeki şortun yerini pantolon almıştı ve kapüşonlu bir Georgia Teknik eşofmanının fermuarını çekiyordu.

"Gelmek zorunda değilsin. Elimi çabuk tutarım. Kahvaltıya yetişmeye çalışırım."

Eşyalarımızı toplamaya başlamıştım bile. "Tabii canım. Biz sizi aranız."

Güler gibi oldu. "Gerçekten çok üzgünüm. Kahretsin, Alex. Ne kadar üzüldüğümü anlatamam. Ayrıca çok kızgıyım."

"Üzülme," dedim. "Harika bir gün geçirdik." Sonra, hem kendimi tutamadığımdan, hem de Bree'nin konuyu değiştirmemi yanlış anlamayacağını bildiğimden, sordum, "Olay ne?"

9

Mekânda ve tempoda ancak bu kadar keskin bir değişim yaşanabilirdi ve hafif bir deyimle, iyi yönde bir değişim değildi bu. Riverwalk apartmanına o gece saat 10:50'de vardık, cinayetin üstünden altı saat geçmişti. Bree beni Beşinci Cadde'deki evime bırakmayı teklif etse de, bir an önce bu-

raya gelmek istediğini biliyordum. Bu manşetlik bir olaydı, o kadarından emindik. Olay yerinde hâlâ karmaşa ve korku hâkimdi. En az beklediğim kadar muhabir ve haber ajansı aracı vardı. Herkesin yüzünden dehşet okunuyordu: Zengin bir kurban, çoksatar bir yazar, güvenli sanılan bir apartmanda akla gelebilecek en tüyler ürpertici biçimde öldürülmüştü.

Bree'nin kimliğiyle yüksek binadan caddeye açılan, polis kordonuyla çevrelenmiş U-şeklindeki yola girdik. Teknik açıdan suç mahallindeydik, cinayet kurbanı düzinelerce şahidin önünde terasından aşağı atıldıktan sonra buraya düşmüştü.

Beyaz üniformalı teknik ekip hâlâ kadının çakıldığı minibüsü inceliyordu. Araç, girişin yakınına park edilmişti. Beyazlı görevliler parlak ışıklar altında gözüme hayalet sü-rüsü gibi gözüktü. Sokağın karşısında, çift katlı polis bariyerlerinin ardında yüzden fazla insan birikmişti. Yüzlerinin hiçbirini tanıdık gelmiyordu ama bu önemsizdi. Bu senin soruşturman değil, diye hatırlattım kendime.

Bree arabadan çıktı ve dolanıp benim tarafıma yürüdü. "Benim eve gidip uyu istersen. Lütfen git, Alex. Evinde seni bekleyen yok zaten, değil mi? Belki kaldığımız yerden devam ederiz."

"Ya da burada seni beklerim ve işin biter bitmez kampa geri götürürüm," dedim ve şoför koltuğunu arkaya yatırdım. "Bak, çok rahat, yataktan farksız. Arabada idare ederim ben."

"Emin misin?" Bree'nin bu gece konusunda suçluluk duyduğunun farkındaydım. Ben de o yollardan defalarca geçmiştim ama bu sefer ailemin neler hissettiğini daha iyi anlıyordum.

"Geç kalmasan iyi olur, muhtemelen polis teşkilatının yansı daireye doluşmuş senin delillerini mahvediyorlardır."

Bree, birkaç üniformalı polis memurunun bakışları arasında camdan içeri eğilip bana veda öpücüğü verdi. "Hani şu söylediğim şey var ya?" diye fısıldadı. "Ciddiydim."

Sonra üniformalıların arasına karıştı. "Ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz? İşinizin başına. Bir dakika! Şunu kazıyın. Biri bana yolu gösterebilir. Cinayet nerede işlenmiş?"

Bree'nin dönüşümü görmeye değirdi. Cinayet mahalli-ne doğru hızlı adımlarla giderken yürüyüşü bile değişmişti. Tüm yetkileri üzerinde toplamış gibiydi, bana kendimi hatırlattı, ama hâlâ tanıdığım en seksi kadındı.

10

O gece, koşu giysileri içindeki bir adam ve bir kadın, Connecticut Caddesi'nde, Riverwalk apartmanının karşısında toplanan kalabalığa karışmıştı. Polis arabaları bölgeye gelmeye devam ederken, yapıtlarını hayranlıkla izliyorlardı. Dâhi eserleri Yousef Qasim artık yoktu. Buharlaşıp gitmiş, ama unutulmamıştı. Adam, Yousef rolünü harika oynamış, terasa, sahneye ayak bastığı an kalabalık büyülenmişti. Görünüşe bakılırsa izleyenler hâlâ muhteşem performansın etkisindeydi, hâlâ fısıldaşarak olanları konuşuyorlardı.

Ağızlarını açık bırakan yıldızı tekrar sahneye çağıran bir seyirci kitlesi gibi, tüm bu şaşkın tanıklar lüks apartmanın önünden ayrılmıyordu. Her geçen dakika yeni hayranlar birikiyordu. Cinayet, medyanın gündemine bomba gibi düşmüştü, CNN, diğer büyük haber kanalları, gazeteler, radyolar, video sanatçıları, blog yazarları, hepsi oradaydı.

Adam, kadını dirseğiyle dürttü. "Gördüğümü sen de görüyor musun?"

Kadın önce sağı, sonra sola baktı. "Nerede? Bakacak o kadar çok şey var ki. Göster bana."

"Saat dört yönünde. Gördün mü şimdi? Şu arabadan çıkan Dedektif Bree Stone. Yanındaki de Alex Cross. Eminim o. Cross burada ve bu daha ilk gösterimiz. Hedefi on ikiden vurduk!"

11

İlk yarım saat boyunca kendimi arabada oturup olayın dışında kalmaktan memnun olduğuma ikna etmeye uğraştım. Mercedes, oturma odamdaki dinlenme koltuğu kadar rahattı. Kucağımda Nicole Krauss'un yazdığı *Aşkın Tarihi* dururken, uydu radyosundaki kanallarda gezindim, sonra yerel haberleri dinledim. Krauss'u hep çok sevmişimdir, bana kurmaca edebiyata ilk âşık olduğum dönemleri hatırlatır. Evde bu türün beni aynı ölçüde kendine bağlayan bir başka güzel örneği daha var, Daniel Woodrell'in *Winter's Bone* romanı. Artık oyunun dışına çıktığımdan, okumaya bolca vaktim vardı. Ama oyunun dışında mıydım?

Aralıklarla kulak kabarttığım haberlerde birkaç bariz tutarsızlık yakaladım, en kötü yorum, Riverwalk katilinin bir tür terörist olduğuydu. Böyle bir sonuca varmak için çok erkendi. Şehirdeki tüm yayınlar bu hikâyeye odaklanıyordu, ulusal çaptaki yayınlar da öyle. Hepsi de olayı kendine özgü bir bakış açısıyla sunmaya çalışıyordu. Bu genelde hatalara yol açsa da, medya için bir teoriyi bir tür "uzman görüşüne," hatta bir başka yayındaki yorumlara dayandırdıkları sürece sorun yoktu.

Katilin derdi haberlerin doğruluğu değildi elbette. Her şeyden çok, dikkat çekmek istediği bence açıktı.

Polis teşkilatının birilerine haberleri takip etme görevi verip vermediğini merak ediyordum. Soruşturma bana ait olsaydı işe buradan başlardım. Buradaki anahtar kelime, olsaydı. Çünkü değildi. Artık suçlarla ilgilenmiyordum. En azından dışandaki hareketliliği arabamdan seyrederken kendime söylediğim buydu.

Yine de cinayet mahallinin karmaşası, dürtülerimi tetikliyordu. Oraya vardığım andan itibaren elimde olmadan kafamda teoriler ve farklı senaryolar dönüyordu.

Katilin bir seyirci kitlesi istediği aşıkardı ve özellikle “Ortadoğulu” bir görünümü olduğu söyleniyordu, bu da şu anlama geliyordu... Bu evlere servis türünden yeni bir terörizm yöntemi miydi? Çoksatar bir polisiye yazarı neden kurban seçilmişti? Mutlaka bir bağlantı vardı. Yazdığı bir şeyle mi ilgiliydi? Ne tür bir psikopat kurbanlarını on iki katlı binalardan aşağı atmak isteyebilirdi?

Sonunda merakım ayaklarımı harekete geçirdi. Arabadan çıktım ve en üst kata baktım. Orada Bree’yi ya da bir başkasını göremedim. Şöyle bir etrafa bakıp dönerim, dedim kendime. Eski zamanların hatırına. Ne zararı dokunabilir ki?

12

Kimi kandırmaya uğraşıyordum? Ejderha Avcısı yine işinin başındaydı işte ve bu o kadar doğal geliyordu ki, görevden hiç ayrılmamış gibiydim. Aylardır uzak dursam bile.

Kameraların çoğu polis teşkilatının caddeye kurduğu komuta merkezinin etrafına konuşlanmıştı. Yanlarından

geçerken Şiddet Suçları'ndan sorumlu polis şefi Thor Richter'ı gördüm. Richter tüm kaosu ortasında sıkışıp kalan bir yığın mikrofona ardında dikiliyor, röportajlarla bizzat ilgileniyordu.

Öyleyse Bree hâlâ yukarıda olmalıydı. Bundan yakınmadığına emindim. Teşkilat siyasetinin entrikalarından ve özellikle de Richter'dan hoşlanmazdı, ben de öyle. Kurallara fazla bağlı bir şef, vicdansız bir yarak kafalı ve arsız bir göt yalayıcısıydı. Üstelik Thor gibi saçmasapan bir ismi vardı. Pek nazik değildim, biliyordum ama herifi sevmiyordum işte.

Apartmanın girişi görece sakindi ve işi uzun süre önce bıraktığımı bilmediği anlaşılan birkaç polis beni tanıdı. On ikinci kata çıkmak için asansöre doğru yürürken, tüm polis kordonlarını aşabilmeyi beklemiyordum doğrusu. Birileri mutlaka kimlik kontrolü yapacaktı.

Yapıyordu da. Bu iş, eskiden Southeast'te çalışan eski arkadaşım Tony Dowell'a düşmüştü. Yıllardır Tony'yi görmemiş, ondan haber dahi almamıştım.

"Bak sen, kimler gelmiş, Alex Cross mu bu yoksa?"

"Selam Tony. Senin kadar yaşlı polisleri emekliye ayırdıklarını sanıyordum. Bree Stone buralarda mı?"

Tony telsizine uzandı ama sonra fikir değiştirdi. "Koridorun sonunda," dedi ve eliyle işaret etti. Sonra bana bir çift lateks eldiven verdi. "Lazım olur."

13

Önce bir küçük bir heyecan dalgası, sonra tatsız bir ürperti hissettim. Ateş hattına yeniden adım atmak ya da bu yap-

tığım her neyse, bu kadar kolay mıydı? 12F dairesinin kapısında, kısa boylu, Asya kökenli, teşkilatın teknik ekibinden olduğunu anladığım bir adam parmak izlerini ortaya çıkarmak için yüzeylerin tozunu alıyordu. Bu, içerideki karmaşanın sona erdiğini gösteriyordu. Kimyasal malzemeler, kanıt toplama işi tamamlanmadan devreye girmezdi.

Bree'yi oturma odasının ortasında yalnız başına dikilirken buldum, uzaklara dalıp gitmişti.

Koyu kırmızı renkli lekeler, muhtemelen kurbanın kanı, fildişi rengi halıyı kaplamıştı. Tüm duvarlara kitaplık sabitlenmişti ve raflar ciltli kitaplarla doluydu. Çoğu roman, bazıları da yazarın kendi kitaplarıydı ve aralarında yurtdışı baskılar da bulunuyordu. *Neden bir polisiye yazarı?* diye düşündüm. Bir sebebi olmalıydı, en azından katilin zihninde. Böyle bir mantık yürütmek doğru muydu? Belki doğru, belki yanlıştı, ama olay yerini incelemeye başladığım kesindi.

Nihayet ağzımı açtım. "Nasıl gidiyor?"

Bree'nin kaşları *Sen buraya nasıl girdin?* edasıyla kalktı ama boş lafla hiç vakit kaybetmedi. Onu hiç iş üstünde görmemiştim, burada tamamen farklı bir insandı.

"Ön kapıdan girmişe benziyor. Hiçbir girişte bir zorlanma belirtisi yok. Belki de bir hizmetli rolü yaptı. Tabii kadın onu önceden tanımiyorsa. Kadının elbiseleri ve çantası burada."

"Kaybolan bir şey var mı?" Doğal soruyu yönelttim.

Bree başını salladı. "İlk bakışta göze çarpan bir şey yok. Hırsızlık vakasına benzemiyor, Alex. Kadın aşağı düşerken üzerinde elmas bir bilezik ve küpeler vardı. Belki de hakikaten mezara götürebiliyoursundur."

Halıdaki lekeleri sordum. "Bunlar hakkında ne biliyorsun?"

"Tıbbi tetkikçi kurbanın düşmeden önce dizlerinin kan içinde olduğunu söylüyor. Bir de şunu dinle: Katil onu balkondan atarken boynunda bir köpek tasması takılıymış."

"Radyoda biri ip olduğunu söylemişti. Ben de muhtemelen ilmiktir diye düşünmüştüm ama bu da pek makul gelmemişti. Köpek tasması öyle mi? Bu ilginç. Çok garip, ama ilginç."

Bree kemerli bir geçide ve ardındaki resmi yemek odasına işaret etti, odadaki cam vitrinler yemek takımlarıyla doluydu.

"Kan lekeleri oradan başlıyor ve burada, odanın ortasında sona eriyor. Kadın zorla emekleyerek gelmiş."

"Köpek gibi. Demek ki katil onu aşağılama ihtiyacı duydu, hem de herkesin önünde. Kadından nasıl bir kötülük görmüş olabilir ki? Kurban bunu nasıl hak etmiş olabilir?"

"Evet, kişisel bir hıncı var gibi. Belki bir erkek arkadaş ya da onunla ilgili fanteziler kuran biridir." Yavaşça derin bir nefes alıp verdi. "Teşkilattan ayrılmasan bu soruşturma senin olurdu. Büyük ilgi toplayan, çılgınca bir olay."

Aynı fikrin şimdiden defalarca aklımdan geçtiğini ona söylemedim. Tuhaf vakalar genelde bana denk gelirdi. Bree, yeni ben miydi? Birden partide tanışmamız gerçekten de o an hissettirdiği kadar "tesadüfi" miydi diye merak etmeye başladım.

"Burada başka yaşayan var mı?" diye sordum.

"Kocasını iki sene önce ölmüş. Bir hizmetçisi var ama bu öğleden sonra izinliymiş."

Parmak uçlarını üzerinde yükselip topuklarının üzerine geri kondum. "Belki de katil bunu biliyordu."

"Eminim biliyordur."

Bree ile bu olaya sürüklenmemiz ilginçti. Asıl garip yanı, hiç garip gelmemesiydi. Küçük detaylar yakalamaya devam ediyordum. Dantelli bir yastık kılıfında Ayna ayna, söyle bana, ben annem miyim aslında? yazıyordu. Şömine rafında bir Hallmark tebrik kartı duruyordu. Karta baktım, imza yoktu. Bunun bir önemi var mıydı? Muhtemelen hayır. Belki de evet. Bilemezsiniz.

Bree ile birlikte terasa yürüdük.

"Onu içeride, yalnızken öldürmek için her türlü imkâna sahipti ama yine de buraya çıkıp onu balkondan aşağı attı," dedi Bree, benden çok kendi kendine konuşuyordu. "Bu çok saçma. Neye işaret ediyor anlamıyorum."

Manzaraya baktım, caddenin karşı tarafında birkaç lüks apartman, biraz solda ise Hayvanat Bahçesi vardı, büyük bir şehirde görmeye alışmadığım miktarda ağaç dikiliydi. Çok güzeldi aslında, gece parıldayan ışıklar, koyu yeşili yer yer aydınlatıyordu. Tam aşağımızda U biçimindeki yol apartmandan caddeye uzanıyor, geniş bir kaldırıma çıkıyordu. Yüzlerce kişi toplanmıştı.

Sonra kafama bir şey dank etti. Daha doğrusu, şüphe aşamasındaki bir fikir, yüksek sesle söyleyebileceğim kadar olgunlaştı.

"Kadını kişisel olarak tanımıyordum, Bree. Sanmıyorum. Olay bununla alakalı değil."

Bree dönüp bana baktı. "Devam et."

"Onu kişisel olarak öldürmedi, anlatabiliyor muyum? Demek istediğim, bu vaka başlangıcından beri halka açık bir infazdı. Tamamen seyircilerle ilgiliydi. Kadını öldürürken mümkün olduğunca çok insanın görmesini istiyordu. Bu bir sahne performansıydı. Katil buraya bir gösteri sunmaya geldi. Bir noktada, caddedekeyken yukarı bakıp cinayet için bu terası seçmiş bile olabilir."

14

Ve sonra üç kişi olduk.

Arkadaşım Sampson, bir doksanlık, yüz on kiloluk cüsesiyle oturma odasına girdi. Sampson'ın beni gördüğüne şaşırdığını düşünüyordum ama o her zamanki koca adam tavrıyla istifini bozmadı.

"Kiralık ev mi bakıyorsun?" diye sordu. "Duyduğum kadıyla bu daire artık boş. Muhtemelen bugünden sonra fiyatı da düşer."

"Yalnızca geçerken uğradım. Buralar bütçemi aşıyor."

"Geçerken uğramak danışmanlık kadar para kazandırmıyor şekerim. Yeni bir iş planlamasına girişmen lazım."

"Neler bulabildiniz, John?" diye sordu Bree. Ona John diye sesleniyordu, bense çocukluğumuzdan beri Sampson diyordum. Yine de ikisi de uygundu.

"Kimse adamın binaya girip çıktığını fark etmemiş. Şu an günün tüm kamera kayıtları inceleniyor. Bu apartman güvenlik açısından bayâ sıkı denetleniyor. Duvarlardan geçemediği sürece kayıtlardan birinde çıkacaktır."

“Bir önemi var mı bilmiyorum ama bu adamın görüntülenmekle bir derdi yok gibime geliyor,” dedim.

Tam o esnada odada bir polisin sesi duyuldu.

“Affedersiniz, dedektif burada mı?”

Üçümüz de döndük. “Şey, Dedektif Bree Stone siz misiniz? Size bir soru var. Arka odadaki Olay Yeri İnceleme Ekibinden.”

Üçümüz de üniformalı polisin arkasından bir çalışma odasına açılan dar bir koridorda yürüdük. Odanın duvarlarındaki raflarda başka kitaplar diziliydi ve pahalı görünen çerçevelerde Fransız taşbasmaları resimlerle birkaç tatil fotoğrafı vardı. Dairenin her yeri kaliteli mobilyalarla döşeliydi, her yer cilalı, oymalı ya da kabartmalıydı. Kapının önünde Cleveland Park’tan gönderilen bir koli dolusu içki duruyordu. *Katil teslimatçı mıydı? İçeri bu yolla mı girmişti?*

Köşeye iki kişilik bir kanepe, bir konsolun üzerine televizyon yerleştirilmişti. Kapıları açık vitrinin altında DVD ve VCR oynatıcısı gözüküyordu.

Gözüme bir rafta başka tebrik kartı ilişti. Açıp baktım, bu da imzasızdı.

“Birileri bu kartları toplasa iyi olur, Bree. İmzasız. Belki bir anlamı yoktur ama oturma odasında bir tane daha var.”

Olay yeri inceleme ekibinden genç bir kadın televizyonun yanında bizi bekliyordu. “Buraya bakın, dedektif.”

“Ne görmem gerekiyor?” diye sordu Bree.

“Önemi var mı bilmiyorum ama oynatıcıda bir kaset var. Odadaki tek kaset bu. Oynatmamı ister misiniz, ya da çıkarayım mı, ne dersiniz?” Belli ki inceleme görevlisi ne yapacağını şaşırmıştı.

"Buradaki tüm parmak izleri toplandı mı?" diye sordu Bree kibarca.

"Evet efendim."

"Vitrinin kapıları geldiğinizde açık mıydı?" diye sordum ben de.

"Bulduğumuzda açıktı, şimdi gördüğünüz gibiydi. Siz Dr. Cross'sunuz, değil mi?"

Genç polisin sesinde savunmacı bir ton vardı ama Bree bunu fark etmemişe benziyordu. Önce televizyonu, sonra da video oynatıcısını açtı.

Başta her şey durgundu. Sonra bir mavi ekran çıktı. Şimdi başlıyoruz, diye düşündüm. Nihayet ekranda bir resim belirdi. Rahatsız edici bir resimdi üstelik. Üzerinde bayrak asılı lacivert bir duvar ve ahşap bir sandalyeden başka şey görünmüyordu.

"Bu bayrağı tanıyan var mı?" diye sordu Bree. Kırmızı, beyaz ve siyah üç çizgi, ortasında da üç yeşil yıldız vardı.

"Irak," dedim.

Bu kelime odaya tüm ağırlığıyla çöktü.

Sonra Bree akıllıca bir harekette bulundu. Kaseti durdurdu. "Herkes dışarı," dedi. "Şimdi."

Bir grup polis, odada olup bitenleri görmek için kapıya toplandı. "Dedektif," dedi içlerinden biri. "Bu olayda 2. derece görevliyim."

"Doğru, Gabe, öyleyse bu kasetin ne kadar hassas bir mesele olduğunu anlamışsındır. Buradaki herkesle konuşmanı istiyorum. Kesinlikle dışarıya sızmasın."

Gabe'in cevabını beklemeden kapıyı kapattı.

"Benim de çıkmamı ister misin?" diye sordum.

“Hayır, kal lütfen. John, sen de kal,” dedi ve kaseti tekrar oynatıcıya soktu.

15

Bir adam gölgenin içinden çıkıp doğruca çerçeveye girdi. Katil bu muydu? Bu kaseti bizim için bırakmıştı. İzlememizi istiyordu. Yulaf renkli bir sabahlık ve siyah beyaz bir takke giymiş, dünyaya fena halde öfkeli görünüyordu. AK-47 model bir uzun menzilli tüfek tutuyordu, kameraya konuşmak için otururken silahını kucağına koydu.

İşte bu, tuhaftan da öteydi. Doğrusunu söylemek gerekirse, şaşkınlıktan nefessiz kalmıştım. Videonun tarzı çok tanıdık. Bu tür görüntüleri daha önce El Kaide’den, Hizbullah’tan ve Hamas’tan izlemiştik. Midem biraz daha kısıldı. Katilimizle ilgili bilgi edinmek üzereydik ve öğreneceklerimizin iyi haber olmayacağına emindim.

“Amerika Birleşik Devletleri halkının bir kez olsun dinleme vakti gelip çattı,” dedi adam, epey aksanlı bir İngilizceyle. Yanakları ve alnı çıkık, burnunda ise çiçekbozuğu lekeleri vardı. Ten rengi, bıyığı ve boyu, Riverwalk’ın önündeki tanıkların ifadeleriyle örtüşüyordu.

Adamımız buydu, değil mi? Yazar Tess Olsen’ı on ikinci kattan ölümüne bırakan, öncesinde onu köpek tasmaıyla aşağılamayı uygun gören adam.

“Bu filmi izleyen her biriniz, cinayet suçlusudur. Her biriniz ödle devlet başkanınız kadar suçlusunuz. Meclis üyeleri ve o yalancı savunma bakanınız kadar suçlusunuz. Dünya sizin sandığınız için sokakları işgal eden ve halkımı katleden o acınası İngiliz ve Amerikan askerleri kadar suçlusunuz.

Ve şimdi, bedelini hayatlarınızla ödeyeceksiniz. Amerikalıların kanı, bundan böyle Amerikan topraklarında dökülecek. Bizzat kendi ellerimle dökeceğim. Sakın küçük görmeye kalkmayın, tek bir adamın bile elinden neler gelir. Hiçbiriniz masum olmadığınız gibi, artık güvende de olmayacaksınız.”

Adam kalkıp kameraya yaklaştı ve gözlerini dikti, bakışları sanki ekranı deliyor, odanın içini görebiliyordu. Sonra suratını tüyler ürperten bir sırtış kapladı. Bir saniye sonra görüntü karardı.

“Tanrım,” dedi Sampson, ölüm sessizliğini bozarak. “Bu nasıl bir manyaklık? Kim bu gözü dönmüş herif?”

Bree tam “durdur” düğmesine elini uzatırken ekran yeniden aydınlandı.

“Çifte matine,” dedi Sampson. “Herif her şeye rağmen paramızın karşılığını veriyor.”

16

Başlangıçtaki görüntü bulanıktı, biri kameranın önünde dikiliyordu. Geriye adım attığında, aynı adam bu sefer yeşil bir önlük ve Hizmetli yazan siyah bir şapka giyiyordu.

Mekân, Tess Olsen’in oturma odasıydı. Kayıt bugüne aitti. Arka planda Bayan Olsen elleri ve dizleri üzerinde çıplak duruyor, gözle görülür biçimde titriyordu. Ağzı bantlıydı. Boynunda kırmızı köpek tasmaı vardı. Adam her şeyi kaydetmiş, dairede tüm yaptıklarını seyircilerin beğenisine sunuyordu.

Çalışma odasındaki hava kötüden berbata dönüştü. Katil, ya da terörist –şimdiden onu böyle görmeye başlamış-

tım- Tess Olsen'a yaklaştı. Tasmaya sertçe asıldı ve kadını zorla ayağa kaldırdı. Kurban kendini kaybetmişçesine hıçkırı hıçkırı ağlıyordu. Muhtemelen birazdan olacakları biliyordu. Bu, katili tanıdığı anlamına mı geliyordu? Onu nereden tanıyabilirdi ki? Yazdığı kitaplardan mı? En son hangi proje üzerinde çalışıyordu?

Saniyeler sonra adam tasmayı çekerek onu terasa çıkardı. Ağzındaki bandı önce hafifçe, sonra bir anda asılarak çıkardı. Bu mesafeden pek bir şey duyamıyorduk -Bayan Olsen'ı tutup kenardan aşağı sarkıtana kadar. Sonra delici çığlıkları altı yedi metre uzağa yerleştirilen kameranın mikrofona ulaştı.

Katil tüm bu esnada sürekli arkasına dönüp birkaç saniyede bir kameraya bakıyordu.

"Şunu gördünüz mü? Kareden çıktığını fark edip hemen geri girdi," dedi Bree. "Yalnızca sokaktaki kalabalığa değil, bize de gösteri yapıyordu, ya da bu kaseti kimin bulmasını bekliorsa ona. Piç kurusunun suratına bakın." Katil şimdi gülümsüyordu. Bu mesafeden bile tüyler ürpertici sırtışı kolayca görülebiliyordu.

Sonraki birkaç saniye bizler için geçmek bilmedi, eminim Less Olsen için de durum farksızdı. Adam kurbanını içeri çekti ve yere oturttu. Bayan Olsen infazının erteleneceğini düşünüyor muydu acaba? Ya da azat edileceğini? Kadın omuzlarını bir kez yukarı kaldırdı ve ardından yine ağlamaya başladı. Yaklaşık bir dakika sonra adam onu tekrar terasa çıkardı.

"İşte geliyor," dedi Bree acı acı. "Bunu izlemek istemiyorum." Ama izledi. Hepimiz izledik.

Katil güçlü bir adamdı, bir seksenden uzun gibiydi ve yapılıydı. Tess Olsen'ı bir halter gibi tam kafasının üzerine

kaldırarak beni hayrete düşürdü. Dönüp kameraya bir kez daha baktı –evet piç kurusu, izliyoruz– sonra göz kırptı ve kadını balkondan aşağı attı.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadı Bree. “Az önce bize göz mü kırptı?”

Adam ne terastan, ne de görüntüden ayrıldı. Aşağı eğdiği başının açısından kadının düştüğü yere değil, seyircilerine, sokaktaki kalabalığa baktığı anlaşılıyordu. Hiçbir şeyden çekinmiyordu.

Olayların gidişatı bakımından bu bizim için bir avantajdı. Belki de onu bu sayede yakalayacaktık. Pervasızlığı ve seyircilere poz verme merakı sayesinde. Sonra aklımdan geçenleri bir daha düşünüp tarttım. Bu orospu çocuğunu onlar değil, biz yakalayacaktık.

Katil bir süre sonra kameraya konuştu. Bu tüm kaydın en ürkütücü kısmıydı. “Beni ele geçirmeye çalışabilirsiniz,” dedi, “ama başaramayacaksınız Dr. Cross.”

Sampson, Bree ve ben birbirimize baktık. John’la ikimizin nutku tutulmuştu, Bree ise yalnızca “Hassiktir!” diyebilirdi.

Hazır olsam da olmasam da, oyuna geri dönmüştüm.

17

Sorun şuydu ki, hazır *değildim*. En azından şimdilik. Riverwalk cinayetinden dört gün sonra, hastalanmı düşünüyordum. Şimdiden çelişkilere boğulmuştum. Tess Olsen cinayetine, psikopat katilinin kimliğine, beni nereden tanıdığına ya da benden ne istediğine kafa yormamaya çalışıyordum. Güne washingtonpost.com’daki son haberlere göz

atarak başlamakta kendimi alamıyordum. Gece boyunca yeni bir gelişme yaşanmamış, Tanrı'ya şükür. Yeni cinayet yok, en azından katil henüz toplu kıyım aşamasında değil.

Sabah seansları beni zaten meşgul tutmaya yetiyordu. Haftanın en hareketli günüydü, hastalarımı ilgilenmeyi iple çeksem de can sıkıcı yanları da vardı. Birine bir faydamın dokunacağına, bir gün önemli işlere imza atacağıma dair umudumu hiç yitirmiyordum. Ya da bir ihtimal, düşüp tam kırımın üstüne oturacaktım.

Mesaim sabah yedide, yakın zaman önce eşini kaybetmiş bir itfaiyeciyle başlıyordu, adam görevine ve çocuklarına bağlılığı arasında bölünmüştü, hayata ilişkin bir anlamsızlık hissine kapılmıştı ve bu da intiharla ilgili düşüncelere her geçen gün daha çok saplanmasına yol açıyordu.

Saat sekizde, Birinci Körfez Savaşı'ndaki Çöl Fırtınası hareketına katılmış, hâlâ savaşın etkilerinden kurtulamayan bir muhariple görüştüm. Onu bana kendi terapistim, Adele yönlendirmişti ve ona yardım edebileceğimden umutluydum. Yine de tedavisinin kriz aşamasındaydık ve gerçekten sağlıklı bir iletişim kurup kuramadığımızı bilmek için çok erkendi.

Ardından, doğrum sonrası bunalımı yüzünden altı aylık kızına kanşık hisler besleyen bir kadın geldi. Küçük kızından, hatta –yalnızca bir dakikalığına– benim hislerimden bahsettik, Damon'ın ileride liseye başlayacağı günlerle ilgili kısa birkaç yorumda bulundum. Polis işindeki gibi, seanslarda da alışılmışın dışında yöntemlere başvurabiliyordum. Görevim insanlarla konuşmaktı, ben de çoğunlukla serbestçe konuşuyordum.

Yarın saatlik aramda Bree'yi yokladım ve washingtonpost.com'a yine baktım. Hâlâ bir gelişme yoktu, ne yeni bir saldırı, ne de Tess Olsen'in ölümü hakkında yeni bir bilgi.

Sabahın son hastası Georgetown Üniversitesi'nden bir hukuk öğrencisiydi, misofobisi öyle şiddetlenmişti ki, genç kadın kendi iç çamaşırını her gece yakıyordu.

Yoğun bir sabahtı. Tuhaf bir biçimde tatmin ediciydi. Ve güvenli, en azından benim için.

18

Saat birdeki mesaimden önce yağsız bir dürüm yerken Bree ofisi aradı. "Kasetler üstünde detaylı bir inceleme yaptık," dedi. "Şu konudaki fikrini öğrenmek istiyorum Alex. Katilin alnında bir yara izi var. Yarım ay şeklinde. Epey belirgin."

Cevaplamadan önce biraz düşündüm. "Belki geçmişte başına ağır bir darbe almıştır. Farazi konuşuyorum, ama ön beyin loblarını zedelenmiş olabilir. Ön lob zedelenmelerinde öfke sorunlarına ve tepiselliğe rastlanabilir."

"Teşekkürler, doktor bey," dedi Bree. "Ekte olman güzel."

Ekte miydin? Ne zamandan beri? Buna onay vermiş miydin? Sanmıyordum.

Öğle yemeğinden ve Bree ile bu keyifli cinayet vakası sohbetinden sonra günün son ve en sevdiğim hastasını kabul ettim, Sandy Quinlan adında otuzlu yaşlarının ortasındaki bir kadın.

Sandy başkentten yeni taşınmış, Kanada yakınlarında, kuzey Michigan'daki küçük şehir hayatına alışmaya çalışıyordu. Şehir içinde yoksul bir bölgede öğretmenlik işini kabul etmiş, böylece bana kendini hemen sevdirmişti. Maa-
lesef Sandy kendisini çok sevmiyordu. "Eminim benim gibi bir sürü müşterin vardır. Koca, zalim şehirde yalnız ve bunalımlı bekâr kadınlar."

"Aslına bakarsan, yok." Ona doğruyu söyledim, kötü bir alışkanlığımı bu. "Sen hastalarım arasında KZŞ'li tek BBK'sın."

Sandy espriyi anladı ve gülümsedi, sonra devam etti. "Neyse işte... çok zavallı bir durum. Neredeyse tanıdığım tüm kadınlar aynı gerzek şeyin peşinde."

"Mutluluk mu?" diye sordum.

"Ben bir erkek diyecektim. Kadın da olabilir sanırım. Sevecek biri."

Sandy'de, kendisinde gördüğünden farklı bir insan görüyordum. Tipik bir kimsesiz görünümüne bürünmeyi seçiyor, güzelliğini siyah çerçeveli gözlükler ve koyu renkli çuval gibi bol giysilerle gizliyordu. Seanslarımızda zamanla rahatladıkça cana yakın, ilgi çekici ve istediğinde komik olabiliyordu. Hocalık yaptığı çocuklara derin bir özenle yaklaşıyordu. Sık sık onlardan bahsediyor, her seferinde yüzü aydınlanıyordu. Karışık hislerden eser yoktu.

"Sende bir zavallı görmeyi bir türlü beceremiyorum," dedim sonunda ona. "Kusura bakma, sadece kişisel fikrim. Tamamen yanılıyordumdur belki."

"En iyi arkadaşım terapistim olduktan sonra ne desen boş." Cevap vermeme fırsat bırakmadan mahcupça güldü. "Merak etme, kulağa geldiği kadar psikopatça söylemedim. Tek demek istediğim..."

İçimden elimi ona uzatmak geldi ama bir terapistim ve yapamazdım, yapmamalıydım. Ama gözleri bir şey anlatıyordu -çok muhtaçtı- ve çift yönlü bir karşılık vermekten kendimi alamadım. Hayatının nasıl gittiğiyle ilgilendiğimi bilmesini istiyordum. İlişkimizin sınırlarını da belirginleştirmek istiyordum. Belki de ses tonunun ve ümitte bekleyen

bakışlarının bir anlamı yoktu. Diğer yandan, *her şeyin bir anlamı vardı*, Georgetown ve John Hopkins gibi okulların tuğla gibi kalm kitaplarından öğrendiğim buydu.

Sandy konusunda itina göstermeliydim. Seansı sorunsuz tamamladık ve ofisimden çıkmasıyla birlikte o günlük işim bitti. *Acaba gerçekten bitti mi? Şimdi gidecek ikinci bir işim mi vardı?*

Cep telefonum çaldığında apartmanın merdivenlerinden iniyordum. Numarayı tanımadım. *Bu da nerden çıktı?*

Telefonu kulağıma götürdüm.

"Kyle Craig adına anyorum," dedi bir erkek sesi. Kulaklanımı dört açtım. "Kendisi şu an telefona gelemiyor çünkü Colorado'da hücre hapsinde. Ama her gün sizi düşündüğünü ve sizin için bir sürpriz planladığını bilmenizi istedi. İnanılmaz bir sürpriz, tam burada, Washington'da. Unutmayın, Kyle planların adamıdır. Ha, bir de yıllardır güneşi görmediğini ve bunun işinde güçlenmesini ve ilerlemesini sağladığını bilmenizi istedi."

Telefon suratıma kapandı.

Kyle Craig mi? Tanrım, daha nelerle karşılaşacağım?

Ve o mesajın anlamı neydi? "Sizin için bir sürpriz planladığını..."

19

Hapse tıktığım cinayete meyilli manyakları kafama takacak vaktim olmadığını kendime anlatmaya uğraşıyordum. Hele diğerleri sokaklarda serbestçe dolaşırken. Üstelik bugüne dek kimse Florence Yüksek Güvenlikli Cezaevi'nden kaç-

maya yaklaşamamıştı bile. Hem bu Craig'in hücrelerinden savurduğu ilk tehdit değildi. Ayrıca artık bu işte değildim. Çok ciddi ve korkunç bir olay üzerinde çalışan baş dedektif sevgilim olsa bile.

Riverwalk cinayeti şimdiden medyayı sarsmıştı. Herkes bu olayı konuşuyordu. Hastalarım bile konuyu gündeme getirmişti. Haber kanallarından histerik olanlar birkaç saatte bir yeni saçma teorilerle çıkageliyordu. 7/24 korku satıyor, hiç ara vermiyorlardı. İtiraf etmem gerekirse kendim de aynı metayla uğraşıyordum ama önemli bir farkla: Ben onların aksine korkuyu yatıştırmaya çabalıyordum, hiç değilse elimden geldiği kadar. Her zaman paniği durdurmaya, katilleri sokaktan toplayarak nedenlerini ortadan kaldırmaya çalışmıştım.

Büyükşehir Polis Teşkilatı'nın katille ilgili teorileri bir sonuca varamıyor, ya da en azından Bree böyle düşünüyordu. FBI'nın Terörist Görsel Tarama Veritabanı'nda videodaki yüze dair bir kayıt bulunamadı. Ses analizi için Usama Bin Ladin'in 9/11'den sonraki kayıtlarını inceleyen şirketle anlaşılmış, buradan da bir bulguya ulaşılamamıştı.

Ayrıca katil herhangi bir cihatçı örgüt ya da hücreye atıfta bulunmamıştı. Ve kimse onu cinayeti izleyenlerin çektiği ve televizyonlarda tekrar tekrar yayınlanan resimlerden tanıyıp bilgi vermeye gelmemişti.

Bree, FBI'yla elindeki tüm bilgileri paylaşa da kendi soruşturmasını yürütmeyi sürdürüyordu. Bu günde on altı saatlik bir mesai demekti.

Perşembe akşamı ofisine uğradım, birlikte bir iki lokma atıştırabilmek için dışarı çıkarmayı umuyordum. Büyükşehir Polis Teşkilatı'nın Şiddet Suçları Şubesi gözden uzakta,

Southeast'teki gösterişsiz bir alışveriş merkezi binasının arkasındaydı. Ama gereğinden bile fazla park yeri vardı ve bazı polisler şaka yolu bu şubenin tercih edilmesinin ardındaki asıl sebebin bu olduğunu söylüyordu. Pekâlâ olabilirdi.

Bree'nin ofisi boştu. Bilgisayan hâlâ açıktı ve monitörde "Alex'i ara" yazan sarı yapışkan kâğıttan bir not asılıydı. Ama tüm gün hiç aramamıştı. *Bu sefer neyin peşindeydi?*

"Bree'ye mi baktın?" Yan odadaki dedektif, elindeki yarısı yenmiş sandviçiyle işaret etti. "Konferans odasını dene. Koridorun sonunda, solda. Epeydir oraya kamp kurdu."

Odaya girdiğimde Bree ayaklarını masaya dayamış oturuyor, bir elinde kumandayı tutuyor, diğeriyle başını kaşıyordu. Televizyonda katilin videosu oynuyordu. Açık dosyalar, sayfalar dolusu notlar, olay yeri fotoğrafları her yere dağılmıştı. Buna rağmen onu o halde görmek beni itiraf edebileceğimden çok tahrik etti.

"N'aber? Saat kaç?" dedi odaya girdiğimi gördüğünde.

Ona birkaç merhaba öpücüğü kondurmadan önce kapıyı örttüm. "Yemek zamanı, mola zamanı. Aç mısın?"

"Açlıktan ölmek üzereyim. Ama önce bunu benle birkaç kez daha izler misin? Kendi başıma izleyip durmaktan hiçbir şey göremez oldum."

Ona yardım etmekten zevk duydum ama "birkaç kez" in düzinelerce kereye ve Kinhead restoranındaki akşam yemeğinin köşedeki büfeden atıştırmalık siparişlere dönüşmesine o kadar şaşırmadım.

Dehşet verici Riverwalk cinayeti kasetini izlemek hiç kolaylaşmadı. İsmimi duymak da öyle. Bu gerilimle tamamen katile odaklanarak başa çıkmaya çalışıyordum. Belki konuşmasında ya da hareketlerinde kimsenin daha fark

etmediği ince bir detay vardı. Bu yaptığımızla dev adımlar atılmayacağını biliyordum, önemli olan küçük bağlantılar kurmaktı. Tess Olsen'ın polisiye yazarı olması gibi. Ya da dairede fark ettiğim o Hallmark tebrik kartları. Katilin se-yirci ihtiyacı.

Bu yüzden birkaç dakika sonra soruşturmanın tüm gi-dişatını değiştirebilecek bir detayı yakalamamız ikimizi de şaşırttı.

20

Zar zor ayırt edilebilen, anlık bir görüntüyle başladı, kase-tin ikinci yansı başlamadan önceki durgun karartıda nere-deyse sübliminal biçimde belirip kaybolan bir şeydi. Bree ve ben gözlerimizi hep katilin görmemizi istediklerine dikmiş, başka bir yere bakmamıştık.

"Bir saniye dur," dedim.

Kumandayı aldım ve kaseti biraz geri sarıp duraksattım.

"Bak," dedim Bree'ye. "Görüyor musun?"

Neredeyse hiçbir şey anlaşılmıyordu. İnsan gözünün al-gılayamayacağı, hatta VCR'ın yavaşlatma özelliğinin bile net yakalamaya yetmeyeceği kadar hızlı geçip giden, belli belirsiz bir görüntüydü. Bir hayaletti bu. Bir ipucu. Bilerek mi bırakılmıştı?

"Bu kaset daha önce kullanılmış," dedim.

Bree şimdiden kırk bir numaralık düz, siyah ayakkabıla-rını giymeye başlamıştı. "Bilişim Şubesi'nden tanıdığın var mı?" dedi aceleyle.

Polis teşkilatı, video incelemelerini büyük ölçüde FBI'ya bırakıyordu. Oradan birkaç isim biliyordum ama saat gece

dokuzdu. Bree'ye göre bu sorun değil gibiydi, koltuğundan kalkıp koşturmaya başlamıştı. Sonunda telefonu kendi açtı. "Wendy Timmerman'ı bir yoklayayım. Genelde geç saatlere kadar çalışır."

Ona kaşlarını kaldırdım. "Wendy Timmerman geç saatlere kadar çalışır demek. Birilerinin de gözünden hiçbir şey kaçmıyor."

Wendy görünüşte teşkilatın büro müdürlerindendi ama aynı zamanda yasaları ihlal etmeden kuralları biraz bükmek isteyenlerin baş vurduğu bir gizli silahtı. Herkesi tanıyordu ve sanki herkesin ona geçmiş bir kıyağından kalan bir borcu vardı.

Üstelik, işi dışında bir hayatı yoktu. Masasının başında yaşıyordu.

Beklediğimiz gibi, Wendy telefonda Bree'yle birkaç dakika konuştuktan sonra tekrar arayıp bir isim ve numara verdi.

"Jeffery Antrim," dedi Bree kapatırken. "Evi Adams Morgan'daymış. Bu işlerde dâhi sayılıyormuş. Geceleri ek iş yapıyormuş galiba ama Wendy yanımızda bir altılı bira paketi götürürsek kolayca kafalayabileceğimizi söyledi. Bu arada Wendy'ye çiçek göndermem lazım, unutturma."

"Hiç uğraşma," dedim. "Bir iyilik istediğinde o seni arar ve muhtemelen çiçekle kurtulamazsın."

21

Wendy Timmerman'ın tembihlediği gibi Adams Morgan mahallesine giderken bir markete uğradık. Önce markette,

sonra da arabada iç gıcıklayan birkaç kaçamak öpücük kopardık, ama şimdi yine yolda ve lanet olsun ki iş üstündeydik. Boyu benden çok Damon'a yakın olan Jeffery Antrim bizi sıcak karşıladı ve ben birayı gösterir göstermez içeri davet etti. Evinin nasıl döşendiğini görene kadar bu "dâhi çocuk" etiketine şüpheyile yaklaşıyordum. Küçük dairede laboratuvar, gizli barınak ya da her neyse mobilyaya neredeyse hiç yer kalmamıştı. Her yana yığılmış pahalı teçhizatlar acaba Büro'dan mı yürütülmüştü diye merak ettim.

Jeffery diğer odada çalışırken biz birkaç saat birbiriyle uyumsuz mutfak sandalyelerinde oturup getirdiğimiz ikinci altılı bira paketini içtik. Umduğumdan kısa bir süre sonra bize seslenip kasette bulduklarına bakmamız için çağırdı.

"Scooby-doo hayaletinin gizemi çözüldü. Önceki çekimden geriye yalnızca belli belirsiz karanlık görüntüler kalmış. Ben de ne bulduysam inceledim. Sonra dijitalize ettim. İç içe geçmiş çift kare kompoziti sizin için sorun olmaz sanırım."

"Duruma göre değişir," dedi Bree.

"Hangi duruma?"

"Hangi dilden konuştuğuna! Tann aşkına, Jeffery, anladığımız dilden konuşsana! İngilizce biliyor musun? Veya ispanyolca? İspanyolcam fena değildir."

Jeffery gülümsedi. "Peki madem, kendi gözünüzle görün. İsterseniz birleştirdiklerimi tekrar ayırabilirim." Seri klavye tıkırtılarıyla birkaç komut daha girdi. "Şu an çıktı alıyorum ama ekrandan da görebilirsiniz. Şuna dikkatli bakın."

Masasının üzerine yığılmış elektronik cihaz kulesindeki küçük monitörlerden birine iyice yaklaştık. Görüntü gerçekten de gölgeliydi, ışıktan çok karanlık vardı ama yine de

içindekiler ayırt edilebiliyordu. Hatta daha ilk karede neredede çekildiğini anladık.

“Hassiktir,” dedi Bree fısıldayarak. “Gittikçe daha da garipleşiyor.”

“Burası Ebu Garip değil mi?” diye sordu Jeffery arkamızdan. “Öyle, değil mi?”

Irak’taki Ebu Garip Hapishanesi skandalı patlayalı birkaç yıl geçmişti ama açtığı yaralar Washington çevrelerinde ve elbette başka kesimlerde henüz kapanmamıştı. Anlaşılan, Riverwalk katili de yaşananları unutmamıştı.

Görüntü ya sabit bir fotoğraftı ya da bir haber videosundan dondurularak alınmış bir kareydi. Şu an bu o kadar da önemli değildi. Eksik detayların yerini hafızamla doldurabiliyordum. Bir kadın Amerikan askeri, iki yanında hücreler dizili geniş bir koridorda dikiliyordu. Yerde, ayaklarının dibinde, başına çuval geçirilmiş ve çıplak bir Iraklı mahkûm duruyordu.

Adam elleri ve dizlerinin üzerindeydi, tıpkı Tess Olsen gibi.

Boynuna bir köpek tasmacı asılıydı, ipi askerin elindeydi.

Bree’nin gözleri görüntüde kilitli kaldı ve yavaşça başını öne arkaya salladı. “Jeffery, o ufacık mutfağında hiç kahve var mı yoksa gidip alayım mı?”

22

Katilin ikinci hikâyesi en sevdiği türlerden birinde yazılmıştı, bir bilimkurgu eseri idi.

Of, evet, bu nefisti. Plan şu ana dek kusursuz işliyor.

Katil artık Iraklı askeri oynamıyordu, şimdi daha güzel bir hikâyede çok daha renkli bir rol üstlenmişti, Dr. Xander Swift. Aktörler bu rolde yer almak için neler vermezdi ki? Özellikle de bu sahnede, bir tiyatroda. *Delizioso!*

Heybetli Kennedy Tiyatrosu binasının önündeki kaldırım o gece hızla kalabalıklaşıyordu. Toplananlar çoğunlukla genç, şehirli, kendine güvenen ve hafiften tiksindirici insanlardı. Daha önce zaten Hollywood'da filmleştirilmiş bir kısa hikâyenin, tiyatrodaki bilimkurgu uyarlamasına gelen bir kitleden bekleyeceğiniz gibilerdi. Tek fark, oyunda büyük bir yıldızın yer almasıydı. Biletler kapalı gişe satmasa da kayda değer bir kalabalığın toplanmasının sebebi buydu.

Şimdilik bir yıldız olmayan katil, Kennedy Tiyatrosu'na yaklaşırken Dr. Xander Swift rolünü iyice benimsemişti. *Karaktere bürünmeye ne kadar erken başlasan o kadar iyidir.*

Arka arkaya sıralı altı çarpma kapı, sokaktan tuğla döşemeli bir gişe alanına açılıyordu. Oradaki dört iç kapıdan da tiyatronun halıyla kaplı lobisine giriliyordu. Tüm detayları fark ediyor, gözünden hiçbir şey kaçırmıyordu.

Artık Dr. Xander Swift olduğuna neredeyse kendisini bile inandırarak rolünü derinden sahiplenen katil, etrafını saran kalabalıktan daha hızlı hareket etmiyordu. Kalın, renkli gözlük camları, gri sakalı ve gösterişsiz tüvit ceke-tiyle dikkat çekmiyordu. *Sadece sıradan bir tiyatro aşığı, diye düşünüyordu.*

Yine de provasıyla ilgili küçük bir endişe duymaktan kendini alamıyordu. *Ya yüzüne gözüne bulaştırırsa? Ya bu gece bir aksilik olur da tutuklanırsa? Ya Kennedy Tiyatrosu'nda bir hata yaparsa?*

Gözleriyle çevreyi süzüyordu, yanından geçtiği bir ceme-kanın içine asılı metalik gri bir poster gördü.

WE CAN REMEMBER IT FOR YOU
BAŞROL: MATTHEW JAY WALKER

İsmi başlığın altına siyah harflerle yazılmış, sıçması bile haber olan Hollywood yıldızı, düşük bütçeli ama yüksek başarı yakalayan filmlerde oynamasıyla tanınıyordu. Çizgi romanların absürt sahne uyarlamalarıyla müşterilerin cebinden on dolar çalıyordu. Bu geceki performansın gişe başarısı tamamen onun yüzündendi. Özellikle kadınlar Matthew Jay Walker'a bayılıyordu, kısa zaman önce güzel bir aktrisle evlenip Aptalwood'un son modasına uyarak üçüncü dünya ülkelerinden dört çocuk evlat edinse bile. Şu an "dünya çocukları için önemli meselelere hükümetin dikkatini çekebilmek" amacıyla Washington'da yaşıyorlardı. Bazı insanlar gerçekten de böyle laflar ediyor, daha beteri, böyle mi düşünüyorlardı? Maalesef evet.

Salonda, akşamın ruhunu elektronik orgla yapılan bir müzik belirliyordu. Dr. Xander Swift en sol kısımdaki 11A numaralı koltuğunu kolayca buldu. Rolüne kesinlikle alışıyordu. İyi yazılmış, iyi oynanan bir roldü bu. Aydınlatmalı dört yangın çıkışından yalnızca birkaç adım uzağa yerleşmişti ama aniden konumu tüm önemini kaybetti. Cumartesi gecesi için şimdiden ayırttığı bileti kullanmayacağını hemen anladı.

Burası yanlış bir seyir noktası! Tamamen yanlış! Dr. Swift, şu an gün gibi açık hale gelen durumun farkına varmak için çıplak gözle bakmak zorundaydı. Sembolik cinayet burada değil, doğrudan sahnede gerçekleşmeliydi.

Seyirciler için. en iyisi buydu. Ve her şey seyirciler içindi, öyle değil mi?

Saat sekizi beş geçe önce ışıklar kısıldı, sonra salonu zifiri karanlık kapladı. Elektronik orgun müziği şiddetini artırdı ve sırma işlemelerle kaplı perde ağır ağır yükselmeye başladı.

Sahneye kırmızı parlak bir ışık vurdu, tüm salonda yarattığı aydınlık, 11A numaralı koltuğun boşaldığını görmeye yetiyordu. Dr. Swift bu gece göreceğini görmüş, bu yüzden salondan ayrılmıştı. Plan tıkırındaydı, cinayet yarındı. Bugün yalnızca bir fizibilite çalışması, bir provaydı. Ne de olsa kalabalık bir izleyici kitlesine oynamak istiyordu. Bu bir zorunluluktu.

Elbette, tümü muhteremin şerefineydi.

23

Ertesi günkü Şiddet Suçları toplantısının gündeminde tek ve çok önemli bir olay vardı, en azından benim bakış açısına göre. Bree katılmamı rica etti, benim de istemediğimi söylesem yalan olurdu. Toplantı geniş katılımlıydı, yalnızca ayakta durulabiliyordu ve mekân hararetli dedikodularla çalkalanıyordu.

Polis şefi Thor Richter, Vali Yardımcısının gelişine dek toplantıyı bekletti. Yardımcı yirmi dakika geç geldi ve tüm toplantı boyunca tek kelime etmedi. Ama Larry Dalton'ın teşrifi net bir mesaj veriyordu: Herkesin gözü bu olayın üzerinde. Manyak katilin istediği tam da buydu ama çare yoktu. Vali Yardımcısının katılımını hiçbir yolla engelleyemezdik.

Bree topluluğa ikimizin yakın zaman önce elde ettiği tüm bilgileri aktararak söze başladı. Jeffery Antrim'le gece mesaimiz ortaya birkaç Ebu Garip görüntüsü daha çıkar-mıştı ama kayda değer bir bulguya ulaşamamıştık. Yine de iyi bir başlangıç, diye düşünüyordum. Katilin o fotoğrafları bize mesaj olarak bıraktığını varsayıyordum. Yoksa yalnızca bana mıydı?

"Biz de başka kısımları tekrar gözden geçirmek için kaydını daha derinlemesine inceledik," dedi Bree ve bir Powerpoint slaytı gösterdi.

"Bu, katilin kasetin ilk yarısındaki konuşmasının metni. Bu da," slaytı değiştirdi, "kendisine Amerika Şeyhi diyen birinin 2003'te yaptığı bir konuşmanın metni..."

"Aynı adam mı?" diye sordu arkalardan biri.

"Hayır," dedi Bree. "Değil. Ama katil belli ki tek bir kaynaktan yararlanmamış. Önce Ebu Garip, sonra bu. İstatistiksel olarak iki konuşma yüzde altmış örtüşüyor."

"Bir dakika. Aynı adam olmadığına nasıl bu kadar eminsin?" Richter ısrarla öğrenmek istiyordu. Alışıldık iğneleyici tarzıyla sorularını hep ithamda bulunuyor gibi sorardı.

Bree'nin suratında bir an gelip geçen bir kızgınlık okudum, muhtemelen tek fark eden bendim. "Çünkü Şeyh geçen sene tutuklanmıştı. New York Cezaevi'nde gün sayıyor," dedi. "Devam edelim, olur mu?"

Bir başka dedektif ilkokul öğrencisi gibi elini gibi kaldırdı. "Katilin uyruğuna dair bu noktada bir bilgimiz var mı?"

Bree bana doğru bakıp başıyla onayladı. Bu, sahneye adım atma işaretimdi. "Dr. Alex Cross'u çoğunuz tanıyorsunuz. Ondan mevcut verilerimize dayanarak katilin profilini ana hatlarıyla aktarmasını rica edeceğim. Katil Dr. Cross'u

tanıyor. Daha önce duymayanlar için belirteyim, ismi kasette geçiyor.”

“Böyle bir daveti nasıl geri çevirebilirim?” dedim ve dinleyenlerden birkaç kahkaha kopardım.

Sonra doğruca ağır meselelere daldık.

24

Önde dikilirken odadakilerin yarısını tanıdığımı fark ettim. Geri kalanların ne kadarı beni teşkilattaki geçmişimden tanıyordu emin değildim, ama muhtemelen çoğu ismimi duymuştu. Başkentte yıllarca büyük suç olaylarında çalışmışım ve işte şimdi yine görev başındaydım. Amme hizmeti mi görüyordum? Dedektif Bree Stone’a yardımcı mı oluyordum? Sahi, benim görevim neydi?

“Bir nokta çok bariz,” diye başladım. “Başarsa da başarmasa da, tekrar öldürmek isteyecek. Eylem tarzı terörist, ancak seri cinayet eğilimi de var. Şimdiden belli bir düzene göre ilerliyor.”

“Bunu biraz açabilir misin, Alex?” diye sordu biri. Dönüp Bree’ye baktım, o da bana çenesini kaldırarak devam et işareti verdi.

“Tabiri caizse, katilin açılış gösterisi bireysel bir cinayetti. Daha kitlesel bir olay için ısınma hareketleri yapıyor diye düşünülebilir, ama sanmıyorum. Muhtemelen eylemlerini her seferinde tek bir kurbanla sınırlı tutacaktır.”

“Neden?”

“Güzel bir soru ve sanırım buna bir verecek bir cevabım bile var. Tahminime göre eserlerinin gölgesinde kalmak is-

temiyor. Bu onunla ilgili, kurbanlarla değil. Kasette söylediklerinin aksine, hakiki bir narsist. Yıldız mertebesine erişmek için yanıp tutuşuyor. Belki de beni bu olaya 'davet etmesinin' sebebi de bu. Suç mahallinde bazı tebrik kartları bile bırakmış olabilir, mesela birkaç imzasız Hallmark kartı. Bu konudaki araştırmalarımız sürüyor, ne anlama geldiğini bulmaya çalışıyoruz. Bayan Olsen'ın yazdığı kitapları da inceliyoruz."

"Peki onu bu cinayete iten sebep neydi?" diye sordu Richter. "Hâlâ politik unsurlar üzerinde mi duruyoruz?"

"Hem evet, hem de hayır. Şu anki teorimiz, Irak doğumlu ya da Irak kökenli olduğu ve geçmişte polislik veya askerlik yaptığı yönünde. FBI en az birkaç yıldır, belki de hayatı boyunca ABD'de yaşadığını düşünüyor. Ortalama üstü zekâya sahip, son derece disiplinli ve evet, muhtemelen Amerikan karşıtı. Ama politik tutumunun kendinde bir amaç değil, sadece bir ifade aracı olabileceği ihtimalini de değerlendiriyoruz."

"Neyin ifadesi?" diye üsteledi Richter, henüz elimizde yeterince cevap bulunmadığını bilmesi gerektiğine rağmen.

"Öldürme ihtiyacı belki. Yaptığından hoşlanıyorsa benziyor. Ama daha önemlisi, ışıkları üzerine çevrilmesini seviyor."

Tıpkı senin gibi, Thor.

Belki de tıpkı benim gibi.

25

Sunumumu izleyen sıkıntılı sessizlikte birkaç kişi bilgisayarlarına ya da defterlerine not aldı. Toplantıda fazla öne çıkmak istemiyordum, bu yüzden soru cevap kısmının geri

kalanını Bree'ye bıraktım. Richter fena bastırdı ama Bree otoriter patron tavrından hiç taviz vermedi. Samspon Bree hakkında haklıydı, Büyükşehir Polis Teşkilatı'ndaki geleceği parlaktı, tabii kıskanç bir üstü tarafından yoluna taş konmazsa.

Ardından, boş brifing odasındaki eşyalarımızı toplarken Bree durup bana baktı. "Bu işte bayâ iyisin," dedi. "Belki de müthiş itibarından bile iyi."

Ona gülümseyerek sözlerine omuz silktim, ama içimden bu iltifata sevindim. "Bu tür toplantılarda çok bulundum. Üstelik yöneten sendin ve bunu biliyorsun."

"Toplantıyı demiyorum Alex, bunu diyorum. Bu işi. Senin kadar iyisini görmedim. Diğerlerine büyük fark atıyorsun. Gerçeği duymak istersen, bence birlikte çok iyi gidiyoruz. Bu seni de korkutmuyor mu?"

Elimdeki dosyaları düzenlemeyi bırakıp gözlerimi ona diktim. "Madem öyle, Bree, neden bu olayda yanlış yöne ilerlediğimizi hissediyorum?"

Söylediğim onu hayrete düşürdü. "Nasıl yani?"

Toplantının sonlarından beri içimi kemiriyordu. Her şey çok hızlı ilerlemişti. Bulgularımızı didik didik edecek bir kitleyle paylaşmak için elimizdeki ilk fırsattı bu. Ve şimdi önemli bir noktayı gözden kaçınıyormuşuz gibi hissediyordum. Bundan neredeyse emindim. Zamanlamam korkunçtu ama bu sezimi susturamıyordum. Şu meşhur, kahrolası sezilerim! İçimdeki ses tüm elimizdekileri, bildiğimizi sandığımız her şeyi sil baştan değerlendirmemi söylüyordu.

"Belki de hepsi mantıklı geliyor çünkü katil böyle düşünmemizi istiyor," dedim. "Bu sadece bir önsezi bu ama beni yiyip bitiriyor."

Böyle yakıcı duygulara daha önce de kapılmıştım, yakın geçmişte. Los Angeles'taki Mary, Mary olayı üstünde çok vakit harcamış, gerçek katil yerine, ustaca uydurduğu bir karakterin peşine düşmüştük. Biz durumu anlayana dek başka insanlar da ölmüştü.

Bree yeni kapattığı çantayı açıp içinden belgeler çıkarmaya başladı. "Peki öyleyse. Her şeye sıfırdan tekrar bakalım. Bu olayı tastamam çözmek için ne bilmemiz gerekiyor?"

Sorusunun bariz cevabı, bir başka cinayetin bize çok daha fazla bilgi vereceğiydi.

26

İkinci hikâyenin de tamamına erme vakti gelmişti.

O gece dokuz yüz elli beş cesur yürek Kennedy Tiyatrosu'ndaki lüks koltuklarına kuruldu. Ana fuaye dev sarkıtlara benzeyen, birer ton ağırlığındaki 81 adet avizeyle aydınlatılmıştı ve muazzam boyutlardaydı, uzunluğu iki yüz metreyi geçiyordu. Merkezinde Kennedy'nin iki buçuk metrelik bir heykeli yükseliyordu, büyük lider hayatında hiç bu kadar ciddi ve heybetli durmamıştı.

Sahne arkasında otuz yedi kişilik bir ekip görev yapıyordu. Etkileyici ve pahalıydı da.

On yedi kişilik bir oyuncu kadrosu vardı.

Ve yalnız bir figür sessizce sahnenin altında bekliyordu. Dr. Xander Swift.

O gün, öğleden sonra saat üçte sahne kapısından girmişti. Elindeki geniş alet çantası ve ısıtma tesisatıyla ilgili

birkaç ezberlenmiş replik, tüm kapıları açmaya yetmişti. Çantası sahne gereçleriyle doluydu.

Tabanca.

Buz kıracağı, ne olur ne olmaz diye.

Bütan çakmağı.

Etanol.

Beş saat geçmiş, ana gösteri için vakit gelip çatmıştı. Başının üzerinde oyun sahnelenmekteydi. Salon tiyatro âşık-larıyla, dram ve meraklı bekleyiş tutkunlarıyla tıka basa doluydu.

Matthew Jay Walker, bir monitörden başka bir karakterle robot edasıyla konuştuğu sahneyi oynuyordu. Walker ola-ğanüstü yakışıklıydı, elbette beklendiğinden biraz kısaydı ve doğruyu söylemek gerekirse epey şımarık bir herifti. Me-najeri taze egzotik meyveler, Evian marka maden suyu ve kişisel bir makyöz talep etmişti. Şimdi Walker'ın yardımcı oyuncusuyla tanışma vaktiydi.

"Merhaba, Matthew Jay! Selamlar," dedi Dr. Swift. "Bura-dayım... Arkanızda."

Aktör etrafa bakındı ve normalde ikinci sahneden önce kullanılmaması gereken kapı hızla açıldığında şaşırdı. Ha-yır, afalladı.

"Sen de kims-"

"Baylar bayanlar, araya girdiğim için çok üzgünüm," dedi Dr. Swift, yüksek, net ve buyurgan sesi en uzaktaki ucuz koltuklardan bile kolaylıkla duyulabiliyordu. "Ama lütfen dikkatinizi, tüm dikkatinizi, gözlerinizi hiç ayırmadan bir süreliğine bana verir misiniz? Bu bir ölüm kalım meselesi."

Başlangıçta seyirciler arasındaki tek hareketlilik, sahnede kimin yer aldığını görmek için ellerindeki programın sayfalarını karıştırmak oldu.

Matthew Jay Walker sırtını seyircilere döndü ve fısıldayarak konuştu. "Gerizekâlı herif, sen de kimsin, ne yaptığını sanıyorsun? Siktir git sahneden! Hemen!"

Aniden, Dr. Xander Swift bir tabancayı aktörün suratına neredeyse dokununcaya dek kaldırdı. Heyecandan eli titriyormuş gibi yaptı -ki aslında heyecanın zerresi yoktu. "Şşş," dedi izleyicilerin duyabileceği kadar yüksek sesli bir fısıltıyla. "Senin bu sahnede repliğin yok."

Silahı suratına dayadı ve aktör dizlerinin üzerine çökene dek aşağıya doğru bastırdı. "Lütfen," dedi Walker mikrofonuna, "Ne istersen yapacağım. Lütfen sakinleş."

"911'i arayın," diye bağırdı biri ön sıralardan. Seyirciler nihayet durumu çakıyordu.

Katil onlara seslendi. "Ben Bağışıklık ve Denetim Bürosu'ndan Dr. Xander Swift. Size bu adamın soyunun tükendiğini bildirmek için buradayım," diye açıkladı. "Açıkçası ben de en az sizin kadar şaşkın ve üzgünüm."

"Bu adam deli! Aktör falan değil!" diye bağırdı Matthew Jay Walker aniden.

"Ben deli değilim. Çok mantıklı bir planım var," diye karşılık verdi Dr. Swift.

Bir eliyle silahını oyuncuya doğru tutan Swift, diğer eliyle ceplerinden birinden çıkardığı endüstriyel folyo torbadaki jel etanolü üzerine dökmeye başladı. Jeli göğsünden,

dalgalı sarı saçlarından, çenesinden aşağı boca etti. Koku o kadar keskindi ki Walker ağzını tıkamaya çalıştı ve nefes alamadı.

"Ne yapıyorsun? Lütfen, yeter artık!" diye haykırdı.

Seyirci şimdi ayaktaydı. Kenar koltuklardan bağırışlar yükseldi. "Durdurun onu! Birileri sahneye çıksın. Güvenlik nerede?"

Doktorun sesi sahneden yine gürledi. "Buraya adımını atan herkes öldürülecektir. Dikkatiniz ve sabrınız için teşekkürler. Şimdi lütfen gözlerinizi ayırmayın. Birazdan göreceklerinize inanmakta zorlanabilirsiniz. Tanrının izniyle, hiçbiriniz bu geceyi unutamayacak."

Elindeki bütan çakmağıyla bir kıvılcım çaktı ve etanol alev alarak Matthew Jay Walker'ın tüm vücudunu bir ateş topuna dönüştürdü! Oyuncunun suratı sanki eriyip gitti ve korkunç bir acıyla çığlıklar attı. Sahnede daireler halinde koşturarak derisini kül eden alevleri söndürmeye çalıştı.

"Etin hızlı bir bozunumuna şahit oluyorsunuz," diye açıkladı Dr. Swift. "Savaş bölgelerinde sık sık rastlanan bir durum. Mesela Irak, Filistin gibi uzak yerlerde alışıldık bir rutin. Sizi temin ederim ki, her şey gayet sıradan."

Sonra hızla koşarak artık yerde yuvarlanmaya başlamış aktörün yanından geçti ve bütan çakmağıyla perdeyi ateşe verdi. Dev perde hemen alev aldı ve sahne kısa sürede cehenneme döndü.

"Alkışa gerek yok, lütfen, alkışa gerek yok," diye seslendi seyircilere, artık kendi seyircileriydi onlar. "Çok, çok teşekkürler! Sağ olun! Harikasınız!"

Seyircilerini selamladı ve sahneden kayboldu. Sonra salonun kenarındaki dik bir merdivenden neredeyse uçarak

tırmandı ve bir yangın çıkışından kendini dışarı attı. Arkasından tiz bir kapı alarmı sesi yükseldi.

Dr. Swift, çıktığı dar yolda boş bir sandığın yanına geldi ve oraya o gün önceden bıraktığı naylon örtüyü aldı. İçine silahını, çakmağını ve paltosunu bıraktı. Sonra kalın gözlüklerini, lenslerini, sakalı ve takma alnı çıkardı. Son olarak, rol için taktığı, hafif kırılmış peruğundan kurtulup naylondakilerin yanına koydu.

Bir kez daha gerçek karakterine geri kavuşmuştu, sokaktan caddeye adım attı ve ilk itfaiye arabası gelirken dönüp sırtını tiyatro binasına verdi ve uzaklaştı.

Bitmişti, görev başıyla tamamlanmış, rolünü kusursuzca yakın oynamıştı. Artık Dr. Xander Swift dünyadan bir daha dönmek üzere kaybolabilirdi, tıpkı o polisiye yazarının büyük bir hayran kitlesinin önünde öldüren Iraklı gibi. *Tanrım, bu işte sahiden iyiyim, diye düşündü ve göğsü içten bir gururla kabardı. Bunca yıldan sonra, büyük işlere imza atıyorum.*

Kennedy Tiyatrosu'ndan birkaç sokak uzakta, mavi bir spor arabada bir kadın onu bekliyordu.

"Tek kelimeyle harikaydın." Gözleri sevinçten ıslı ıslı parlayan kadın, katili yanağından öptü. "Gurur duyuyorum."

28

"Alex, gel de şuna bir bak. İnanılmaz. Hatta çılgınca. Cidden bir bak."

Bree ile beraber Sampson'ı Kennedy Tiyatrosu'nun ana salonundaki sahnede bulduğumuzda, elinde plastik bir ka-

nıt torbası tutuyordu. Setin bir tarafı baştan aşağı simsiyahtı. Sahne zemininde, oyuncu Matthew Jay Walker'ın neredeyse bin kişinin önünde can verdiği yerde de bir karar vardı.

Bu olayda da Riverwalk katilinin imzası olduğunu daha oraya varmadan anlamıştım. Yoksa Bree beni niye arayacaktı ki?

"Ona kartı göster," dedi Sampson. "İçeri girdiği kapının altında bulundu. Bu ucube galiba 90'larda fazla televizyon izlemiş."

Bree'nin uzattığı kanıt torbasını gönülsüzce aldım. İçinde el yapımı bir kartpostal vardı. Bir tarafında, siyah arka planda geniş, parlak yeşil renkli bir X harfi vardı, eski bir daktilo fontunun yakınlaştınlmış görüntüsünün üzerine yazılıydı. Diğer tarafında, fidyeye mektuplarındaki gibi dergilerden kesilmiş harflerden "Gerçek Orada Bir Yerde" yazıyordu.

"X-Dosyaları," dedi Bree, aklımdan geçeni söyleyerek. "Televizyon dizisinin sloganı. Gerçek Orada Bir Yerde. Bu cinayet dizinin belli bir bölüme mi dayanıyor bilmiyoruz, ama muhtemel."

"Aynı katil," dedim. "Kesin o."

"İfadelere göre bu adam beyazmış. Ve daha yaşlıymış, ellilerinde ya da altmışlarında," dedi Sampson.

Sahneyi işaret ettim. "Burası uzman tanık kaynıyor. Makyajdan anlayan biri varsa onlar da oyuncularlardır. Ortada iki benzer cinayet var. İkisinde de katil özellikle bize kart bırakmış."

"Farklı yöntemler," dedi Bree. "Belki de tesadüftür. Bu konuda ısrarlı değilim ama olabilir. Belki birden fazla suçlu vardır? İhtimal dahilinde değil mi?"

“İmzaları aynı, Bree. İzleyicilerin önünde, halka açık infazlar. Belki de ona Seyirci Katili demeliyiz. Onun için en önemli nokta bu.”

“Seyirci Katili mi? Bu *Mental Bozuklukların Tanısal ve Sayımsal El Kitabı*’nın dördüncü baskısında var mı?” Sampson’ın gülümsemesi gaddarcaydı. Mizahtan anlardı. Ben dahil, çok sayıda cinayet polisi gibi.

Bree elini başının üstünde gezdirdi. “Sana her konuda katılıyorum, ama...”

“Ama ne?”

“Richter. Gerzek şefi Thor, kesin gerekçelere dayandırmadıkça hiçbir ihtimali gözden çıkaramayacağımı söyledi.”

“Bazılarını gözden çıkarmak son derece makulse peki?” diye sordum.

Bu tür bürokratik engeller FBI’ya özgü sanıyordum, ben görevdeyken Büyükşehir Polis Teşkilatı’nda işler daha kolay yürüyordu. Belli ki ayrıldığımdan beri çok şey değişmişti. Belki de tek değişen bendim.

Yüksek sesle iç geçirdim ve sahnede etrafa bakındım. “Elimizde başka ne var?”

29

O korkunç gece, işe evde devam ettim ve soruşturma henüz benim bile değildi. Saat sabaha karşı ikiydi ve mutfak masasına katil profilini sıfırdan ele alan belgeleri yaymış, inceliyordum. Artık onu andığımız isimle Seyirci Katili’ni aklımdan bir türlü çıkaramıyordum. Kyle Craig’i de öyle.

Benle ne alıp veremediği vardı? İrtibata geçmek için neden bu zamanı seçmişti?

Büyükanne'nin odasındaki ışık yandığında, içindekileri göremesin diye önümdeki sayfaları çevirdim. Sanki boş yüzü çevrilmiş bir yığın kâğıt şüphesini çekmeyecekmiş, kurnaz gece baykuşunu bu yolla kandırabilirmişim gibi.

İlk sözü "Aç mısın?" oldu. Bana epeydir gecenin bir vakti ne yaptığımı sormuyordu.

Birkaç dakika içinde ocağa elma ve cheddar peynirli iki sandviç koydu, bir buçuğu bana, yarım sandviç de kendisineydi. Bir şişe bira açtım ve birazını onun için bir meyve suyu bardağına döktüm.

"O sayfalarda görmemi istemediğin ne var?" diye sordu, sırtı bana dönüktü. "Vasiyetname mi yazıyorsun yoksa?"

"Buna gülmem mi gerekiyor şimdi?"

"Yok canım, hiç de bile. Yüzünden neşe fışkırıyor da, biraz üzülüp kendine gel dedim."

Tabaklanmızı masaya koydu ve karşıma oturdu. Yıllardır olduğu gibi.

"Sanırım söyleyeceklerim hoşuna gitmeyecek," dedim ona.

"Peki bu söylemeni ne zaman engelledi ki?"

"Biliyorsun, epeydir özel terapi işindeyim. Değişikliğe ihtiyacım vardı, bana iyi geliyor. Bu işimden çoğu zaman memnunum."

Büyükanne başını eğdi ve birkaç kez sağa sola salladı. "Alex, bu gerçekten de hiç hoşuma gitmeyecek."

"Ama," dedim, sonra düzelterek devam ettim. "Ve, içimde bir eksiklik hissediyorum."

"Hı hı, eminim öyledir. Iskalayan kurşunlar mesela. İçinde onların eksikliği hissediyorsun sanırım. Yoksa isabet edenleri de mi özledin?"

Bu sohbeti kolaylaştırmak için ne yapabilirdi bilmiyorum, ama gayret göstermediği kesindi.

"Haklısın, dedektifliği bırakmakta haklı sebeplerim vardı."

"Haklıyım tabii ki, Alex. Sebeplerin şu an yukanda mışıl mışıl uyuyor."

"Büyükanne, ben hiç düzenli gelir sağlayan, normal bir işe sahip biri olmadım. Asıl mesleğim, iyisiyle kötüsüyle bir parçam. Ve bu parçamı son zamanlarda daha çok özlüyorum. Ne yapayım, öyle."

"Fark etmediğimi söyleyemem. Ama sana başka bir şey söyleyeyim. Bu günlerde burada bir sürü şeyin eksikliği hissediliyor. Gecenin ortasında çalan telefonlar gibi. Ne zaman eve döneceğini merak etmek gibi. Tabii hiç dönüp döneceğini de."

Bir süre bu şekilde tartışmaya devam ettik. Beni şaşırtan, tartışma uzadıkça yapmam gerekenler konusundaki fikirlerimin daha da belirginleşmesiydi.

Sonunda masadan kalktım ve ellerimi bir kâğıt mendile sildim.

"Beni iyi dinle Büyükanne, seni tüm kalbimle seviyorum. Aramızda hep banıştan yana oldum. Senin istediğin gibi yaşamayı denedim, ama sen görsen de görmesen de bu yürümüyor. Artık mecbur olduğum biçimde yaşayacağım."

"Tanrım, mecbur olduğun biçimde yaşamak da ne demek? Saçmalıyorsun," diye isyan etti ellerini havada sallayarak.

Ayağa kalktım. Kalbim küt küt atıyordu. "Ne demekse o. Öyle yaşamayı başardığımda sana sonuçları bildiririm. Üzgünüm, ama sana şu an başka bir söz veremem. İyi geceler." Kâğıtları topladım, döndüm ve yürüyerek ondan uzaklaştım.

Gülüşü beni durdurdu. Başta yumuşak bir kıkırdamaydı yalnızca, ama koca bir ağırlığı deviren hafif bir tüy etkisi yaptı. Tekrar arkama döndüğümde yüzüme bakmasıyla onu iki büklüm eden kahkahalara boğuldu.

"Ne oldu şimdi?" Nihayet sormak zorundaydım.

Babaannem kendisini topladı, yani hemen hemen ve iki eliyle birden masayı tokatladı. "Bak sen, kimler de dirilip mezarından çıkarmış! Alex Cross."

30

Ertesi sabah yine sıradan iş günlerinden birine uyandım, belki de sıra dışı demeliyim. O öğleden sonra Bree aradığında Sampson'la birlikte gözlem amacıyla Kennedy Tiyatrosu'nun bulunduğu mahalleyi dolaşıyorduk.

"Her ne yapıyorsan bırakıp buraya gelmezsen pişman olursun." Telefonu ne bir merhaba ne de hoşça kal diyerek kapattı.

"Ne oldu?" Suratımdaki kafa karışıklığı Sampson'ın gözünden kaçamazdı.

"Önemli bir şey. Tek bildiğim bu. Gitmemiz lazım."

Ofisine vardığımızda Bree'yi bir bilgisayar laboratuvarında bulduk.

“Lütfen buraya soliter oynamaya gelmediğimizi söyle.”

“Bil bakalım kim blog açmış?” dedi Bree. “Bunu bir muhabirin telefonuyla öğrendim. İlk ondan duyduğumu dâhi bilmiyordu.”

Sandalyesinin etrafını sardığımızda bize yer açmak için arkaya yaslandı.

Bize gösterdiği ana sayfa hem etkileyici hem de sadeydi. Beyaz renkli yazıların arka planı simsiyahtı. Sol üst köşede bir televizyon setinin animasyonlu grafiği vardı, sabit bir ekran görüntüsüne benziyordu. “BENİM GERÇEĞİM” yazısı televizyon şovlarının başındaki tanıtımlar gibi yanıp sönmüyordu. Altında, “Birinci Kanal,” “İkinci Kanal,” şeklinde “Sekizinci Kanal”a kadar ilerleyen menü seçenekleri gözüküyordu.

Sayfanın büyük kısmı blog girdilerinden oluşuyordu, son girilen yazı en üstteydi. Siteye yüklenme saati gece on iki buçuktu, yalnızca on dört saat önce. Başlığı kısaca “Teşekkürler”den ibaretti.

“Ölüm, hayattan daha evrenseldir;
herkes ölür, ancak herkes yaşamaz.” A. Sachs.

Tüm yorumlarınız için teşekkürler. Eserlerimi takdir edenlerin övgü dolu sözlerini duymak beni duygulandırıyor. Olumsuz eleştirileri de okuyorum, sadece onlar kadar sevmiyorum. Hayranlarıma söyleyeceğim şu: İltifatlarınızı lütfen esirgemeyin. Geri kalanlarsa, lütfen kendinize daha ciddi bir uğraş bulun.

Bazıları bunu neden yaptığımı sormuş. Kendim için yapıyorum. Bunu tekrar etmeme izin verin. Kendim

için yapıyorum. Bir sonraki adımımı bildiğini öne süren herkes götünden sallıyor çünkü ben bile bilmiyorum. Polisin yalanlarına kanmayın! Hakkımda en ufak fikirleri yok çünkü daha evvel karşlarına benim gibisi hiç çıkmadı. Ellerindeki tek şey ses kayıtları. Onlardan duydukları şüpheyle yaklaşın.

Size şu kadarını söyleyebilirim: dahası var. Eğer bu gerçek sizi mutlu ettiyse, şunu da ekleyebilirim: Hayal kinklığına uğramayacaksınız.

Yaşamaya devam edin amma koyayım!

Bree ekranı sayfanın aşağılarına kaydırды. "Girdiler epey eskiye uzanıyor, ama hepsi bu kadar doğrudan değil. Bazen yalnızca gününden bahsediyor, öğlen ne yediğinden filan. Her şeyden biraz var."

"Cinayetlerden bahsediyor mu?" diye sordum.

"Sadece örtük biçimde. Cinayet günlerinde *Bu gece güzel vakit geçirdim ve haberleri izlediniz mi? türünden girdiler yazmış.*"

"Peki ya bunlar?" Sampson ekrana dokunarak kanal numaralarının bulunduğu menüyü işaret etti.

"Ha, bunlar mı? Çok seveceksiniz." Bree Birinci Kanal'a tıkladı. Köşedeki küçük televizyon ekranı, sabit karaltıdan kumlu bir görüntüye geçti. Bunu daha önce izlemiştim, Matthew Jay Walker'ın cinayetini gösteriyordu, seyircilerden biri tarafından çekilmiş, birkaç haber kanalında yayınlanmıştı.

"Bir de bu var." Başka bir kanala tıkladı ve bir ses dosyası açıldı. Sayfadaki küçük ekranda şimdi sık ve keskin zik-

zaklarla dolu, yatay ilerleyen yeşil bir çizgi belirmişti, çığlık atan bir kadının ses dalgasıydı bu. Tess Olsen'ın sesini hemen tanıdım.

"Bu o," dedim.

"Emin misin?" diye sordu Sampson.

Bree ve ben aynı anda cevapladık, "Kesinlikle o." Birlikte kadın yazarın cinayet kasetini o kadar çok izlemiştik ki, tüm çığlıklar aklımızdan bir türlü çıkmayan hastalıklı şarkılar gibi ayrı ayrı hafızamıza kazınmıştı.

Kaset dairede bırakıldığına göre, şimdi dinlediğimiz ses ayrıca kaydedilmiş olmalıydı. Bu gerçek, sitenin hakikiliğine dair önemli bir işaretti.

"Cebine koyduğu şu bir avuçluk kayıt cihazlarından herhalde. Kolaymış." Sampson'm sesinde ikinci bir saygı vardı. "Her şey çok iyi düşünülmüş, ama bunca detayın içinde hep mümkün olduğunca basit ve az sayıda araç kullanmış. Büyük ve verimli bir makine gibi."

"Aksi halde şimdi gözaltında ter döküyordu zaten," dedi Bree. "Ne kadar iyi olduğunu o da biliyor." Tiksintiyle homurdandı.

Bu, oyunun hayranlık/nefret bölümüydü. Yöntemlerinin cüretini ve başarıyla uygulandıklarını inkâr etmenin bir anlamı yoktu. Diğer yandan, sokakta elini kolunu sallayarak gezen bir katilden, hatta kimi zaman bu nedenle kendinizden nefret etmek hiç de zor değildi. Bana kalırsa üçümüz de bu duyguları paylaşıyorduk.

"En azından, dikkat çekmeyi bu kadar sevmesi iyi haber," dedi Bree.

"Bunun kötü haber olduğunu sanıyordum," dedi Sampson.

"Her ikisi de." Bana baktılar. "Kendini dünyaya daha çok açacak, bu da tekrar harekete geçmesinin çok sürmeyeceği anlamına geliyor. Ama bir noktada kabiliyetleri kendine güveninin arkasında kalacak. İşte o zaman batıracak. Başka yolu yok."

Sampson sırtarak sordu, "Sen öyle dedin diye mi?"

"Evet," dedim. Bir sayfayı buruşturarak top haline getirdim ve odanın karşı tarafındaki çöp kutusuna fırlattım. "Ben dedim diye."

2. Bölüm

KİRLİ ŞÖHRET!

Avukat Mason Wainwright, Kyle Craig'le görüşmesine her zamanki gibi saat tam dörtte geldi. Kyle dakiklik konusunda çok ısrarcıydı. Ama bu ziyaret, geçmiştekilere benzemeyecekti. Kyle Craig için son görüşmeydi bu, hüzne olduğu kadar sevince de yol açıyordu.

Avukat yine kovboy çizmeleri, kovboy şapkası, bol bir geyik derisi ceket, plastik çerçeveli gözlükler ve yılan derisi bir kemer giymiş, Uzak Batılı bir profesörü andınıyordu. Odaya girer girmez Kyle ile her zamanki gibi sarıldılar. "Ritüellerin vazgeçilmez güzelliği," dedi Kyle.

"Her şey hazır," diye fısıldadı avukat mahkûmun kulağına. "Kamera yok. Burada yalnızız. Bildiğin gibi, Washington'daki hareketlilik sürüyor."

"Öyleyse burada da işe koyulalım. Buna kimse inanmayacak... Hiç kimse. İşte bu azamettir, Mason."

İki adam birbirinden uzaklaştı ve derhal soyunmaya başladılar, iç çamaşırlarına kadar. Kyle'inki sarı lekelerle dolu beyaz bir hapisane donuydu. "Sidikten değil. Çamaşırhaneden yanık lekeleri," dedi avukata.

"Hadi ya, bunlar sidikten ama," dedi Wainwright gülerek, kendi külotunu işaret ediyordu. "O kadar korkuyorum ki."

"Eh, seni suçlayamam," dedi Kyle Craig.

Avukat sonra evrak çantasını açtı. Çantanın üst bölmesinin yüzünü yırttı ve ilk bakışta küflenmiş ete benzeyen bir şey çıkardı. Aslında özel imalat ürünü bir protezdi, normalde deri yanıkları ve kanser hastaları için geliştirilen, ara sıra *Görevimiz Tehlike* gibi Hollywood filmlerinde de kullanılan bir yüz maskesi. Silikon lastikten üretilmişti ve tüm detaylar Los Angeleslı meşhur bir kostüm sanatçısı tarafından elle boyanmıştı. İki maske vardı: biri Mason Wainwright, diğeri Kyle Craig'indi.

Maskeler muntazaman takıldıktan sonra Kyle avukata "Seninki gayet iyi gözüküyor. Hatta harika," dedi. "Benimki nasıl? Ben nasıl görünüyorum?"

"Bana benziyorsun." Avukat sahtekarca sınıttı. "Bence bu alışverişten sen karlı çıktın."

"Maskelerin herhangi bir kusuru var mı?" diye sordu Kyle, kendiyle özdeşleşmiş mükemmeliyetçiliğiyle.

"Bana bildirilene göre protez teknolojisinde tek bir kusur var. Benzerlik yüzde yüz. Bu konuda sorun yok. Ama gözkapları kırılmıyor."

"Bu önemli bir bilgi. Haydi giyinelim artık."

Kyle gardiyanların gelmesi ihtimalini gözeterek aceleyle avukatın giysilerini giydi ama bu nadiren oluyordu, özellikle de Kyle avukatıyla yasal görüşme hakkından yararlanırken.

Kendine has kovboy şapkası da dahil, o gün Mason Wainwright'ın üzerindeki tüm giysiler birkaç beden dardı. Kyle üst giysileri ve pantolonla işi bittiğinde avukatının evrak

çantasından çıkardığı beş santim kalınlığındaki yükseltici tabanları çizmelerinin altına yerleştirdi.

Çizmeleri de ayağına geçirdikten sonra bir seksen ikiyi biraz geçiyordu, hemen hemen avukatının boyundaydı.

Mahkûm giysilerine bürünen avukat hâlâ Kyle'dan uzundu ama çoğu mahkûm gibi kambur ve çökmüş bir biçimde yürüyeceğinden bu o kadar da önemli değildi. Artık hazırlardı, ama plan bir saat boyunca birlikte kalmalarını gerektiriyordu. Her zaman yaptıkları buydu. Her şey tamı tamına aynıydı. Ritüeller bozulmamalıydı.

"Sorularını sormak istiyor musun?" dedi avukat. "Yoksa ben mi sana sormalıyım?"

Kyle her zamanki sorularını yöneltti. Sonra ikisi de hiç konuşmadı. Kyle Craig neredeyse transa girmiş gibiydi. Ama yalnızca bir sonraki adımını düşünüyor, planlarını gözden geçiriyordu.

Nihayet görüşmelerinin son dakikasına girdiklerinde önce Kyle, yani yeni avukat ayağa kalktı, ardından da avukat, yani yeni Kyle Craig.

Kyle kollarını açtı, Mason Wainwright aralarına girdi. "Hepsi senin şerefine," diye fısıldadı avukat. "Her şeyi ayarlamak bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim."

"Başyapıtlar zaman alır," dedi Kyle Craig.

32

Gardiyan, ufak görüşme odasının kapısını açtığı anda Mason Wainwright başını yere eğmiş, hafifçe kambur duruyordu.

“Haydi gidiyoruz Craig,” diye emretti gardiyan. “Oyun saati doldu. Lüks kamarana çekilme vakti.”

Wainwright anladığını gösteren bir şeyler mırıldandı ve hırçın gardiyanın önünden koridora çıktı. Planladıkları gibi zombi yürüyüşüyle neredeyse sürüne sürüne adım atıyordu. *Seni göz kırparken görmesine izin verme yeter*, diye hatırlattı kendisine.

Bu tüm planın suya düşebileceği andı. Önlerindeki birkaç dakikada tüm çabaları boşa gidebilirdi. Ama kendi rolü daha kolaydı, gardiyan bir tuhafılık sezmedikçe sakın ol, sessiz kal, başını eğik tut. Avukat, Kyle Craig’in hal ve tavırlarını aylardır gözlemliyordu ve her şeyi kaptığına inanıyordu. Yine de bu iş bitene kadar rahatlaması mümkün değildi.

Aniden gardiyanın copunu ensesinde hissetti. *Bu da neydi şimdi? Hassiktir, olamaz!*

Belli ki foyası ortaya çıkmıştı, nerede hata yaptığını merak ediyordu. *Her şeyi batırmasına hangi dikkatsizliği yol açmış, Kyle Craig’in bu üst düzey güvenli kezaevine ilk adımını attığından beri planladığı kaçışı nasıl mahvetmişti?* Bu plan belki daha da öncesine uzanıyordu, ne de olsa Büyük Usta tüm olasılıkları öngörür, hesaplanmadık nokta bırakmazdı.

“Buradan, Büyük Usta. Yoksa dâhi çocuğumuz kendi hücresinin yolunu mu unuttu?” dedi gardiyan ve alaycı alaycı güldü. “Haydi yürü! Kıcını kıpırdatamıyorsun diye televizyonumdan daha fazla mahrum kalamam.”

Avukat gardiyanla en ufak göz teması kurmadı, hiçbir karşılık vermedi ve koridorda doğru yöne dönüp yine kambur kambur ayak sürüyerek yürümeye başladı.

Neyse ki Kyle Craig'in hüccresine varana dek başka terslik yaşanmadı. Sonunda gardiyan üzerine kapıyı çarptı ve Wainwright yalnız kaldı. Başarmıştı!

Avukat ancak bundan sonra başını kaldırıp etrafa göz atmaya cesaret edebildi. Demek Büyük Usta son birkaç yılını burada geçirmişti. Böylesine parlak bir zekânın dört duvardan başka neredeyse hiçbir şey bulunmayan bu deliğe tıklması, hayvandan farksız gardiyanların ve akıllı kıt yöneticilerin kötü muamelesine maruz kalması ne acı bir rezaletti.

Avukat yine "Şerefine," diye fısıldadı ve sonra Kyle Craig'in talimatlarının geri kalanını yerine getirmek için hazırlanmaya başladı. Duvarları dökme betondan yapılmış küçük hücreyi incelemeye koyuldu. Yatak, masa ve tabure güvenlik nedeniyle zemine sabitlenmişti. Tuvaletler, hücreleri su basması ihtimalini tamamen ortadan kaldırmak için otomatik olarak yalnızca belli saatlerde açılıyordu.

Kyle iyi halden bir siyah beyaz televizyon "hak etmişti" ama sadece dinsel içerikli programlar ve kişisel gelişim belgeselleri yayınlanıyordu, bunları kim izlerdi ki?

Duvarlar avukatın üzerine gelmeye başladı, bu göt kadar hücrede insanın aklını kaçırmaya işten değil, diye düşündü. Mason Wainwright buna gülmeden edemedi, birçok insana göre akıl sağlığını çok uzun süre önce, daha Büyük Usta'nın müritleri arasına katılmadan yitirmişti.

Bir gardiyan o gün saat altıda akşam yemeği öncesi rutin denetimini gerçekleştirmek için hücre kapısını açtığı an gördüklerine inanamadı. Hemen kemerindeki acil durum düğmesine bastı.

Kyle Craig kendini asmıştı!

33

Güneş Kyle Craig'in gözlerinde parlıyordu ve bu harika bir duyguydu! Güneş! Hayal edebiliyor musunuz? Mason Wainwright'in coupe model Jaguar'ıyla hız sınırını birkaç kilometre aşarak Denver'a gelmişti. Şehrin eteklerindeki bir çarşının önünde onu SUV model bir Mercedes bekliyordu. Araba değişiminden memnun kaldı, güç ve konforun bileşimi güzeldi. Üstelik kimse bir Mercedes otomobil aramayacaktı.

Kyle Craig'in peşinde şaşkına çevirmesi, bozguna uğratması gerekenler vardı.

Ve ihya etmesi gereken müritleri.

Tutması gereken sözler. Kanla yazılmış, *Washington Post* ve *New York Times* gibi saygın gazetelerde kayıtlı sözler.

Evet, güneşi tekrar görüyordu ve gördükleri kesinlikle bununla sınırlı kalmayacaktı.

İstikameti Washington'du, ama yolu biraz uzatarak birkaç düşmana uğramayı, bazılarını evlerinde öldürmeyi düşünüyordu.

İsmi tekrar zirveye taşıyacaktı ve bu hedef doğrultusunda sağlam bir planları vardı. Ama yazılı tek bir kelime yoktu, hepsi sadece aklımdaydı.

"Tanrım, güneşin güzelliğine bak!" diye haykırdı.

34

Telefon çaldığında Beşinci Cadde'deki evimde, çocuklarım ve Büyükanne'yle birlikte yemekten yeni kalkmıştık. Çoğumuz mutfakta aile temizliği yapıyorduk. Tüm işleri Damon,

Jannie ve ben hallediyorduk; Ali idare ve denetleme görevini üstlenmişti, babaannem de oturma odasında en sevdiği gazeteleri, *Washington Post* ve *USA Today*'i okuyordu.

Bu akşam televizyonda dizisi vardı, *Grey's Anatomy*. Büyükanne zekice kurgulanmış ve gerçek hayata yeterince yakın üç siyahi karakter nedeniyle diziye bayılıyordu, bu ona göre televizyonda bir ilkti. *Grey's Anatomy*, aynı fikirde olduğumuz tek konuydu. İkimiz de tıbbi dramın hayranlarıydık, yoğun ilgi ve bağlılığımızın karşılığını çoğu zaman alıyorduk.

Jannie telefonu açıp kendisini aramadıkları için hayrete düştü ve suratını astı. "Baba, sanaymış."

"Ne büyük bir sürpriz," dedim. "Olacak iş değil!"

"Arayan bir kız değil," diye yapıştırdı Jannie, "o yüzden aklımdan kızları çıkar. Bree değil."

Ne beklediğimi bilmiyorum, ama birkaç saniye içinde duyduklarım kesinlikle beklentilerimin çok dışındaydı.

"Alex, ben Hal." Hal Brady bu günlerde Büyükşehir Polis Teşkilatı'nın dedektif şefiydi, Thor Richter'ın ve geri kalanımızın patronu.

"Selam şef." Ağzımdan iki kelime çıkarmayı becerdim ama aslında pür dikkat dinleme modundaydım. Brady'nin beni evden araması iyiye işaret değildi.

"Bu Bree'yle mi alakalı yoksa?" İçimde aniden bir önsezi belirmişti.

"Yok yok, Bree iyi. Hatta şu an ofiste birlikteyiz. Birazdan onu telefona vereceğim," dedi Brady, sonra devam etti. "Alex, aramamın sebebi şu... Kyle Craig bugün Florence YGC'den kaçtı. Nasıl başardığını, kaçışın detaylarını hâlâ

araştırıyorlar, ama bu hiç iyi haber değil. Ne senin, ne de bizim için. Artık serbest. Nereye gittiğini kimse bilmiyor."

Bir saniye bile duraksamadım. "Senden bir ricam var," dedim şefe. "Büyük bir rica."

35

Kyle Craig Florence'taki cezaevine kapatıldığından beri oraya birkaç kez gitmiştim. Bu seferki yolculuğumda, uçakta oturmuş, yıllardır biriktirdiğim gazete kupürlerinden notlar alıyordum. Defterime notları karalarken bile aramızda geçenlerden bazıları aklıma geliyordu. Kyle bir zamanlar arkadaşımıydı, en azından ben öyle sanıyordum. Azılı bir canıye dönüşme sürecinde çok kişiyi kandırmıştı ve ben iyi bir hayat sürüyor gibi görünenler konusunda tam bir saf-tiriktim.

Defterime şunları yazdım:

Herkesin ona "üst" olarak bakmasını ister; akıl almaz ölçüde kendini beğenmiştir, narsizmin sınırlarında gezer.

İlişkilerinde hep sömüren taraf; karmaşık bir düşünür.

Yapmacık bir cazibeye bürünme yeteneği var. Bu özelliğini istediği an öne çıkarabilir.

Kardeş geçimsizliği (muhtemelen bir kardeşini öldürdü).

Babasından korkunç duygusal ve bedensel işkenceler gördü. Ya da öyle olduğunu iddia ediyor.

Duke Üniversitesi hukuk mezunu. Sınıf birinciliğinde hiç zorlanmadı.

IQ: 145-155 arası.

Vicdanı yok.

Babası, eski kara kuvvetleri generali William Hyland Craig, Fortune 500 listesine giren iki şirketin başkanı, şu an hayatta değil.

Annesi Miriam hayatta, Charlotte'ta ikamet ediyor.

Eski FBI Sorumlu Müdür'ü. Quantico'da eğitim görmüş, sonradan aynı yerde yeni ajanlara eğitim vermiş.

Colorado eyaletindeki Florence şehrine Kyle'ın firarından sonraki günün öğle saatlerinde vardım. İlk saati Kyle Craig'i özellikle iyi tanıyan iki gardiyanla konuşarak harcadım, sonra Cezaevi Müdürü Richard Krock'la görüştüm. Müdür, Kyle'ın, daha doğrusu herhangi birinin Florence'tan kaçtığına hepimizden daha şaşkındı. Bu bir ilkti, daha önce başarmaya yaklaşan bile olmamıştı.

"Artık bildiğiniz gibi," dedi Krock, "avukatı protez bir maske giyip Craig'in hücrelerine giriyor ve orada kendini asıyor. Bilmediğiniz şey, Craig'in bu avukatla görüşmelerinden bazılarını videoya kaydettiğimiz. Görmek ister miydiniz?"

Kesinlikle isterdim.

36

Sonraki birkaç saat boyunca oturup Kyle ve Mason Wainwright'ın ilk görüşmelerinin kasetlerini izledim. Avukat, müvekkiliyle geçirdiği ilk üç haftada mahremiyet hakkını kullanmamıştı. Neden? Kyle'ın ya da avukatının görmemizi istediği bir şey mi vardı?

Bu ne olabilirdi ki? İlk ziyaret, kaydedilen tüm diğerleriyle birebir aynıydı.

Wainwright odaya çok akılda kalıcı bir kıyafetle girdi, bu şüphesiz kaçıışı kolaylaştıran bir etkendi: Kovboy şapkası ve çizmeleri, geyik derisi ceket ve bunlara hiç uymayan geniş plastik çerçeveli gözlükler.

Buluşur buluşmaz kucaklaştılar. Kyle kasetten duyulamayan bir şey söyledi. Sonra o sekiz sorulu ritüel başladı, sorular her zaman aynı, ya da çok yakındı.

Bir tür şifre miydi bu? Ya da Kyle oyun mu oynuyordu? Yoksa avukatı da kendisi gibi kafayı mı yemişti? Bu noktada fikir yürütemiyordum. Hem de hiçbir konuda. Elimizdeki tek kesin bilgi, Kyle Craig'in Florence YGC'den kaçan ilk mahkûm olduğuydu. Büyük Usta imkânsız başarmıştı.

Kyle ve avukatı nihayet tekrar sanıldı. Wainwright Kyle'a kasetten duyulamayan bir şey söyledi. *Görüşmeleri kaydedilse de edilmese de bilgi alışverişini bu şekilde mi yapıyorlardı? Bu şimdilik mantıklı geliyordu. Elbette işin aslını öğrenmeye çalışacaktık.*

Sonra, Kyle'ın hücrelerine gittim, ama orada görülecek pek bir şey yoktu. Mahkûmlara YGC'de çok az şahsi eşya hakkı tanınıyordu. Küçük oda temiz ve düzenliydi, tıpkı Kyle gibi.

Sonra bıraktığı mesajı fark ettim.

Yatağının yanındaki, zemine sabitlenmiş masada bir tebrik kartı duruyordu. Hallmark şirketinin ürettiği kartlardandı ve imzasızdı, Tess Olsen'm çatı katı dairesindekilerle aynıydı.

Dakikalar sonra Müdür Krock'un ofisine döndüm. Son birkaç saatin doğurduğu yeni sorulara cevap arıyordum.

"Ziyaretçileri hakkında neler söyleyebilirsiniz?" diye sordum. "Avukatını biliyoruz ama Craig'le gerçek ilişkisi

hakkında en ufak fikrimiz yok. Başka ziyaretçisi var mıydı? Bir kereden fazla gelen oldu mu hiç?”

Krock, cevaplamak için dosyalara danışmaya gerek duymadı. “İlk sene, Joseph Wizan adında inatçı bir Los Angeles Times muhabiri gelip durdu, ama Craig onunla görüşmeyi reddetti. Başka birkaç kişi Craig’le ofisim üzerinden irtibata geçmeyi denedi ama hiçbiri kalkıp buraya gelmekle uğraşmadı çünkü onlarla da görüşmeyecekti. Ziyaret eden tek kişi, bundan birkaç ay önce geldi, adı Tess Olsen’dı. Duymuşsunuzdur, hani geçenlerde Washington’da öldürülen yazar var ya, o. Kyle görüşmeyi kabul ederek hepimizi şaşırttı. Kadın buraya üç kez geldi. Craig’le ilgili bir kitap hazırlığındaydı, Capote’nin yazdığı Soğukkanlılıkla benzeri bir şey çıkarmak istiyordu.”

“Öyleyse Tess Olsen’la epey konuşmuşsunuz,” dedim.

“Evet. Üç gelişinde de biraz oturduk. İlkindeki sohbetimiz yarım saat sürmüştü.”

“Sizce nasıl biriydi? Ne tür bir izlenim bıraktı?”

Müdür Krock, vereceği cevabı düşünüp tartar gibi başını öne arkaya salladı. Nihayet dudaklarını araladı. “Bir hayranı gibiydi. Dürüst konuşmam gerekirse, acaba Craig yakalanmadan önce aralarında bir şey mi vardı diye aklımdan geçirmiştim.”

37

Ertesi sabah erkenden Washington’a döndüm. Craig’in hücreesindeki Hallmark kartı ve Olsen’ın Kyle ile, hatta kendi katiliyle olası ilişkisine dair haberleri çoktan iletmıştim. Ama en çok merak ettiğim, Kyle’ın şu an neyi planladığıydı.

Bree, blog girdilerini inceleyen küçük bir ekip kurmuştu. FBI'nın Bilişim Suçları Şubesi'nden Brian Kitzmiller isimli bir ajan bizim soruşturmamıza atanmıştı ve aramıza katılmak için can atıyordu. Seyirci Katili ilgisini şimdiden cezbetmişti.

Bree, Kitzmiller'a blogu analiz ettikten sonra en erken ne zaman bilgi verebileceğini sordu. Ajan ondan dört saat istedi, bu hızlı çalıştığı anlamına geliyordu. Tüm gözlerin üzerimizde olmasının bir başka avantajı, herkesin elini çabuk tutmasıydı.

Saat üçe doğru Hoover Binası'na geldik. Bilişim Suçları Şubesi'ne daha önce pek işim düşmese de binada neyin nerede olduğunu biliyordum. Kitzmiller'la hiç tanışmamıştım ama ismini ve bulmacalar konusundaki meşhur kabiliyetini işitmiştim.

"Buyrun." Bilgisayarının başında otururken bile uzun boyu ve hantal duruşu kendini belli ediyordu, hayatımda gördüğüm en parlak turuncu saça sahipti.

Şubenin bu kısmı ikinci kattaki alçak tavanlı bir odada, eski ofisimin altında yer alıyordu. Herkes önü açık kare biçimli bir dükkân benzeri bölmelerde, sırtı odanın ortasına dönük çalışıyordu. Ortadaki sekiz kenarlı geniş konferans masası başıboş kâğıtlar, dosyalar ve dizüstü bilgisayarlarla doluydu. İyiye işaret, insanlar burada gerçekten meşguldü. Şube, dışandaki hareketli koridordan cam bir duvarla ayrılıyordu.

Bree, Sampson ve ben sandalyelerimizi kaptık ve Kitzmiller'ın dükkânında oturduk. Benim yaşlarımda, formu yerinde bir adamdı ve saçları hepimizi kör edecek gibiydi.

"Ses kayıtlarının kaynağını bulamadım," dedi, "ama blogda geçen İkinci Kanal'daki çılgınlıklarla olay yerinde bira-

kılan orijinal kasettekileri karşılaştırdım. Neredeyse birebir örtüşüyorlar. Ama bu blog ile katil arasındaki bağın somut bir kanıtı sayılmaz. Teorik açıdan bunu herkes internete yüklemiş olabilir.”

“Tabii, başka birinin bu kayda erişimi varsa, demek istiyorsun. Ses kaydının orijinalliğinde hepimiz mutabıkız, öyle değil mi?” diye sordum.

“Kesinlikle,” diye cevapladı. “Yani ya şüpheliye ya da bizzat onun verdiği birine ait. Kesin konuşmak şu aşamada güç.”

“Adım adım ilerleyelim,” dedi Bree. “Telefonda blog gir-dilerinin Georgetown Üniversitesi’nden yüklendiğini söyle-miştin, bu doğru mu?”

“Ya da, en azından Georgetown’daki ağdan geçerek. Karşıma çıkan temel sorun da bu, Bree. Bunları her kim yüklediye izlerini örtmeyi iyi beceriyor.”

“Vekil sunucu mu kullanmış?” diye sordu Sampson. Farklı alanlardaki ufak tefek uzmanlıkları beni hep şaşırtırdı.

Kitzmiller, Sampson’a soruyu beğenmiş gibi gülümsedi ama sonra başını salladı. “Hayır. Daha beteri. Açık vekil sunucu kullanmış. Üniversiteler, sunucularının bu tür işlerde kullanılmasının kolaylığıyla dile düşmüştür. Bir internet özürsü bile üniversitelerin IP adreslerini uzaktan kendi bilgisayarlarıyla ilişkilendirebilir ve hop, artık izi sürülemez bir bağlantınız vardır. Size tek verebileceğim, yer bilgisi. Kimlikle ilgili bulgu yok.”

“Peki hiç önerin var mı?” diye sordu Bree. “Yardımanın gerçekten çok önemli.”

“Elbette. Sıkıntınızı anlayabiliyorum, Dedektif. Size önerim, bu işte gidebildiğiniz kadar gitmeniz. Benimle birlikte

bu derin sulara atlayın. Burada birlikte biraz kürek sallanız, ama ara sıra ortamları kendi başınıza koklamak da hoşunuza gidebilir. İnanın bana, internette her türden döküntüye rastlanır. Karşınıza çıkanlar sizi şaşırtabilir.”

“Doğruyu söylemek gerekirse siber kanıt araştırmasıyla ilgili en ufak bilgim yok,” dedi Bree.

“Buna gerek yok zaten. Kod kırmaktan filan bahsetmiyorum. Taranması gereken dev bir topluluğu kastediyorum. Tüm blogosferi.”

“Blogosfer derken?”

Kitzmiller hemen bilgisayarında yeni pencereler açmaya başladı ve takip edebilmemiz için her birini arka arkaya sıralayarak yerleştirdi.

“Öncelikle, elimizde orijinal blog girdilerine cevap yazan bir kalabalık var. Mesela bir süreliğine BENİM GERÇEĞİM diye bir site açıldı, sonradan kapatılsa da girdilerinden en az birine cevap veren üç düzineden fazla farklı kullanıcı adı var. Buradan başlanabilir. Şu eski şampuan reklamını hatırlıyor musunuz? ‘Siz iki arkadaşınıza bahsederseniz ve onlar da ikişer arkadaşına bahsederse,’ diye gidiyordu. Bu da öyle. Belli bir sayıda insan bu girdileri okuyor, sonra dönüp kendi bloglarında bu konuyla ilgili yazıyor ve sahne alabildiğine genişliyor. Sohbet odaları da var. Şimdi ışıkların üzerine çevrilmesinden hoşlanan bir katilimiz olduğu gerçeğini hesaba katalım. Bu topluluğun bir köşesinde yer alması muhtemel. İnsanların yolları sürekli kesişir. Eğer doğru keşismeyi yakalayabilirseniz, belki olayı çözer, katili yakalar, isminizi dedektiflik tarihine altın harflerle yazarsınız.”

“Ama burada eğerlerden ve belkilerden geçilmiyor. Eğerleri ve belkileri hiç sevmem.”

İnsanlar bir süredir sanal aleme kanuni yaptırımın yeni cephesi gözüyle bakıyordu. Sanırım bu cephedeki ilk savaşıma katılmak üzereydim.

Kitzmiller ne demek istediğini göstermek için Google'da basit bir blog araması yaptı. "Seyirci Katili" konusunu arattığında ekranda sayısız sonuç belirdi.

"Vay canına," dedi Bree. "Şimdiden etkilendim bile. Belki de moralim bozuldu demeliyim. Ne çok döküntü varmış böyle."

Sampson ekledi, "Hassiktir! Herifin şöhreti salgın gibi yayılmış."

"Kendi sitesinde bu unvanı hiç kullanmadığı dikkatinizi çekmiştir. Muhtemelen bunları bu yüzden daha önce bulamadınız. Neticede, katile değinenlerin oluşturduğu, seksenden fazla kola ayrılan bir blog yumağı var. İki kolda da yalnızca konuyla ilgili yayın yapan bloglar mevcut."

"İlgi için özel çaba harcaması bu süreci hızlandırıyor mu?"

"Elbette. İnternette bu tür olaylara doymayan bir seyirci kitlesi var. Çoğu kişi cinayetleri lanetlediğini söylüyor ve bunda samimi olan çoktur, buna eminim. Ortaya çıkan tablodaki şiddet suçları soruşturmalarna yönelik yasal bir ilgiye sahip olanlar, bundan fazlasını öğrenmek isteyen ama meraklı belki de yanlış sebeplere dayananlar ve bu olaylardan açıkça haz alanlar bulunuyor. Bu herif hepsinin rüyalarını gerçek kılıyor. Eylemlerini sürdürdüğü sırada bu kadar kolay erişilebilen birine daha önce rastlanmamıştı."

Bree söylediklerini kendisi de anlamaya çalışır gibi ağır ağır konuştu: "Yani... Bürünmek istediği karakter için başkalarının yardımını kullanıyor."

Kitzmiller başıyla onayladı ve başka bir pencere açtı, resmi Jeffrey Dahmer fan kulübü sayfası. "Canilerden canı beğenin. Dahmer olmak istiyor. Ted Bundy olmak istiyor. Zodiac Katili olmak istiyor."

"Hayır. Çok daha büyük bir yıldız olmak istiyor," dedim. "Bence hepsini gölgede bırakmak istiyor."

Acaba Kyle Craig'i de mi? diye geçirdim içimden. Kyle bu bulmacanın neresinde yer alıyor?

38

Davanın canımı sıktığı yetmezmiş gibi bir de uzun süreli Bree yoksunluğundan muzdariptim, özlem semptomları baş gösteriyordu. O hafta terapilerime odaklanmakta zorluk çekeceğimden endişeleniyordum, bu yüzden seanslarımı kaydetmeye karar verdim. Yalnızca bir önlem. Ne olur ne olmaz.

Anthony Demao, şu Çöl Fırtınası muharibi, kendisinden beklenmeyecek bir davranış sergileyerek detaylıca savaş deneyimlerinden bahsetti. Öğle yemeğinde masamın başına geçip kaseti gözden geçirdim. Dinlerken Anthony'yi gözümde canlandırabiliyordum: Kendine iyi bakan, sağlıklı bir adam, yine de sessiz ve içine kapanık.

"Arazide yeterli desteğimiz yoktu. Komutanın sikiinde bile değildi. Tamamlamamız gereken bir operasyon vardı. Tek umursadığı buydu," dedi.

"Ne zamandır oradaydınız?"

Sessizlik. Sonra, "Kara saldırısı ayın sonunda başladı, yani bölgeye geleli birkaç hafta geçmişti sanırım."

Çöl Fırtınası hareketi sırasında başından korkunç bir şey geçtiğinden giderek daha da emin oluyordum, Anthony'nin ruh halini açıklayabilecek bir anahtar, belki de bastırıldığı spesifik bir olay. Bu durumda, üstüne fazla gitmekten kaçınmak ve eğer ciddi bir aşama kaydettiğimize inanmazsa terapiyi yakında bırakacağına dair hissime kulak vermek arasında bir denge gözetmem gerekiyordu.

"Biraz araştırma yaptım," dedim kasette. "Yirmi Dördüncü Piyade Tümeni'ndendin, değil mi? Bunlar Basra'ya doğru ilerleyişe geçmeden hemen önceydi."

"Bunları nereden biliyorsun?"

"Tarihin bir parçası. Sizler, tarihin bir parçasısınız. Bu bilgilere ulaşmak o kadar da zor değil, Anthony. Orada bana ya da başkalarına bahsetmek istemediğin herhangi bir şey oldu mu?"

"Belki. Şimdi girmek istemediğim konular olabilir. Ama yaşananlar için kimseyi suçlamıyorum."

Konuşması hızlanmıştı ve kesik kesikti. Meseleyi geçiştirmek istiyordu.

"Hangi yaşananlar?"

"Tüm o boktan şeyler. Biliyor musun, orduya gönüllü yazılanlar arasındaydım. Savaşa katılmayı ben istedim."

Bekledim, ama sözlerini açmadı.

"Şimdilik bu kadar," dedi sonra. "Fazla erken ve fazla konuştum. Sonraki sefere. Bu konuda adımlarımı yavaş atmalıyım, Doktor. Kusura bakmayın."

Kayıt cihazını kapattım ve sandalyemde dalgınca arkaya yaslandım. Aldığı barınma yardımına rağmen malimi durumunun son zamanlarda kötüye gittiğini biliyordum. Bir iki

ay daha iş bulamazsa sorun iyice ciddileşecekti. Anthony Demao gibi insanlar hep ilk gözden çıkanlardı.

Gözlerimi ovuşturdum ve kendime bir fincan kahve daha hazırladım. Düşünecek çok şey vardı, belki başa çıkabileceğimden de fazla. Bir hastam daha gelecekti, öğleden sonra da polis merkezindeki toplantıya katılacaktım.

Büyük bir toplantı.

39

İsmimi ve itibarımı daha önce hiç yapmadığım biçimde devreye sokmanın zamanı gelmişti. Eğer dedektif şefini ikna edebilirsem, Polis Şefi Terrence Hoover'ın toplantı talebimi olumlu karşılayacağını biliyordum. Hoover'm bir sonraki ricamın gülünçlüğüne ne cevap vereceğindense emin değildim. Bekleyip görmekten başka çare yoktu.

"Alex, içeri gir. Otur lütfen," dedi ben kapısının başında mahcup bir uşak gibi dikilirken. Arkasındaki duvara asılı, üniversitelerarası güreş müsabakalarından bir fotoğrafta Maryland Üniversitesi öğrencisi genç Hoover vardı, bu insanın elini parçalayan tokalaşmasının sırnını açıklıyordu. "Epeydir görüşemedik."

"Beni kabul ettiğiniz için teşekkürler, Şef. Size söylemem gereken şeyler var."

Hoover gülümsedi. "Boş sözleri atlıyoruz öyleyse, ha? Peki. Neyin peşindesin, Alex?"

"Çok karmaşık bir şey değil. Sadece bir iş."

Hoover gözlerini kırptırdı ve çenesini hafifçe kaldırdı. "Bir iş demek. Vay anasını. Beni şaşırttın Alex, ben de bir

şey isteyeceğini düşünmüştüm. Meğer iş teklif etmeye gelmişsin.”

Bunu duymak rahatlatmıştı. “Madem öyle, teklifime devam edeyim.”

“Lütfen. Meraklandım. Hikâyenin geri kalanını duymak için sabırsızlanıyorum.”

Doğruca konuya girdim.

“Bazı polisler bir fark yaratmamı istediklerinden bahsediyor. Zarardan çok faydam dokunacağına inanıyorum ve bu makul bir hedef olsa gerek. Teşkilata dönmek istiyorum, ama sınırlı ölçüde. Öncelikli Soruşturmalar Dairesi'ne katılmak istiyorum, ama sabit kadroya katılmadan. Yalnızca özel görevler için. Kennedy Tiyatrosu ve Connecticut Caddesi cinayetlerinde şimdiden danışmanlık yapıyorum ve onay verirsiniz, ekibe alışmakta herhangi bir zorluk çekmeyeceğim. Herkesi tanıyorum ve işe yarayabileceğimi düşünüyorum.”

Hoover bir kahkaha kopardı. “Burada birçok konuşma dinledim ama seninki en iyiler listesinde başa oynar.” Parmagını bana doğrulttu. “Caka satmaktan hiç çekinmiyorsun çünkü evet diyeceğimi biliyorsun.”

“Sadece içimdekileri dökeyim dedim.”

Ayağa kalktı, ben de kalktım. “Cevabım evet. Arlene'e söyleyeyim evrakları hazırlasın, ben de bizzat amirle görüşeceğim. Hallederiz.”

Dedektif Amiri Ramon Davies'in Öncelikli Soruşturmalar Dairesi'ndeki patronum olacağını biliyordum. Davies, Thor Richter'in üstündeydi ve bu soruşturmayı Richter'in yetki alanından çıkarabilirsem çok daha esnek hareket edebilirdik.

Terrence Hoover'ın elini tekrar sıkarken "Sevindim, bu görüşme için elimdeki tüm kozları tüketmiştim," dedim.

"Bu olayda bize katılman iyi olacak," dedi. "Ona Seyirci Katili dediklerini duydum."

İsmi ben koyduğumdan içimden bir an gülümsemek geldi ama kendimi tuttum. "Seyirci Katili öyle mi? Uygun bir lakaba benziyor."

40

Bree ve Sampson'la o akşam Daly Binası'nda buluştuk. Bana orada bir ofis verilmişti ve Seyirci Katili soruşturmasının gayri resmi merkez üssüne dönüşmüştü. Üniversite yatakhane odası gibiydi, üçümüz sıkış tıktık içeri doluşmuştuk.

Daha önce hiç bu düzeyde bir işbirliğiyle çalışmamıştım. Ama rollerimiz konusunda bir gerginlik ya da işlerin nasıl yürütüleceğine dair tartışmalar yoktu. Sadece soruşturma ile ilgileniyorduk. Kendi adıma konuşmam gerekirse, ben aslında Bree'nin uzun bacakları ve çeşitli kıvrımlarıyla da ilgileniyorum.

İçeri girdiğimde çekmecelerde bir şey arıyordu. Sampson arkasında dikiliyor, Bree'nin omzunun üzerinden masada duran bir dosyayı okuyordu.

"Şuna bakın." Bir eşkal tespit fotoğrafı gösterdi. "Sizi Ashton Cooley'le tanıştırayım."

"Kimin nesi bu adam?" diye sordum ayakta durduğum yerden dosyaya göz atarken.

"Ashton bir sahne adı," diye açıkladı Sampson. "Kennedy'deki bilimkurgu oyununda Matthew Jay Walker'ın

rolü için başvurdu ama alamadı. Yapımcılar büyük Hollywood ismini yerel yeteneğe tercih etti. Tam da onlardan bekleneneği gibi, değil mi?"

"Bence bu insanın tepesini attırabilir, ne dersiniz? Bana öyle geliyor," diye sohbete katıldı Bree.

Resmi alıp baktım. Oyuncu yirmili yaşlarda ve siyah saçlıydı, biraz somurtuyor gibiydi.

"O rolün bir sürü talibi olmalı. Oyun pekâlâ Broadway'de sahnelenebilirdi," dedim.

"Elbette," dedi Sampson. "Ama kaç tanesi önceki bir cinayetin şüphelisi ki?"

41

Sampson bir başka cinayet üzerinde çalıştığından oyuncuyu görmeye Bree'yle ikimiz gittik. Cooley'in Mount Pleasant'taki evine ulaşmak için Massachussetts Caddesi'nden On Altıncı Cadde'ye saptık. Mahalle hâlâ Washington'daki siyahi polislerin İspanyol kökenli vatandaşlara yönelik ırkçılıkla suçlandığı 1991 isyanlarıyla hatırlanıyordu.

Yolda okuduklarıma göre, Cooley, kız arkadaşı Amanda Diaz'ın iki yıl önce göğsünden vurularak öldürülmesinde birinci sanıktı. Bölge Savcısı somut kanıt yetersizliğinden suçlamaları geri çekmek zorunda kalmıştı ama görünüşe bakılırsa genç aktör ceza almaktan zor kurtulmuştu.

Cooley hâlâ cinayetin gerçekleştiği dairede yaşıyordu. Pek duygusal bir tip değildi sanırım.

Daire herhangi bir mahalle güzelleştirme çalışmasının el atmadığı bir binada, Central American marketinin üze-

rinde, ikinci kattaydı. Bree'yle birlikte merdivenlerden çıktık ve ucunda bir pencere olan rutubetli, fayans döşemeli bir koridora vardık. Cooley, metal kapılı üç daireden ortadakinde kalıyordu. Kapıyı vurup bekledik.

"Ne var, kim o? Meşgulüm."

"Bay Cooley, ben Büyükşehir Polis Teşkilatı'ndan Dedektif Cross. Dedektif Bree ile size birkaç soru sormak istiyoruz."

Kapı beni şaşırtan bir hızla hemen açıldı ve oyuncu ikimizi de içeri sürükledi. "Girin, girin."

Bree kulağını kaşdı ve bana bir bakış attı.

Sonra "Kapıda polis gözükmesiyle ilgili özel bir kaygın mı var?" diye sordu.

"Bu iyiye işaret olduğu için mi soruyorsun?" dedi ev sahibi. "İnsanların polis bekleyen kapılara bayıldığını bilmiyordum."

Solunda kapısı kapalı iki oda, sağındaki kâğıtlan soyulmuş duvarda ise –belki de Cooley'in oyuncu arkadaşlarına ait– yüz fotoğrafları olan dar bir koridordan yürüdük. Fotoğraflar arasında acaba ölü kız arkadaşı var mıdır, diye merak ettim.

"Oturabilir miyiz?" diye sordu Bree.

Adam kıpırdamadı bile. "Oturmasanız daha iyi. Ne istiyorsunuz? Dediğim gibi, meşgulüm."

Cooley'in sabrının sınırlarının ötesini keşfetmesine ramak kalmıştı. "İki hafta önceki Cumartesi'ne ilişkin sorularımız var. Mesela, bize o gün nerede olduğunu söyleyebilir misin?"

"Peki." Arka odaya doğru yürümeye başladı. "Oturalım. Cumartesi buradaydım. Daireden hiç çıkmadım."

Oturma odasına girdiğimizde Bree ayakta durmayı seçti, ben de uzun, ayakları dengesiz bir tabureye, Cooley'in karşısına oturdum. Çok eski, geniş bir koltuğu, bir kahve sehpası, orta düzey bir televizyon seti ve tüm mobilyalarını tamamlamak üzere bir başka taburesi vardı.

"Ne zamandır burada yaşıyorsun?" diye sordum.

"Piyango bana vurduğundan beri," diye dalga geçti. Tavırları ukalaydı ve suratlanmıza dik dik bakıp duruyordu.

Sorulara Bree devam etti. "Bay Cooley, o gece burada olduğunuzu doğrulayabilecek biri var mı?"

Oyuncu, iyice arkaya yaslandı. "Tabii. 900'lü numaralardan Sik Beni hattındaki taze kızlar bunu doğrulayacaktır."

Bree iki hızlı adımla genç adamın dibinde bitti. La-Z-Boy marka koltuğunun bir kolunu tutup kaldırdı ve onu yere yaptırdı. Sonra üzerine doğru eğildi. "Bu komik bile değildi, göt herif. Sen, komik değilsin. Şimdi ötmeye başla ve doğru konuş. Mizah anlayışım son zamanlarda biraz köreldi."

Bree, onun yerinde olsam yapacaklarımı aşmıştı, ama işe yaradı.

Oyuncu, alaylı bir biçimde "teslim oluyorum" der gibi iki elini havaya kaldırdı. "Sadece takılıyordum, olaya bak. Biraz gevşe be güzelim."

Bree ayağa kalktı ama dibinden ayrılmadı. "Öt. Gevşemeye niyetim yok."

"Bir film kiraladım ve Hunan Palace'tan Çin yemeği sipariş ettim. Yemeği getirenle konuşabilirsiniz."

"Ne zaman geldi?"

Omuz silkti. "Yedi, sekiz filan. O aralar. Ne bileyim ya bilmiyorum işte." Bree'nin ona doğru çok hafif bir kıpırda-

masıyla oyuncu fena irkildi. Sonra kendini topladı ve açıklamaya çalıştı "Cidden bak. Tam saati bilmiyorum. Ama fark etmez ki, sonuçta tüm gece evdeydim."

O an söylemesem de ona inanma eğilimindeydim. Testosteron şovuna karşın bu adamla ilgili her şey zayıftı, konuşma tarzı, jestleri, Bree biraz dış gösterince iki büklüm olması, her şey.

Kendine bu heriften çok daha hâkim birini anyorduk, her açıdan daha güçlü birini.

Ve muhtemelen daha iyi bir aktörü.

Bree de hissetmiş olmalıydı. "Gidelim Alex," dedi. Oyuncuya dönüp gülümsedi. "Kusura bakmayın, elimizdeki role uygun değilsiniz. Eminim bunu çok duyuyorsundur, ukala herif."

42

Pazar, yani kilise günü, sabah saat dokuz buçuktu. Yumuşak huylu ve başarısız muhasebeci David Hayneswiggles, aşağı baktı ve George Washington Bulvarı'ndaki trafiğin yoğunlaştığını gördü. Hem kuzey, hem güney yönünde ilerleyen şeritler araçlarla doluydu, ama bu kimseyi en az doksan, sık sık da yüz on ve üzeri hız yapmaktan alıkoymuyordu. Arada bir, kuzey yönünde seyreden arabalardan biri otoyolun üzerindeki ıssız yaya köprüsüne yaklaşıırken korna çalıyordu. Hayneswiggles buna şaşırmıyordu.

Altından geçen arabalardakilerin, asık suratlı bir Richard Nixon maskesi takmış bir adamın yukarıda tek başına ne yaptığını merak etmesinden doğal bir şey yoktu. Eğer me-

rak ettikleri gerçekten buysa, varsayımlarının yalnızca yarısı haklıydı.

Evet, bir Nixon maskesiydi bu, ama adam yalnız *değildi*. David Hayneswiggie yeni tanıştığı arkadaşlarıyla.

Üçüncü hikâye, tüm olağanüstülülüğüyle başlamıştı. Son derece yaratıcı, iddialı ve fena halde dramatikti.

Yeni rolü harikaydı. Hayatta hiçbir hedefi, kaybedecek hiçbir şeyi kalmamış bir muhasebeci. Büyük haksızlıklara uğramıştı. Bu herif için intikam vakti çoktan gelip çatmıştı.

Ayağının altındaki betonda, on sekiz yaşında, liseli genç bir erkek hareketsiz uzanıyordu. Zavallı çocuk boynundaki kesikle kan kaybından ölmüştü. Bu işlere henüz akli ermeyen çocuk, işbirliği yapmamakta, söylenenlere uymamakta direnmışti. Yanında, genç bir kız, altındaki yoldan geçen araçların onu görmesini engelleyecek biçimde sırtını duvara yaslamış, oturuyordu.

Kız hâlâ hayattaydı. Ufak ellerinden biri kucığında, diğeryse başının üstünde, köprünün korkuluklarına kelepçeliydi. Alnından aşağı süzülen boncuk boncuk ter damlaları, başının etrafından dolanarak tüm ağzını kapayan koli bandının hemen üzerinde, burnunun altında birikiyordu.

David Hayneswiggie gözleri faltaşı gibi açılmış, bir madde bağımlısı gibi titreyen kıza baktı. "Nasil gidiyor? Hâlâ orda mısın?" diye sordu.

Kız ya cevap vermek istemedi ya da söylediklerini duymadı. Kızın *ne düşündüğü ya da rolünü nasıl oynadığı* fark etmez, diye düşündü David Hayneswiggie. Bir kez daha yola dönüp George Washington Bulvanı'ndaki trafiği izledi, hızı ve araçlar arasındaki mesafeyi gözlemliyor, doğru anı bekliyordu. Üçüncü hikâye, diğerlerine benzemeyecekti.

Gerizekâlinin teki ona korna çaldığında iki parmağıyla barış işareti yapıyordu. "Ben bir dolandırıcı değilim," diyor-du boğuk Nixon sesi taklidiyle. Nixon'la çok özdeşleşmişti, sonuçta o da büyük haksızlıklara uğramış bir kaybedendi.

Yeterince bakıp, bir sonraki sahneyi hafızasına kazıdığında, kızın yanına diz çöktü. Kız çırpınarak uzaklaşmaya çalıştı ama kelepçe yüzünden yirmi otuz santimden öteye gidemedi.

"Gücünü boşa harcama," dedi adam. "Şu an emniyettesin, değil mi? Korkuluklara kelepçeli olduğun sürece yani. Bir düşün bak. Hiçbir sorun yok."

Ellerini genç erkeğin cesedinin altına yerleştirdi ve sonra kaldırarak dizlerinin üzerinde doğruldu. Çocuk muhtemelen yetmiş beş kilodan ağır değildi, ama o an bir ton gibi geldi. Ölü gibi ağırdı.

David Hayneswiggie, ağırlığı dizlerinden ayaklarına vererek çömelmiş konumda yolu izledi. Hedefini belirledi. Yarım kilometre uzaktan Toyota marka bir küçük minibüs yaklaşıyordu. Kamyonların bulvara girişi yasaktı, bu yüzden Hummer ya da küçük minibüs benzerleri, bulabileceği en büyük araçlardı. Minibüs, yoğun trafikte etrafını saran arabalar yüzünden şerit değiştirmeden ilerliyordu.

Çömelmiş halde ufak adımlar atarak korkuluklara iyice yanaştı. Minibüs yüz metre kadar yaklaştığında, çocuğu daha sıkı tutmaya başladı.

Araç son elli metreye girdiğinde kuvvetli bir hareketle tek seferde ayağa kalktı. Sonra çocuğu korkuluklardan aşağıya bıraktı ve ağır bir çuval gibi düşmesini seyretti. Ceset küçük minibüsün önce kaportasına, sonra ön camına çarptı ve camların parçalanmasıyla birlikte keskin bir fren sesi duyuldu. *Hassiktir!*

Minibüs, kilitlenmiş tekerleklerle sağa sola yalpalayarak köprünün altından diğer tarafına geçtikten sonra devrildi. İnce bir ıslıkla betonu çizen çelik kıvılcımlar çıkardı ve minibüsün arkasından iki çarpışma sesi daha yükseldi, dalıp giden sürücüler zamanında durmayı başaramamıştı.

Trafik anında tıkanı.

Kuzey istikameti, birkaç dakika içinde otoparka dönüşecek, araçlar biriktikçe güney istikameti de kapanacaktı.

Şimdi dikkatlerini çekmişti işte.

Birileri nihayet David Hayneswigg'e fark ediyordu artık.

Lanet olsun, geç bile kalmışlardı.

43

David Hayneswigg'e kızı seslendi, altlarındaki keşmekeş yüzünden yüksek sesli konuşmak, hatta bağırarak zorundaydı. "Hazır mısınız? Bana bak, hazır mısınız? Hey, sana diyorum! Burada yokmuşum gibi davranma!"

Erkek arkadaşının katilinden uzaklaşmaya çalışan kız, ayakkabılarının topuklarını betona nafile sürtüyordu. Bileğindeki kelepçe derin kesikler açmıştı ama acıyı umursayacak durumda değildi. Yalnızca şu Richard Nixon maskeli ucubeden kendini uzak tutmaya odaklanmıştı.

Güzel sayılırdı, banliyö liselerindeki pon-pon kız cinsinden. Ehliyetine bakılırsa ismi Lydia Ramirez'di. On yedi yaşında olması adamda en ufak merhamet uyandırmıyordu. Ergenler dünyanın en aşağılık mahluklarıydı. "Şimdi beni dinle. Bir yere aynılma. Birazdan döneceğim. Şu araba farında donakalmış geyik bakışlarını suratından hiç silme."

Hayneswiggle tekrar ayağa kalktı ve aşağıdaki sahneye baktı. Seyirciler toplanmış, gösterinin devam etmesi için sabırsızlanıyordu. Otoyolda tam bir kaos hâkimdi. Kuzey istikameti Potomac nehrine kadar tıkanmıştı.

Sıranın en ucundaki küçük minibüs, köprüyü geçtikten çok az sonra devriliş durduğundan, araç yığınının neredeyse tamamı yaya köprüsünün güneyindeydi. Tam altındaki hurdaya dönmüş bir Volvo, ısıklı bir duman çıkartıyordu. Durup bakanlardan birkaçı ona bağırıyordu ama ne dediklerini anlayamıyordu. Muhtemelen huzurları kaçtığı için öfkelenmişlerdi. Huzurlarını siktiklerim.

“Sizi duyamıyorum,” diye karışık verdi bağırarak. O an hatırladı.

Eğilip yerden bir şey aldı, gösteri için yanında getirdiği gereçlerden biriydi bu, yirmi beş vatlık, yaklaşık bir kilometre menzilli bir megafon.

Elini kalabalığa doğrulttu. “Ge-ri dön-düüüm!” diye bildirdi. “Beni özlediniz mi? Tabii ki özlediniz.”

Hâlâ araçlarında olan birkaç sürücü şimdi dışarı çıkmıştı. Alın kan içinde kalmış bir kadın şaşkın şaşkın ona bakıyordu.

“Sıradan bir gün geçireceğinizi sanıyordunuz, öyle değil mi? Tekrar düşünün, millet. Bu gerçekten çok özel, asla unutamayacağınız bir gün. Torunlarınıza anlatacağınız günlerden biri... Tabii bu çivisi çıkmış dünya o zaman dek yok olmazsa. Dünyanın yok olması demişken, kaçınız Al Gore’a oy verdiniz?”

Megafonu indirip cebinden bir şey çıkardı, gün ışığında parlayan bir şey. Sonra kıza doğru eğilerek gözden kayboldu. Birkaç saniye içinde tekrar belirdi, kızı kollarına almış, dikiliyordu.

"İşte günün yıldızı! Lydia Ramirez için kuvvetli bir alkış alayım!"

Ardından, gevrek bir gülümsemeyle, dünyanın en sıradan işini yapıyormuş gibi, onu öylece üstgeçitten aşağı bıraktı.

Kız baş aşağı düşerken ağırlığının korkuluğa bağlı kelepçeye binmesiyle metalik çınlama sesleri duyuldu. Seyircilerin bir an soluğu kesildi.

Kızın gövdesi köprüye çarptı, ayakları otoyola doğru sarkıyordu.

"Şaka! Böyle bir yıldızı aşağı atar mıyım hiç?" diye bağırdı megafondan.

"Şimdi dikkatle bakın. Kıza, lütfen, bana değil. Dedim ya, bugün başrol onda. Ben yokmuşum gibi yapın. Senaryoda öyle yazıyor. Ona bakın!"

Seyirciler gözlerini kırpmadan izlerken, kızın boğazında kavisli, koyu renkli bir çizgi belirdi. Sonra boynundan tişörtüne akan kırmızı bir nehre dönüştü. Aşağıdaki kalabalık ne olduğunu sonunda anlamaya başlıyordu. Kızın boğazı kesilmişti!

Kısa süre içinde çırpınışları durdu, bedeninin bir sağa bir sola yavaşça sallanması dışında hareket etmiyordu.

"Evet, yıldızımızın vedasıyla gösterimiz burada sona erdi. En azından bugünlük. Geldiğiniz için hepinize teşekkürler. Çok sağolun. Dikkatli sürün."

İnsanlar korna çalmaya başladı, öfkeli çığlıklar yükseldi. Uzaklardan nihayet polis sirenleri duyuldu, ama tıkalı trafiği yanıp gelmelerine daha çok vardı.

David Hayneswiggie komik, paytak adımlarla koşmaya başladı. Geçidin sonundaki keskin dönemeçten kıvrılarak çalılıklara doğru gözden kayboldu.

Ne yöne gittiğini kaç kişinin gördüğünün bir önemi olmadığını biliyordu. Ne vardı yani, istedikleri kadar peşine düşebilirlerdi.

Kimi arayacaklardı ki? Richard Nixon'ı mı?

44

Bu, Büyükşehir Polis Teşkilatı'nda ya da FBI'da çalıştığım süre boyunca karşılaştığım en üzücü cinayet olaylarından biriydi. İki genç insan ölmüştü, seçilmeleri tamamen rastlantısaldı ve eylem mutlak bir zalimlikti. Çocuklar kelimesinin tam anlamıyla suçsuzdu.

G.W. Bulvarı ulaşım kapatılmış, yeni güzergahlar belirlenmişti ama yolda hâlâ bir buçuk kilometre uzunluğunda bir araç yığını vardı. Şimdi devrilen küçük minibüsün emniyet güçleri tarafından kaldırılmasını bekliyorlardı. Bunun için Bree'nin izni, Bree'nin izni için de tıbbi tetkikçinin iki ceset üzerindeki işlemlerini bitirmesi gerekiyordu. Bree, olay yerini Büyükşehir Polis Teşkilatı'nın yetki alanına aldırılmıştı ama karşılığında kendisini hiç umursamayan Arlington İlçe Emniyet Teşkilatı'ndan ciddi bir husumet görmüştü.

Birkaç dakikada bir üstlerinden polis ve medya helikopteri geçiyor, medyanın kiler her seferinde fazla yakınlaşıp çalışmalarını güçleştiriyordu. Onları izleme ve görüntü kaydetme izni almış mahalle röntgencileri gibi görüyordum.

İçlerinden çoğu cinayete tanıklık etmiş kalabalık, öfkeli-saldırganlarla şaşkın-korkmuşların garip bir karışımıydı. Ama iki cins de bir yere ayıramıyordu. Herkesi kendi yo-

luna bırakmadan önce bazılarını resmi tanık olarak belirlemek zorundaydık. Aklıma eski bir Broadway gösterisinin adı geliyordu: *Durdurun Dünyayı İnecek Var*. Gerçekten de inmek istiyordum.

Virginia Karayolları Müdürlüğü'nden çok sayıda görevliyle eyalet polisleri de oradaydı ve kızgın bir vücut diliyle sabırsızlıklarını dışavurmaktan çekinmiyorlardı. Bree, Sampson ve ben iş yükünü elimizden geldiğince paylaşmıştık. Bree cinayetlerin gerçekleştiği yerde somut delilleri topluyordu. Sampson katilin geliş ve gidiş yollarını araştırıyordu ama bu dev bir çevreyi kapsıyor, Potomac'ten Virginia'nın Rosslyn bölgesine kadar uzanıyordu. Yanında Arlington polislerinden bir ekip vardı.

Bense katilin iki cinayeti işlerkenki kafa yapısına odaklanmıştım. Net bir tabloya ulaşabilmek için en uygun tanıklar bulmam lazımdı ve tüm ifadeleri çok kısa sürede tamamlamalıyım. Bu kadar işlek bir olay yerinde, trafiğin yeterli bir süre akışa kapalı kalacağı konusunda hiçbir teminatım yoktu. Ama en azından şu an için, katil dünyayı durdurmuştu ve o istemedikçe kimse inemeyecekti.

45

Köprüye en yakın arabalarla ilgili hızlı bir değerlendirme yaptım. Yalnız ve beyaz erkekleri arıyordum. Yanlış anlamayın, bu gibi acil durumlarda belli kalıplara göre hareket etme gerekliliğine inanıyorum, hepsi bu. Bir tanığın, gördüğü suçluyla ne kadar ortak yanı varsa, ifadesinin güvenilirliği o kadar artıyordu. En azından istatistiksel açıdan. Cinayet olaylarındaki deneyimlerim de bu bilgiyi doğruluyordu. Beyaz

erkekler, mümkünse arabalarında yalnız. Bana bunlardan lazımdı.

Üstgeçitten dört beş araba gerideki siyah bir Honda Accord'u gözüme kestirdim. İçerideki adam yan oturmuş, öne bakmaktan kaçınıyordu, kulağına bir cep telefonu yapıştırmıştı. Arabası çalışır halde, camları kapalıydı.

Cama sertçe vurdum. "Büyükşehir Polisi. Bir bakar mısınız, efendim? Bayım? Bir bakar mısınız?"

Sonunda gözlerini bana çevirmeden işaret parmağını uzattı. Ne demekti bu, bir dakika mı?

O noktada arabanın kapısını açtım ve kimliğimi gösterdim. "Lütfen telefonu kapatır mısınız, bayım? Şimdi."

Herkimle konuşuyorsa "Kapatmam gerek," dedi ve aracından çıktı. Tepesinin fena attığını hissedebiliyordum. "Memur bey, sizden ya da herhangi birinden daha ne kadar burada mahsur kalacağımızı öğrenebilir miyim?"

Kısa süre önce ölen iki genci hatırlatan bir nutuk çekmek yerine "Çok sürmez," dedim. "Üstgeçitte olanları bana birebir anlatmanızı rica ediyorum."

Sinir bozucu bir lakaytlıkla ve hızlı konuşuyordu ama anlattıkları o ana kadar topladığımız bilgilerle örtüşüyordu. Honda sürücüsü genç erkek cesedi trafiğin ortasına atıldıktan yalnızca saniyeler sonra aracını durdurmuştu.

"Başta kaza mıydı neydi, pek anlamadım. Sadece önümdeki arabaların sert fren yaptığını gördüm. Ama sonra ölü çocuğu gördüm." Köprüyü işaret etti. "Ve oradakini. Boğazı kesilen kızı. İçine sıçayım böyle olayın. Çok trajik, değil mi?" Cevabı kendisi bulamadığı için sormuş gibiydi.

"Öyle. Geçitteki adamı, yani katili tarif edebilir misiniz?"

"Tariflik bir şey yoktu ki. Şu Cadılar Bayramı maskelelerinden takmıştı, hani tüm suratı kaplayan kauçuk olanlar var ya? Sanırım Richard Nixon maskesiydi. Hatta eminim. Söylediklerim saçma mı geliyor?"

"Hayır. Yardımınız için teşekkürler," dedim adam. "Az sonra bir başka memur gelip birkaç detayı daha soracak."

Görüşüğüm bir sonraki görgü tanığı bir limuzin şoförüydü, katilin kadın kurbandan çok daha uzun ve ağır göründüğünü söyledi. Ayrıca katilin koyu renk bir rüzgârlık giydiğini ama markasını seçemediğini belirtti. Sonra megafondan söylediklerini hatırlamaya çalıştı. "Orospu çocuğı, Geri döndüm! diye bağırdı, ilk sözü buydu."

"Yukarıda bir kamera ya da herhangi bir kayıt cihazı gördünüz mü?" diye sordum.

Limuzin şoförü başını salladı. "Kusura bakmayın, gerçekten bilmiyorum. Yani ben görmedim. Ortalık çok karıştı."

"Hâlâ karışık," dedim ve dostça omzuna vurdum. "Hatırladığınız başka bir şey var mı?"

Limuzin şoförü başını salladı. "Kusura bakmayın."

Bulvar yeniden trafiğı açılana kadar araya dört tanık daha sıkıştırmayı başardım. Başka ifadelere daha sonra başvurulacaktı, bu kritik ilk saatlerde elimden ancak bu kadar geldi. Faydası olacağını umuyordum ama pek sanmıyordum. Katil, izlerini örtmek konusunda canlı gösteriler sahneleyen birinden beklenmeyecek ölçüde becerikliydi.

Birkaç dakika sonra Bree, Sampson ve ben yaya geçidinin batı ucunda, tanıkların ifadelerine bakılırsa katilin kaçtığı noktada buluştuk.

“Şuradaki çalılıklar hep ezik içinde,” dedi Sampson, yoldan görülmeyen bir yüksek çimenliğe işaret ederek. “Tüm bildiğimiz, oraya bir motosiklet ya da başka bir araç saklandı. Şu an başka bir bulguya rastlamış değiliz.”

Bree ekledi, “Bu arada tebrik kartı yok.”

“Bu biraz tuhaf,” dedim. “Ne zamandır imza bırakmayı unutuyor ki?”

“Belki de her zamanki yöntemlerini değiştirmiştir,” dedi Sampson. “Gerçi, ne zamandır yöntemlerini değiştiriyor ki?”

“Ya da –ne zamandır içimi kemiren bir düşüncüyü dile getirdim– bu aynı katil değildi.”

Sonra Bree’nin telefonu çaldı. Sessizce dinlerken suratı daha fazla asılamazdı.

Nihayet ikimize baktı. “Tekrar saldırmış. Bir cinayet daha.”

46

Bu sefer neye çattıklarını bile anlayamayacaklardı. Katil, futbol sezonunun açılış maçından yaklaşık iki saat önce Maryland eyaletinin Landover yöresindeki FedEx Stadyumu’na varmıştı. Bir gazlı içecek ve sosisli kapmış, Tarihe Geçenler Mağazası’nı gezmiş ama bir şey satın almamıştı –Redskins taraftarı değildi, orada büyümemişti–, tek istediği spor meraklısı kalabalıkta sırtmamaktı. En azından bir süreliğine.

Ardından sırtmak istedi. Gerçekten sırtmak. Ortallığı inletmek. Dördüncü hikâyedeki rolünü oynamak.

Göz ucuyla futbolcuların ısındığını görebiliyordu, yüksek vuruşlar deniyor, gol girişimlerinde bulunuyorlardı. Stadyum yine dolacaktı, Redskins’in kendi evindeki tüm maçla-

rında olduğu gibi. Kombine biletler için otuz yıllık bir bekleme listesi vardı.

Hikâyeleri için tuka basa dolu mekânlara nasıl bayılıyor du bilemezsiniz.

Coşkulu bir taraftar grubu, Hogettelere, hep bir ağızdan, bazı notaları tutturamayarak ve araya renkli küfürler serpiştirerek "Büyük Redskins"i söylüyordu. Kendilerine "süper taraftarlar" diyen bu topluluk parlak peruklar ve puantiyeli bluzlar giymiş, plastik domuz burunları takmıştı. Bazıları uzun sigaralar tütürüyor, böylece domuza benzeyen görünümlemlerini zenginleştiriyordu.

Hikâyenin kahramanı kıyafetlerinde onlar kadar ileriye gitmemişti ama bir Redskins şapkası ve forması giymiş, yüzünü takımın renklerine, kırmızı beyaza boyamıştı. Yeni karakteri, Al Jablonski isimli huysuz bir taraftardı. İyi, sağlam bir roldü.

Doksan bir bin taraftar stadyuma doluşmuş, hepsi Al Jablonski'yi bekliyordu. Yalnızca bunu henüz bilmiyorlardı.

Başlama vuruşuna yaklaşıldığında, uçuşan saçları ve ponponları, dar kırmızı üst giysileri ve kısa beyaz şortlarıyla As Kızlar sahaya çıktı. *Tam bir Amerikan modeli aile eğlencesi*, diye düşünmekten kendini alamadı katil.

"Ayak topuna hazır mısınız?" diye bağırdı tribünden. Yanındaki birkaç taraftar kahkahalarla ona katıldı. Televizyondaki Futbol Akşamı programından bir espriydi bu. Al Jablonski seyircisini tanıyordu ve repliklerine iyi çalışmıştı.

Stadyumdaki skor tablosunun kontrol kabini, dev gösterenin altındaydı. Yolu biliyordu ve Quantico'daki deniz piyade üssünde görevli bir asker soprano milli marşı okumaya başlamadan hemen önce, yani tam zamanında oraya gitti.

Al Jablonski metal kapıyı vurdu ve “Bay Snyder’ın ofisinden birkaç mesaj var. Beni Vanessa yolladı,” dedi. Vanessa, kulüp başkanının sekreterlerinden biriydi ve bunu öğrenmek o kadar da zahmetli değildi.

Kapı açıldı. İçeride iki adam vardı –stat inekleri, görünüşlerine bakılırsa hakiki antikalardı. “Merhaba, ben Al Jablonski.” İkisini de vurdu, silah sesleri kalabalıktan milli marşın bitişiyle yükselen gürültülü tezahüratlar arasında tamamen kayboldu. Taraftarlar, şimşeği emen bir paratoner görevi görmüştü.

Al Jablonski ineklerin bilgisayarına oturdu ve dev stat ekranında çıkacak şu mesajı yazdı:

GERİ DÖNDÜM! VE HERKESE UNUTULMAZ BİR PAZAR EĞLENCESİ YAŞATMAK İSTİYORUM.

HER ZAMAN BU SIKICI MESAJLARI VE REKLAMLARI YAZAN HERİFLER ŞU AN KONTROL KABİNİNDE ÖLÜ DURUMDA. KULÜP YÖNETİMİNDEN VE SPONSORLARDAN GELEN DUYURULARLA DAHA FAZLA DİKKATİNİZ DAĞILMADAN MAÇI KESİNTİSİZ İZLEMENİN TADINI ÇIKARIN. LÜTFEN YANINIZDAKİLERE DİKKAT EDİN. ARKANIZDAKİLERE VE ÖNÜNÜZDEKİLERE DE. STATTAYIM VE HER YERDE, HERHANGİ BİRİ OLABİLİRİM.

BU FUTBOLDAN ÇOK DAHA ZEVLİ, NE DERSİNİZ? EN BÜYÜK SKINS!

Annesi Aspen şehrinin eteklerindeki Snowmass köyünde bulunan tatil evlerinin dört metre yüksekliğindeki ön kapısını açarken, Kyle Craig Washington’dan gelen son güzel

haberleri yeni işitmişti. Yaşlı kadın, karşısındakinin kim olduğunu gördüğünde, sanki biri “kapat” düğmesine basmış gibi bayıldı.

Kyle annesini yerdeki taş döşemelere çarpmadan tutmayı başardı ve kendi kendine gülümsedi. Eve dönmek güzel bir duyguydu.

Birkaç saniye içinde içeri girmiş, yaşlı kadını 1080 metrekairelik evlerinin koca mutfağında ayıltmaya uğraşıyordu. “İyi misin? Miriam? Anne?”

“William?” diye inledi kadın ona bakan suratı gördüğünde. “William, sen misin?”

“Öyle bir şey mümkün mü ki?” diye sordu Kyle, kaşlarını çatarak. “Bir kez olsun, yalnızca bir kerecik, şu sana bahşedilen, baş edilmiş olması gereken zekâyı kullan. Kocan, babam –William– uzun zaman önce öldü. Generali Alexandria’da birlikte gömdük. Bu şerefli günü hatırlamıyor musun? Açık bir hava, serin bir esinti, yanan yaprakların kokusu. Tanrım, iyice bunadın be kadın. İnsanlar o iki yüzlü ve canı piç kurusundan kurtulup özgürlüğüne kavuştuğun için sana onca çiçek yolladı.”

Kyle aniden iki elini suratına götürdü. “Tanrım! Benim hatam! Hepsi benim hatam, anne. Maske! Bu protez maskeler çok gerçekçi. Şu an tıpkı babam gibiyim, değil mi? Nihayet beni kendine benzetmeyi başardı.”

Annesi çığlık atmaya başladı ve Kyle Craig buna bir süre göz yumdu. Nasıl olsa etrafta bağışlarını duyabilecek kimse yoktu. Babası hayattayken ev işlerinde yardım almasına hiç izin vermemişti ve hâlâ bir yardımcı tutmamıştı. Tam da ondan beklendiği gibi. Dünya kadar parası varken kuruş harcamıyordu.

Acınacak haldeki yaşlı kadının titreyip başını sağa sola sallamasını izledi. Kadının yüzü bir maskeye onunkinden daha çok benziyordu, bir aile trajedisinin maskesi.

“Hayır, benim, Kyle. Çıktım artık, dışarıdayım. Tabii ki ilk iş seni görmeye geldim, ziyaret için. Ama bir sebebi daha var anne, biraz para lazım. Birkaç dakikadan fazla kalamayacağım. Bana denizaşırı hesap numaralarını vermen gerekiyor.”

Kyle, babasının eski ofisindeki bilgisayarda işlerini bitirdiğinde, yeniden doğmuş gibi hissediyordu. Artık zengindi, Zürih'teki hesabına dört milyon aktarılmıştı, ama daha önemlisi, nihayet özgürdü. Bu yalnızca hapisten kurtulduğu için değildi. Bazı mahkûmlar bir daha asla özgürlük duygusuna kavuşamaz, güneşi görseler bile.

“Ama özgürüm, sonunda özgürüm!” diye bağırdı Colorado'daki evlerinin yüksek kireşlerine. “Ve yapacak önemli işlerim var. Yerine getirmem gereken bir sürü söz.”

48

Annesiyle vedalaşmak için alt kata geri indiğinde, maskesini çıkarmıştı. Florence'tan Aspen'a giderken yolun büyük bölümünde giymişti, ama şansını fazla zorlamamak akıllıca olurdu. Aynı şey evde kaldığı süre için de geçerliydi ama annesinin orada yaşadığını çok az kişi biliyordu ve paraya ihtiyacı vardı. Planları için. Tüm kâbuslarını gerçekleştirmek için.

Babasının eski koltuğuna bağladığı Miriam'ın yanına sessizce sokuldu. Koltuk, dört metre yüksekliğindeki şöminenin tam karşısındaydı. Orada o kadar çok anısı vardı ki

-babasının damarları patlayacak gibi olana kadar ona bağırmaması gibi. General ona kadar çok saldırmıştı ki sayısını unutmuştu bile. Ve Miriam dayaktan, azarlardan, yıllar süren suistimalden habersiz gibi yapar, tek kelime etmezdi.

"Bööö!" dedi Kyle yaşlı kadının arkasında belirdiğinde. Küçük bir çocukken, en fazla beş altı yaşlarındayken bunu yapmaya bayıldığını hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyordu. "Bööö... Anne! Lütfen bana ilgi gösterir misin?"

"Her neyse, Colorado'daki işlerimi hallettim. Ben aranan bir adamım, biliyorsun, o yüzden bir an önce yola koyulsam iyi olur. Dinle beni tatlım, bu evde, bu kalende son derece güvendesin. Her yer alarm dolu. Ön ve arka kapı önlerinde kar eritme sistemi bile var."

Ona yaklaştı ve lavanta kokusu aldı, geçmişin kâbuslarını, fena halde yanlış giden bir şeyleri tekrar yaşamak gibiydi.

"Tanrı aşkına! Seni öldürecek değilim! Öyle mi sandın? Hayır! Hayır! Hayır! Bundan sonra yapacaklarımı izlemeni istiyorum. Benim için önemli bir tanıksın sen. Senin ve babamın onurunu yüceltmeye çalışıyorum."

"Babam demişken, sana bir şey soracağım -daha küçük bir çocukken beni neredeyse her gün dövdüğünü biliyor muydun? Ha? Biliyor muydun? Cevap ver hadi. İkimizin arasında kalacak. Oprah'nın programına filan çıkıp anlatmayacağım. Anı kitabı da yazmayacağım. James Frey ya da Augusten Burroughs'a benzemem ben."

Kelimelerin kadının ağzından dökülmesi neredeyse bir dakika aldı. "Kyle... bilmiyordum, hiç bilmiyordum. Hem ne biçim söz onlar? Sen hikâye uydurmayı hep çok severdin."

Yaşlı kadına bakıp gülümsedi. "Oh. İyi bari."

Sonra bir Beretta çıkardı, Mason Wainwright'ın arabada ona bıraktığı tabancalardan biriydi bu.

"Fikir değiştirdim anne. Kusura bakmayasın. Ne zamandır arzuluyordum bunu. Hep can atıyordum. şimdi izle bakalım. Namlunun ucundaki küçük karanlık deliğe iyice bak. Gördün mü? Küçük, ama sonsuz bir boşluk. Deliği izle, deliği izle, boşluğu izle ve -"

Bam!

Annesini gözlerinin ortasından vurdu. İşi sağlama almak için birkaç el daha ateş etti. Sonra eve mutlaka gelecek dedektifler için ardında birkaç ipucu bıraktı.

1. İpucu: Mutfakta, Arthur Bryant's restoranından alınmış, yansı boş bir barbekü sosu şişesi.

2. İpucu: Yatak odasındaki aynalı konsolun üzerine bırakılmış, içinde el yazısı bulunmayan bir Hallmark tebrik kartı.

Kolay ipuçları olmasalar da ipucu ipucudur. Avcıları oyalayacak bir şey.

Kokusunu alanlar arasında Alex Cross da varsa tabii.

"Kolaysa yakala, Dr. Dedektif. Tüm bulmacaları çöz, cinayetler dursun. Ama böyle olacağından şüpheliyim. Yanılmam da muhtemel tabii ama kimsenin beni iki kez yakalayabileceğini sanmıyorum."

Bree Stone Pazar sabahı iş yerine vardığında masasındaki telefon çalıyordu. Boş bir Slim-Fast şişesini çöpe attı -ofisine gelirken yolda iki tane yuvarlamıştı- ve ahizeyi kaldırdı. Aklından Alex'i geçiriyordu ama bu güzel düşünceler uçup gitti.

"Bree, ben Brian Kitzmiller. Dinle, sana göstereceğim bir şey var, bayılacaksın."

"Bayılacak mıyım? Ne ki bu, Kitz? Wii için aldığın yeni oyun mu? Sen çok tuhaf bir adamsın, biliyor musun?"

İş çantasını yeniden omzuna astı. "Birkaç dakika içinde oradayım."

"Gelmene gerek yok. Hiçbir yere ayrılma. Yakınlarda bilgisayar var mı?"

"Tabii ki var. Hangi çağda yaşıyoruz?"

Bree bilgisayarı açar açmaz Kitz onu SeriCinayetHaberleri.net isimli bir siteye yönlendirdi. Bu da neydi böyle? Ana sayfa küçük resimlerden, "resmi olmayan" güncellemelerden ve gerçek haber başlıklarından oluşan karmakarışık bir faciaydı. Gerçekten hasta, iğrenç bir içerik. O güne dek gördükleri arasında en kötülerdendi. En göze çarpan başlık kırmızı çerçeveye alınmış bir kutudaydı:

Özel Haber! Bunu Kaçırmayın!

BSK'dan (Başkentin Seyirci Katili) Mesaj!

Buraya Tıklayın.

"Bunların gerçek olduğuna mı inanmam gerekiyor?" diye sordu Bree. "Kitz, yoksa gerçek mi?"

"Sen hele bir tıkla, sonra kendin karar verirsin."

Açılan pencerede, siyah bir arkaplanda katilin özgün blogundakiyle aynı daktilo fontlarıyla yazılmış bir mesaj vardı. Katilin blogu izini sürüp bir sonuca varamadığı yüzlerce ipucundan biriydi.

Ancak Bree'nin sorusunu cevaplayan, sitenin orijinal bloğa benzer tasarımını değildi. Cevap, ekranın üzerine yerleştirilmiş, ilk iki cinayetin sembolü olan iki resimde yatıyordu: Küçük bir Irak bayrağı ve parlak yeşil bir "X-Dosyaları X."

Doğru bildiniz, diyorlardı sanki, benim.

"Bu iki öge henüz halka açıklanmamış bilgi, değil mi?" diye sordu Kitzmiller. "Haksız mıyım?"

Bree, sanki karşısındaki onu görebiliyormuş gibi başını iki yana salladı ve sonra mınıldandı, "Haklısın, Kitz, açıklanmadı. Bizden başka bilen yok." Şimdiden altındaki mesajı okumaya başlamıştı. Hayrete düşürecek ipuçlarından sonuncusu.

"Taklit, övgülerin en samimisidir." – Charles Caleb Colton

Umursayanlar, ya da umursaması gerekenler için açıklayayım. George Washington Bulvarı'ndaki şu boktan iş var ya? Onu bir başkası yaptı, ben değil. Bu övgüyü geri çevirmeyeceğim, ancak apoletlerime işlenmesini istemem, bırakın onda kalsın. "Nixon" benim Riverwalk'ta yaptığımı birebir kopyaladı! Suratını göstermeye bile götü yemedi. Ayrıca iş baştan sonra amatörceydi. Kendime örnek alacağım türden değil.

FedEx Stadyumu'na gelince. İşte bunu sadık katiliniz gerçekleştirdi. Oraya girip çıkmak göt istiyordu. Halka açık bir kapalı mekânda cinayet işlediğinizi bir düşünün.

Otla boku birbirine karıştırayım demeyin. Bu dünyada yalnızca bir BSK var. Bir işte benim imzam varsa, bunu bir şekilde öğrenirsiniz. Çünkü size söylerim.

Ayrıca eserlerimde hayal gücü ve yetenek hâkimdir. Bana biraz saygı gösterin. Sanırım bu kadarını hak ettim.

En azından şimdi polisin elinde yakalayabileceği bir şey var. Bu taklitçi! Yanılıyor muyum, Dedektif Bree Stone? Bana daha yaklaştırmadınız bile, değil mi?

Yaşamaya devam edin amına koyayım!

Başkentten sevgilerle, BSK.

Bree sonraki birkaç saniye boyunca öylece dikilip başını öne arkaya salladı. Alex bulvardaki cinayetler konusunda haklıydı... ve muhtemelen diğer her konuda.

50

Üstelik, BSK Bree'ye doğrudan gönderme yapmıştı.

Sonunda koltuğuna oturdu ve bu altın madenini süzgeçten geçirmeye çalıştı. Bu sık kafalının ukalalığına ve yüzüstlüğüne inanamıyordu ve kafayı ne kadar sıyırdığına. Ve korkunçluğuna.

"Bree? Hâlâ orda mısınız?" diye sordu Brian Kitzmiller telefondan.

"Evet, buradayım. Bir an bunalmış polis moduna geçeyim dedim. Dediğin kadar varmış, bayıldım."

"İyi misin? Yani, gördüklerinin dışında."

Bree ellerine baktı, o kadar da titremiyorlardı. "Evet, Kitz. Sorduğun için teşekkürler. Tüyler ürperici ama mantıklı.

Muhtemelen kendi cesaretiyle kafa bulan azılı bir müptela. Beni tanıdığına şaşırmmamak gerek. Tabii ki Alex'i de tanıyor. Bizi izliyor, Kitz."

"Bu bir açıdan iyi haber, değil mi? Katilin iletişim ağına girmeye çalışıyorduk. Sanırım artık oradayız."

"Öyle mi dersin?" Bree'nin aklı her türden sorunun hücumuna uğruyordu. "Bu ne zaman siteye yüklenmiş?"

"Dün gece on biri yirmi geçe. Şimdiden sohbet odalarını ateşledi bile. Her yerde bu konuşuluyor ve her yerde derken, gerçekten her yerde."

"Bu bana gelen telefonları açıklıyor." Masasındaki gelen kutusuna yapıştırılmış pembe yapışkan kâğıt yığını kalırdı. En üstte Yedinci Kanal haberleri yazıyordu. "Bana bir isim ver. Sağlam bir isim. Kimin sitesi bu?"

"Hâlâ araştırıyoruz. Elimde bir IP adresi var ve tüm kayıtları inceliyorum. Şansım yaver giderse sana çok yakında bir isim verebileceğim. Anahtar kelime: Şans."

"Anlıyorum. Yine de kulağa iyi geliyor. Teşekkürler, Kitz. Sana çok işimiz düşecek."

"Evet, bence de. Kesinlikle düşecek. Bu herif kimi örnek alıyor dersin? Bir fikrin var mı?"

"Yok, ama eminim Alex'in aklında birileri vardır."

Bree telefonu kapadıktan sonra Alex ve Sampson'a ulaşmayı denedi. İkisinde de sesli mesaj çıktı ve ikisine de aynı mesajı bıraktı: "Selam, benim. Bir gelişme oldu. Bizim Seyirci Katili bir duyuru daha yayınladı, isminin başına bir de Başkent eklemiş, kendisine kısaca BSK diyor. Bir adres bilgisine eriştiğim an peşine düşeceğim. Umanım ikinizden biri mesajımı bundan önce alır ama şu an bir destek timi hazırlıyorum. Beni hemen arayın."

Bree birkaç polis memuru yerine alıştığı iş arkadaşlarıyla daha etkin çalışabileceğinin farkındaydı ama eline bir isim ve adres geçtiği an düğmeye basmak zorundaydı.

BSK onu daha yakından tanımak istiyordu. Madem öyle, bu dileğini çok yakında yerine getirebilirdi.

51

Telefonumun ışığının yanıp söndüğünü gördüm, ama terapi seanslarım sırasında çağnlara cevap vermiyordum. Bu yüzden başta boş verdim, sonra ise endişelendim.

“İçeri girerken gördüğüm kimdi?” diye soruyordu Anthony Demao. Yeni yaşam tarzıma ayak uydurabilmek için hastalarımla görüşme saatlerimi yeniden düzenlemiştim. “O da mı benim gibi kafadan kontak?”

Anthony’nin alışıldık saygısızlığını bir gülümsemeyle geçiştirdim. “İkiniz de kafadan kontak falan değilsiniz. Yani, belki sadece biraz.”

“Vallahi çatlak olabilir, yani sadece biraz çatlak olabilir, ama çok güzel bir kadın. Bana gülümsedi. Sanırım bir gülümsemeydi evet. Utangaç biri, değil mi? Her halinden belli.”

Sandy Quinlan’dan bahsediyordu, şu öğretmenlik yapan hastam. Sandy çekici ve iyi kalpli bir kadındı, belki biraz çatlaktı ama bugünlerde kim öyle değildi ki?

Konuyu değiştirdim. Anthony buraya diğer hastalarımdan bahsetmek için gelmiyordu. “Son görüşmemizde bana ordudaki birliğinle Basra’ya doğru ilerlediğinizi anlatmaya başlamıştın,” dedim. “Bugün bundan söz edebilir miyiz?”

"Tabii," dedi omuz silkerek. "Bu yüzden buradayım, değil mi? Senin işin kontak arızalarını onarmak."

Anthony Demao gittikten sonra sesli mesajlarımı kontrol ettim. Bree. Onu cep telefonundan aradım.

"İyi zamanlama," dedi. "Sampson'la arabadayız. Seni almaya geliyoruz. Ne oldu bil bakalım? Yine haklı çıktın. Belki artık bundan sıkılmaya başlamışsmdır."

"Hangi konuda haklıymışım?"

"Taklitçi katil. Washington bulvarındaki gençlerin katili. En azından BSK ona taklitçi diyor. FedEx Stadyumu'ndaki cinayetleri üstleniyor ama üstgeçittekileri reddediyor."

"Eh, açıklama epey yetkili bir ağzdanmış."

Bree ve Sampson'la Yedinci Cadde'de buluştum ve Bree'nin kullandığı Highlander'ın arka koltuğuna oturdum. "Nereye gidiyoruz?" diye sordum o aceleyle gaza basarken.

Bree sürerken anlattı ama daha söyleyeceklerinin yansına gelmeden sözünü kesmek zorunda kaldım. "Bir dakika, Bree. Senin ismini mi yazdı? Seni de mi tanıyor? Bu konuda ne yapacağız?"

"Şimdilik hiçbir şey," dedi. "Ama kendimi çok özel hissettiğimi belirtmeden edemeyeceğim. Ya sen? Sen de onurlandırıldığını düşünmüyor musun?"

Sampson, Bree'ye bunu daha önce kendisinin de sorduğunu ama aynı karşılığı aldığını ima edercesine bana dönüp omuz silktil. Bree'de korku emaresi yoktu, en azından ben hiç görmemiştim.

"Bu arada," dedi Bree, "birilerini örnek aldığını yazmış. Bu konuda fikrin var mı?"

"Kyle Craig," dedim. Öylece ağzımdan döküldü. "Biraz düşünmem lazım."

Kitzmiller, Bree'ye Captech Mühendislik adlı bir şirkette sistem analistliği yapan Braden Thompson'ın ismini vermişti. Captech'in kasvetli, modern görünümlü binasının önünde, bir aracın çıkışını önleyecek biçimde park ettik ve dördüncü kata çıkmak üzere asansöre bindik.

"Braden Thompson'a gelmiştik," dedi Bree resepsiyon görevlisine ve polis kimliğiyle rozetini gösterdi.

Kadın, gözlerini Bree'nin kimliğinden ayırmadan önündeki ahizeyi kaldırdı. "Müsait mi bir sorayım."

"Müsait, müsait, sen bana güven. Sen odasının yerini bir işaret et yeter, biz onu buluruz. Ne de olsa dedektifiz."

Koşuşturmacalı ofisin içinden sakın ve sessizce yürüyerek geçtik ama yine de tüm gözler üzerimize çevrildi. Sekreterler başını kaldırıp bakıyor, ofis kapıları açılıyor, çalışanlar sanki sipariş ettikleri yemekleri getirmişiz gibi bizi süzüyordu.

Binanın kuzeye bakan tarafındaki camlı bir ofisin kapısında, Thompson yazan beyaz bir plastik levha asılıydı. Bree kapıyı çalmadan açtı.

"Size yardımcı olabilir miyim?" Braden Thompson, bu tür şirketlerde çalışanların tipik bir örneği gibiydi: Göbekli, kırklı yaşlarda, beyaz tenli, kısa kollu gömlek ve kravat giyen bir adamdı, muhtemelen şu çıtçıtlı kravatlardan.

"Bay Thompson, sizinle görüşmek istiyorduk," dedi Bree. "Büyükşehir Polis Teşkilatı'ndanız."

Thompson Bree'nin arkasından Sampson'la bana baktı. "Üçünüz birden mi?"

“Evet,” dedi Bree donuk bir ifadeyle. Doğruyu söylemek gerekirse, hiçbirimiz bu görüşmeyi kaçırmak istemiyorduk. “Sen önemli bir adamsın.”

52

“Braden, her şey yolunda mı?” diye sordu tiz bir kadın sesi arkamızdan.

“Sorun yok, Bayan Blanco. Ben hallederim, sağol, Barbara.” İçeri girmemizi işaret etti. “Kapıyı kapar mısınız rica etsem?”

İçeride onunla yalnız kalır kalmaz sesi biraz yükseldi. “Ne yapıyorsunuz böyle? Burası benim iş yerim.”

“Neden geldiğimizi biliyor musunuz?” diye sordu Bree.

“Evet, çok iyi biliyorum, anayasal bilgi edinme ve ifade özgürlüğü haklarımdan yararlandığım için buradasınız. Herhangi bir yasayı çiğnemedim ve şimdi gitmenizi istiyorum. Hemen. Kapının yolunu hatırlarsınız.”

Sampson bir adım öne çıktı. “Brady’ydi, değil mi?” Sözüne devam ederken Thompson’ın masasındakilere göz attı. “Merak ediyorum da, buradaki patronlarınız sizin şu tüyler ürperten internet siteleriniz hakkında ne düşünürdü acaba? Sizce anlayış gösterirler miydi?”

Thompson ona işaret parmağını doğrultarak “Yasadışı bir şey yapmadım. Haklarımlı kullandım.”

“Tabii,” dedi Sampson. “Ama sorduğum bu değildi. Sadece işverenin SeriCinayetHaberleri.net için ne der, onu öğrenmek istedim.”

"Yasayı çiğnemediğim sürece bu bilgiyi kullanma hakkınız yok."

"Aslına bakarsan, var," diye araya girdim. "Ama buna mecbur kalmayacağımızı varsayıyoruz, çünkü bize oletin nereden gönderildiğini söyleyeceksiniz."

"Birincisi, dedektif, istesem bile söyleyemezdim. BSK bir gerizekâlı değil, tamam mı? Bunu hâlâ anlayamadınız mı? Ve ikincisi, ben on beş yaşında değilim. Böyle ucuz tehditlerden fazlası lazım. Çok daha fazlası."

"Evinizdeki servis sağlayıcının incelenmesi için bir mahkeme celbi gibi mi mesela?" diye sordu Bree. "Bunu halledebiliriz."

Thompson gözlüklerini düzeltti ve arkasına yaslandı, bulunduğu konumdan hoşlanmaya başlamıştı. Nedenini anlayabiliyordum. Zorla ifadeye getirtmek bir yana, evine bir mahkeme celbi gönderebileceğimizden bile emin değildim. "Hayır, edemezsiniz. Muhtemelen aceleyle buraya koşturduğunuzdan, elinizde bir celp filan olmadığını sanıyorum ve evime ulaştığınızda bilgisayarında Peanuts karikatürlerinden fazlasını bulamayacaksınız. Ve bunu yapmak için bu koltuktan bile kalkmama gerek yok."

Başını kaldırıp bize baktı, şimdi son derece sakindi. "Veri aktarımı hakkında pek bir şey bilmediğiniz açık."

"Gerçek dünyada neler yaşanıyor haberin var mı senin?" diye sordum sonunda. "O katilin durdurulmasını istiyor musun istemiyor musun?"

"Tabii ki istiyorum," dedi sertçe. "Zekâmı aşagılamayı bırakıp bir an kafanızı kullanın. Geniş düşünün. Anayasal haklar –sizin haklarınız, benim haklarımla– tam da bu tür durumlar için var. Yaptıklarımın hepsi haklarımla dahilindey-

di, bunu yalnızca ahlaki açıdan söylemiyorum. Sizin işiniz anayasayı güvence altında tutmak, dedektif, vatandaşlar olarak bizim işimiz de sizi bu konuda denetlemek. Şimdi anladınız mı bu işlerin nasıl döndüğünü?"

"Bu işlerin nasıl döndüğünü mü?" diyerek atıldı Sampson, ama onu vaktinde yakalamayı başardık. Masada, Thompson'm tarafında duran her şey yere düştü.

Sampson gözlerini ona dikmiş hışımla bakarken Brady pişkince ayağa kalktı. "Sanırım bu görüşme burada sona erdi," dedi.

Ama Sampson'ın söyleyecekleri bitmemişti. "Seni var ya--"

"Evet," dedi Bree. "Görüşmemiz sona erdi, Brady. En azından şimdilik. Gidiyoruz."

Çıkmak için döndüğümüzde Thompson tekrar söze başladı, bu sefer daha ılımlıydı. "Bir saniye, dedektifler. Sitemdeki girdinin hakiki olduğunu düşünüyorsunuz ki buraya kadar geldiniz. Bana bu sonuca ikonografiden yola çıkarak mı ulaştığınızı söyler misiniz?" Bu adam gerçek bir hayran, gerçek bir kaçık. Kendisini tutamıyordu.

Bree de kendisini tutamadı. Kapı yansına kadar aralanmış, arkasında ofis çalışanlarından küçük bir kalabalık birikmişken, yüzünü tekrar Braden Thompson'a döndü.

"Bu konuda bilgi veremem, efendim. Şu an olmaz. Ancak içiniz rahat olsun, web siteniz SeriCinayetHaberleri.net'i gizli tutmak için elimizden geleni yapacağız."

Bree, Braden Thompson'a gülümsedi ve sonra sesini alçalttı. "Yaşamaya devam et amına koyayım."

Üçümüz, geniş ölçekte dünyaya, özelde ise Braden Thompson'a öfkelenmiş halde Daly Binası'na geldik. Çok geçmeden Amir Davies önümüze geçti. "Bu taraftan," dedi bağırarak ve sonra dönüp ofisine girdi. "Üçünüz, içeri. Derhal."

Birbirimize baktık, çıkan kıvılcımlardan tedirgin olmuştuk.

"Niye okul sonrası cezaya kalıp futbol antrenmanını kaçıracaktım gibi hissediyorum?" diye mırıldandı Sampson.

"Aynen," dedi Bree. "Ben de galiba ponpon kızların dans çalışmalarını kaçıracağım. Bir dakika, ben hiç pon pon kız olmadım ki."

Bree ve ben, içeri girerken suratımızdaki afacan sınıtışları temizledik.

"Bunu açıklayabilir misiniz?" diye gürledi Davies, parmağını masasındaki gazetenin birinci sayfasına bastırarak.

Washington Post'un manşetinin üzerinde "Seyirci Katili Vakasında Taklitçi İddiaları" başlıklı bir haber yer alıyordu. Bu tür haberlerin basına çabucak sızıp hızla yayıldığını hatırlatan başlığa şaşırmadım.

Bree üçümüz adına konuştu. "Bizim de bu sabah haberi-miz oldu. Hatta biz de tam--"

"Bana arka arkaya sebep sıralama, Dedektif Stone. Benim kitabımda bunlar bahane uydurmakla eşdeğer. Konuşmaktansa bu konuda harekete geçin." Ona verdiğimiz acıyı dindirmeye çalışır gibi elini ensesine götürüp ovuşturarak başını sağa sola salladı.

"Affedersiniz, efendim," dedi Bree. "Bu bilgileri saklı tutmak bazen elimizde olmuyor. Özellikle de--"

di, bunu yalnızca ahlaki açıdan söylemiyorum. Sizin işiniz anayasayı güvence altında tutmak, dedektif, vatandaşlar olarak bizim işimiz de sizi bu konuda denetlemek. Şimdi anladınız mı bu işlerin nasıl döndüğünü?”

“Bu işlerin nasıl döndüğünü mü?” diyerek atıldı Sampson, ama onu vaktinde yakalamayı başardık. Masada, Thompson’ın tarafında duran her şey yere düştü.

Sampson gözlerini ona dikmiş hışımla bakarken Brady pişkince ayağa kalktı. “Sanırım bu görüşme burada sona erdi,” dedi.

Ama Sampson’m söyleyecekleri bitmemişti. “Seni var ya-”

“Evet,” dedi Bree. “Görüşmemiz sona erdi, Brady. En azından şimdilik. Gidiyoruz.”

Çıkmak için döndüğümüzde Thompson tekrar söze başladı, bu sefer daha ılımlıydı. “Bir saniye, dedektifler. Sitemdeki girdinin hakiki olduğunu düşünüyorsunuz ki buraya kadar geldiniz. Bana bu sonuca ikonografiden yola çıkarak mı ulaştığınızı söyler misiniz?” Bu adam gerçek bir hayran, gerçek bir kaçık. Kendisini tutamıyordu.

Bree de kendisini tutamadı. Kapı yansına kadar aralanmış, arkasında ofis çalışanlarından küçük bir kalabalık birikmişken, yüzünü tekrar Braden Thompson’a döndü.

“Bu konuda bilgi veremem, efendim. Şu an olmaz. Ancak içiniz rahat olsun, web siteniz SeriCinayetHaberleri.net’i gizli tutmak için elimizden geleni yapacağız.”

Bree, Braden Thompson’a gülümsedi ve sonra sesini alçalttı. “Yaşamaya devam et amına koyayım.”

Üçümüz, geniş ölçekte dünyaya, özelde ise Braden Thompson'a öfkelenmiş halde Daly Binası'na geldik. Çok geçmeden Amir Davies önümüze geçti. "Bu taraftan," dedi bağırarak ve sonra dönüp ofisine girdi. "Üçünüz, içeri. Derhal."

Birbirimize baktık, çıkan kıvılcımlardan tedirgin olmuştuk.

"Niye okul sonrası cezaya kalıp futbol antrenmanını çıkaracakmış gibi hissediyorum?" diye mırıldandı Sampson.

"Aynen," dedi Bree. "Ben de galiba ponpon kızların dans çalışmalarını kaçıracığım. Bir dakika, ben hiç pon pon kız olmadım ki."

Bree ve ben, içeri girerken suratımızdaki afacan sınıtışları temizledik.

"Bunu açıklayabilir misiniz?" diye gürledi Davies, parmağını masasındaki gazetenin birinci sayfasına basturarak.

Washington Post'un manşetinin üzerinde "Seyirci Katili Vakasında Taklitçi İddiaları" başlıklı bir haber yer alıyordu. Bu tür haberlerin basma çabucak sızıp hızla yayıldığını hatırlatan başlığa şaşırmadım.

Bree üçümüz adına konuştu. "Bizim de bu sabah haberi-miz oldu. Hatta biz de tam--"

"Bana arka arkaya sebep sıralama, Dedektif Stone. Benim kitabımda bunlar bahane uydurmakla eşdeğer. Konuşmaktansa bu konuda harekete geçin." Ona verdiğimiz acıyı dindirmeye çalışır gibi elini ensesine götürüp ovuşturarak başını sağa sola salladı.

"Affedersiniz, efendim," dedi Bree. "Bu bilgileri saklı tutmak bazen elimizde olmuyor. Özellikle de--"

Davies yine sözünü böldü. “Hasar tespit konusunda derse ihtiyacım yok. Bu karışıklığı toparlamanız lazım. Burası Öncelikli Soruşturmalar Dairesi. Üstleriniz sürekli peşinizde dolanıp arkanızı kollayamaz. Ortaya çıkan sorunlarla daha ben sizden istemeden baş etmeniz lazım. Beni anladınız mı?”

“Sizi elbette anlıyorum,” dedi Bree. “Benim de hasar tespit konusunda derse ihtiyacım yok. Görünüşe bakılırsa, BSK’nın da yok.”

Aniden Davies’in yüzüne bir gülümseme yerleşti ve hepimizi şaşırttı. “Bu kadını niye sevdiğimi anlıyor musunuz?” diye sordu Sampson’la bana...

Evet, gayet iyi anladığıma emindim.

54

Bugün BSK’nın oynayacağı bir rol, dehşetengiz bir cinayet planı yoktu. Bu yüzden katil kendi gibi davranıyordu. Akşam yemeğinden sonra yeniden internete girmeye karar verdi, kendisiyle ilgili yazılanları okumaya bayılıyordu. Ve hayal kırıklığına uğramadı.

İnternetteki forumlar BSK’yla ilgili yazışmalarla doluydu! Doğruydı, çoğu asılsız haber ya da hayal ürününden ibaretti ama bu önemli değildi. Önemli olan, *dilden düşmemesi*ydi.

SeriCinayetHaberleri’nde yenilik yoktu. HastaSayfa ya da SCMerkezi’nde de öyle. Mantıklıydı. Hayranları bir sonraki hamlesini bekliyordu.

Sonunda birkaç sohbet odasına tıkladı. Uzun bir günün ardından “halkıyla” buluşmak iyi geliyordu. Orada ilk ismi-

ni bile kullanıyordu, bu onlara bir "armağan"dı. Kimsenin bunu bileceğinden değil, ama bu şekilde daha kişisel bir iletişim kurulabiliyordu. Üstelik, ipucu bırakmaya meraklıydı.

Tabii ki muhteremin şerefine.

AARON_AARON: Naber BSK severler?

GINSOAKED: Taklitçiden başka haber yok. Nerelerdedin?

AARON_AARON: O haber sıkı. Başka bişey yok mu? Kimse bişey bilmiyo mu?

REDRUM5: Ortalık sessiz. Yoğun bir haftasonu geçirdi. O da biraz dinlenmeyi hakediyo sonuçta di mi? Eminim bikaç güne kalmaz yine ortalığı inletir. Son bombasını bekleyin!!!

Ölümüne-BSK: Nerden biliyosun?

REDRUM5: Bildiğimden değil. Sadece bir teori. Benim fikrim. Bi sakıncası var mı?

AARON_AARON: Belki bugün de bişeyler yapmıştır.

Ölümüne-BSK: Bişey derken? Ne gibi?

Katil beyaz şarabından bir yudum aldı, güzel bir Chardonnay'di. Hak etmişti. Övünmeyi sevmiyordu ama bu övünmekten farklıydı. Işıkları üzerine çekmek daha doğru bir tabirdi. Ya da harika bir performanstan sonra seyirciyi selamlamak.

AARON_AARON: Peki ya kendi taklidini yaptıysa? Bir düşünün bakalım.

GINSOAKED: Şey gibi mi, üstgeçit de FedEx de onun işiydi ama sonra ret mi etti?

AARON_AARON: Evet, aynen. Ya öyleyse?

GINSOAKED: Oha, dâhice.

ADAMEVE: Bana da öyle yapmış gibi geliyor.

REDRUM5: İmkânı yok. Yayınladığı şeyi okumadınız mı? Hiç haberiniz yok mu?

AARON_AARON: Nolcak ki. Ne yapsa yeridir. Bu herife akıl sır ermez. Bir sonraki adımını hiçbirimiz tahmin edemeyiz. Bu arada Kyle Craig'in tüymesi için ne diyosunuz?

Ölümüne-BSK: K.C. çoktan bayatladı. Kimsenin sikiinde diil.

Katil başını arkasına çevirdi. Çağrılıyordu.

"Yemek hazır! Hemen gelip al yoksa çöpe atacağım."

55

Bu akşam düzenlenecek basın toplantısı, Bree için bir ilkti. Daha önce bu boyutlardaki bir cinayet vakasında en yetkili dedektif sıfatıyla kameraların karşısına çıkmamıştı. Haberçilere çok kez demeç vermişti ama şehirdeki her türden medyanın, hatta bazı uluslararası basın temsilcilerinin do luşt uğu bir odada konuşma yapmamıştı. Büyük bir kalabalık bekleniyordu.

"Karşılanna benimle birlikte çıkar mısın?" diye sordu Bree. Ofisinde, ifade metni üzerinde çalışıyor duk. "Basın seni tanıyor ve halk seni daha önce de görmüş tü. Bence ortalığı yatış tırmak için doğru bir mesaj vermiş oluruz."

Önümdeki metin taslağına baktım. "Çıkarım tabii. İstediyin buysa."

"Evet, istediğim bu. Tamam kabul ediyorum, heyecanlıyım," dedi Bree, itirafıyla beni şaşırtmıştı.

"Başarıyla altından kalkacaksın, eminim," diye karşılık verdim, buna yürekten inanıyordum. "Beni tanıtarak başla, sonra soru cevap kısmında paslamak istediğin bir konu olursa ben yedekte beklerim."

Bree nihayet sırttı. "Sağ ol. Bir numarasın."

Evet, beni de karmaşaya sürükleyen bu değil miydi zaten?

Ama sonra bana sımsıkı sarıldı ve fısıldadı, "Seni seviyorum. Borcumu ödemek için sabırsızlanıyorum. Gerçekten sabırsızlanıyorum."

Basın toplantısı için hazırlanan salona dört buçukta gittik, akşam altı haberlerinde yer almak için epey vakit vardı, planımız da buydu zaten. Tüm koltuklar doluydu ve salonun etrafı U şeklinde dizilen gazeteciler ve kameramanlarla çevriliydi. Foto muhabirleri iyi bir kare yakalamak için "Dr. Cross! Dedektif Stone!" diye sesleniyordu.

"Sakın terlediğini görüntülemelerine izin verme," dedim Bree'ye.

"Bunun için çok geç."

Kürsüye çıktı, beni tanıttı ve notlara bakmadan açıklamasını yapmaya başladı. Hiç takılmıyor, bu işte iyi, diye düşündüm, son derece kendinden emin. Basın da ondan hoşlanmıştı, hemen anlaşılıyordu.

Sorular gelmeye başladığında, kenarda, Bree'nin göz ucuyla görebileceği bir noktada dikiliyordum.

İlk birkaçı kolayca karşılık verdiği, çerezlik sorulardı. Çetin ceviz yok, tekleme yok, hata yok.

İlk zor soruyu Dördüncü Kanal'dan Tim Pullman yöneltti. "Dedektif, şu aşamada bir taklitçi katilin varlığını teyit edebilir misiniz? Yoksa bu sadece bir tesadüf mü?"

Soru beni açıklamayı biraz olsun dinledi mi acaba, diye düşündürdü, ama Bree sabırla söylediklerini tekrarladı.

"Tim, kanıtlar bu noktaya, yani -taklitçi bir katile- işaret ediyor ama şu an internetteki girdilere dair soruşturma sürüyor ve hiçbir ihtimali gözden çıkaramayacak, kesin çikarsamalarda bulunamayacak bir durumdayız. Değerlendiriyoruz. FBI da soruşturma dahilinde. Herkes çok çalışıyor, inan bana."

"Girdi derken, SeriCinayetHaberleri'ndeki açıklamayı mı kastediyorsunuz?" diye bağırdı biri arkalardan.

"Evet, Carl. Bir dakika önce değindiğim gibi. Sanırım dikkatinden kaçmış."

Aynı muhabir, Bree'nin hafif iğnelemesinden sonra hiç bozuntuya vermeden devam etti. Kablolu yayındaki bir kannedan tanıdığım, kısa boylu kızıl saçlı bir adamdı. "Dedektif, kurbanların ailelerine büyük acı vermesine karşın bu sistenin neden hâlâ kapatılmadığını açıklayabilir misiniz? Bu konuda ne söyleyebilirsiniz?"

Bize aileler konusunda bilgi verilmemişti, bu yüzden Bree'yi dikkatle izleyerek araya girmemi istediğinde söz almak için hazır bekledim.

"Tüm cinayetlerdeki şüphelilerle diyaloga girme ihtimalini açık bırakmak istedik. Bizimle doğrudan bağlantıya geçmeleri soruşturmanın seyri ve en kısa sürede suçluların yakalanması açısından olumlu bir gelişme olacaktır, bu

yüzden iletişim kanallarını kapatmamayı tercih ettik. Bu web sitesi de bu kanallardan biri.”

“Niye kapatmıyorsunuz ha? Niye hemen kapatmıyorsunuz?” Salonun arkasından öfkeli bir bağırış yükseldi. Başlar ve kameralar geriye döndü. Adamı gördüm, Alberto Ramirez'di bu. *Tanrım!* Üstgeçitte öldürülen Lydia onun kızıydı.

56

Yas tutan babanın sesi gergindi ama titremiyordu. “Peki kızım Lydia'ya düşünen yok mu? Zavallı annesi ne olacak? Ve üç kız kardeşi? Neden ailemizin başına gelen onca şeyden sonra bir de bu saçmalıklara maruz kalmak zorundayız? Sizin derdiniz ne Tanrı aşkına?”

Baba sahneye çıkmışken muhabirler de sessizliğe büründü. Bu Büyükşehir Polis Teşkilatı için kötüyken, onlar için iyi bir malzemeydi.

“Bay Ramirez,” dedi Bree. Maktul kızın babasını tanıdığına ve ona ismiyle seslenmesine sevinmiştim. “Kaybınız için derin üzüntü içindeyiz, başınız sağ olsun. Basın toplantısının hemen ardından sizinle bu konuda görüşmek-”

O an görünmez bir protokol ve itidal duvarı birden yıkıldı ve ateşli bir soru yağmuru Bree'yi her yönden kuşatma altına aldı.

“BPT'nin genel anlayışı halkın isteklerini geri çevirmek yönünde mi?” diye sordu Washington Post'tan akli evvel bir genç muhabir.

“Yeni taklitçilerin ortaya çıkmasını nasıl önlemeyi düşünüyorsunuz?”

“Washington şu an güvenli bir şehir mi? Değilse, bunun sorumluları kim?”

O noktada yapılabilecek en iyi hamleyi bildiđimi dűřündüm. Bree’ye doęru eęilerek biraz abartılı bir parmakla saatimi iřaret ettim.

“Süre doldu,” dedim fısıldayarak. “Hayvanat bahçesinde kafeslere yiyecek atma eğlencesi sona erdi.”

Onaylayarak başını salladı ve sonra gürültüyü bastırmak için ellerini havaya kaldırdı. “Baylar bayanlar, şu an başka bir soru alamıyoruz. Sizi en yakın zamanda ve olabildiğince sık bilgilendirmek için elimizden geleni yapacağız. Sabrınız için teşekkürler.”

“Kızım öldü, öldü!” diye bağınyordu Alberto Ramirez arka sıralardan. “Kızımı koruyamadınız! Lydia’m öldü.”

Bu korkunç bir suçlamaydı ve kulağa doğru geliyordu, en azından basın için. Çoğu samanlıkta iğne aradığımızın, bu tür soruşturmaların zorluğunun farkındaydı, ama haberlerine bunu yansıtmayacaklardı. Kendi boktan ve aptalca kurallarına göre oynayacak, duygu sömürüsü yapacaklardı.

57

Kyle Craig yeniden yola çıkmış, zaman, mekân ve hayal dünyasında hızla hareket etmekten heyecan duyuyordu. Arabasını doğruya doğru sürerken bir süre çiftliklerin ve tarlaların olanca aynılıklarıyla yanından geçip gitmesini seyrederek aşırı yüklenmiş beynini rahatlattı. Sonra –nihayet– Iowa City’ye vardı. Çok sevildiğini ve güzel manzaralı olduğunu bildiği bu üniversite kenti, tepeler ve ormanlıkla çevriliydi.

Planındaki, ya da kendi tabiriyle “iyileşme sürecindeki” bir sonraki adım için ihtiyaç duyduğu tam da buydu.

Iowa Üniversitesi’nin, Iowa Nehri’nin doğusunda, Madison Sokağı’ndaki ana kütüphane binasını bulması bir yılın saatini daha aldı. Birkaç kimlik kartı gösterdikten sonra uzun süre başında oturabileceği bir bilgisayar seçti. Güzel, sessiz bir okuma odası tüm gereksinimlerini karşılamaya yetecekti.

Kyle bu noktada BSK’ya mesaj göndermenin iki yolunu biliyordu. İçlerinden karmaşık olanında, steganografiden yararlanmak zorundaydı, bu içine mesaj gizli bir resim ya da ses dosyası göndermek anlamına geliyordu. Şimdilik bu kadar zahmete girmesine gerek olmadığını düşündü. Başkentteki katille ilişkisini kimse bilmiyordu. Ya da, onun da bildiği gibi, katillerle.

Bu yüzden daha hızlı, düşük teknoloji içeren bir yöntem seçti. Eski avukatı ve sadık hayranı Mason Wainwright sayesinde BSK’yı nerede bulacağını biliyordu. www.myspace.com adresine girdi, ardından “Yeni Yükselen İsimler” bağlantısına tıkladı. Bu kadar basitti gerçekten.

Doğru üslup ve tonu tutturmaya özen göstererek BSK’ya bir mesaj yazdı:

“Yeniden özgür olmak güzel, yalnızca senin ve benim anlayabileceğim bir anlamda özgür. İhtimaller artık sonsuz, sence de öyle değil mi? Sanatın ve zihninin zarif karmaşıklığı başımı döndürüyor. Tüm olayları yakından takip ettim –tabii, imkânların el verdiği ölçüde. Artık çıktığıma göre, seninle yüz yüze görüşmek istiyorum. Bu isteğimi paylaşıyorsan bana bir mesaj bırak. Birlikte daha da büyük eserlere imza atabileceğimize inanıyorum.”

Kyle Craig, BSK'yla ilgili gerçek hislerini kendine sakladı. İçindekileri dökecek olsa, tek bir kelimeye başvururdu: Amatör.

Ya da nezaketi bozmak istemezse, taklitçi.

58

Yüksek güvenli bir cezaevinde bir süre yatmayan hiç kimse onun şu anki duygularını anlayamazdı. Iowa City'de geçirdiği, protez maskelerinden bir başkasını taktığı o gece, Kyle Craig başıboş gezindi, manzaralara baktı, şehrin tadını çıkardı.

Nehrin her iki yanına kurulmuş kampüse gitti. Okul şehir merkeziyle iç içeydi ve civarında bir sürü tuhaf giysi, mücevherat dükkânı, kitapevleri, bunların yanı sıra akıl almaz sayıda yeme içme mekânı vardı. Tesadüfen Iowa Caddesi Edebiyat Duvarı'na denk geldi, burada Tennessee Williams, Kurt Vonnegut, hatta Flannery O'Connor gibi Iowa bağlantılı yazarlardan alıntılar yazılıydı. O'Connor en sevdiği yazarlardan biriydi çünkü kafası harika bir biçimde yanlış işliyordu.

Saat dokuzu biraz geçtiğinde Mabet isimli bir bara girdi. Yalnızca genç üniversite öğrencilerine değil, yetişkinlere de yemek hizmeti veriyormuş gibi görünüyordu, böylece fazla dikkat çekmeyecekti. Duvarların neredeyse tamamı lambri kaplamalıydı ve içeride eski kilise sıralarını andıran uzun ince koltuklar vardı. Ve evet, gerçekten de görece yaşlı bir kalabalık.

"Buyurun efendim. Ne arzu edersiniz?" sözlerini duydu bara oturur oturmaz.

Barmen üniversitede öğrenim görmüş, ardından şehirde kalmaya karar vermiş birine benziyordu. Bu mantıklı bir tercih olurdu. Genç adamın açık sarı, kısa kesim saçları vardı. Muhtemelen yirmili yaşların ortasıydı. Bakışları ve hoş geldiniz diyen geniş gülümsemesi iç karartacak ölçüde donuktu.

“Nasıl gidiyor, delikanlı?” dedi Craig. Samimi bir selamlaşmadan fazlası değildi. Şaraplar hakkında bilgi aldı ve restorandaki diğer kırmızı şaraplara kalite açısından fark attığını düşündüğü Brunello di Montalcino’dan istedi.

“Dediğim gibi, efendim, Brunello’yu yalnızca şişe olarak servis edebiliyoruz.”

“Sorun değil. Buradan çıkınca araç kullanmayacağım,” dedi Kyle Craig ve kıs kıs güldü. “Şişeyi alayım. Tıpasını açıp bir süre havalandırırsan sevinirim. Bir de elmalı Brie peyniri mezesinden rica ediyorum. Ama elması lütfen taze soyulup dilimlensin.”

“Brunello konusunda yardım edebilirim. Tabii yardıma ihtiyacın varsa.”

Ses Kyle’ın sağından gelmişti. Döndüğünde birkaç tabure yanda oturan bir kadın gördü. Ona hoş bakışlarla gülümsüyordu. Polis mi acaba? diye düşündü. Yok, değil. Tabii işinde olağanüstü iyi değilse.

“Ben Camille Pogue,” dedi kadın ve Kyle’ın hem mahcup hem de hafif muzip bulduğu bir biçimde gülümsedi. Koyu saçlı, külotlu çorap giymiş, boyu muhtemelen bir altmışın altında ufak tefek bir kadındı. Kırkına yakın, en az otuz beş, diye tahmin etti Kyle. Yalnız olduğu belliydi, ama güzelliğine bakılırsa bu tuhaftı ve Kyle’m ilgisini çekti. Ufak karma-

şıklıklar taşıyan insanlara merak duyuyordu, en azından onları çözene kadar.

"Bana eşlik etmenizden mutluluk duyuyorum," dedi Kyle ve o da bir gülümseme savurdu. Girişkenlikte aşırıya kaçmıyordu. "Ben Alex Cross. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Merhaba, Alex."

Kyle kalkıp Camille'in yanına oturdu ve yarım saat boyunca hoş bir sohbete daldılar. Zeki bir kadındı ve bazı konularda biraz nevroktikti. Üniversitede sanat tarihi dersi veriyordu, İtalyan Rönesansı konusunda uzmanlaşmıştı. Roma'da, Floransa'da ve Venedik'te yaşamış, şimdi ABD'ye dönmüştü ama kalıp kalmamakta kararsızdı.

"Amerika hatırladığından farklı bir ülkeye dönüştüğü için mi yoksa tam da hatırladığın gibi kaldığı için mi?" diye sordu Kyle.

Camille güldü. "Sanırım ikisi de, Alex. Buradaki politik saflık ve duyarsızlık beni bazen çılgına çeviriyor. Ama beni en çok sinirlendiren, sisteme uyma çabası ve sorgulama fakirliği. Bu kör çaba kanser gibi, durmadan yayılıyor, özelliklerle de medyada. Kendine ait bir fikre sahip olmaktan herkes korkuyor sanki."

Kyle başıyla onayladı. "Beni de onlarla aynı kefeye koyma ama söylediklerine tamamen katılıyorum."

Genç kadın ona sokuldu, ama abartmadan ve tehditkar olmayan bir biçimde. "Yani sen de farklı biri misin, Alex?"

"Farklıyım sanırım. Yok yok, eminim. Olumlu bir anlamda farklıyım demek istiyorum elbette."

"Elbette."

Brunello'yu bitirdikten sonra şehir merkezindeki meydana yürüyerek dolaştılar. Camille sonra onu Clinton ci-

varında bir yan sokaktaki evine götürdü. Gri ve beyaz renklerde, kolonyal mimariye sahip güzel bir binaydı, pencere önlerine konmuş saksılardan renkli çiçekler fışkınıyordu. Geniş, yüksek tavanlı zemin katın tamamı genç üniversite hocasına aitti, Avrupa mobilyaları ve sanat eserleriyle döşenmişti, sıcak bir ortamı vardı. Böylece kadının bir özelliği, üstelik iyi bir özelliği daha ortaya çıkmıştı. Evcil denebilirdi belki, yoksa ev yapımı daha mı uygundu?

"Karnın aç mı, Alex? Karnını elma ve peynirle doyurmamışsındır herhalde," dedi genç kadın iyice sokulup ona yaslanarak. "Şu taze dilimlenmiş elmalarla." Evinde daha rahat davranıyordu. Yumuşak göğüsleri vardı, ama vücudunun geri kalanı diri görünüyordu. Çok güzel ve çekiciydi ve aniden Kyle onu tam olarak nasıl arzuladığını anladı ve içi güçlü bir şehvetle doldu.

Ama önce maskesini çıkarıp attı ve kadının gözleri korku ve merakla kocaman oldu. "Aman Tanrım!" dedi.

Daha fazla vakit kaybetmek istemeyen Kyle öne atılarak sağ eliyle kavradığı buz kıracağıyla ona saldırdı. Kıracağın ucu Camille'nin boğazından içeri girdi ve diğer tarafından çıktı. Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak kadar açıldı ve sanki alnını görmeye çalışıyormuş gibi ters döndü. Bir süre sonra da kendini Kyle'ın bekleyen kollarına bıraktı.

"Artık hazırsın. Şimdi sevişelim mi?" dedi Kyle ölü profesöre. "Sana farklıym dememiş miydim?"

Camille Pogue'un dairesinden çıkmadan önce bir ipucu daha bıraktı. Bu seferki, orta Amerika'da kendi çapında bir üne sahip, "Kaşif" adında bir heykelcikti. Sanat profesörünün evindeki diğer eserlerle uyumsuzdu ama kimsenin anlayacağını sanmıyordu.

Kyle için bu sorun değildi, o anlıyordu. Kevin Bacon'ın *Diner* filminde son derece isabetli ve dokunaklı bir biçimde belirttiği gibi, bu "bir gülümsemeydi."

59

Ertesi gün tüm sürprizler gibi korkunç iki sürprizle başladı. İlk haber, Kyle Craig'in Colorado'da annesini öldürdüğüydü. Bizim için bir Hallmark tebrik kartı da bırakmıştı. Bu, ya Büyükşehir Polis Teşkilatı'ndaki bir kaynaktan istihbarat aldığını ya da katille, BSK'yla iletişim halinde olduğunu gösteriyordu. Bu mümkün müydü? Ve mümkünse, aralarında ne tür bir ilişki vardı?

Kyle Craig'in daha önce de başka katillerle iletişim kurduğunu biliyordum. "Kazanova," "Beyefendi Misafiri" ve muhtemelen Bay Smith vakalarındaki gibi. Şimdi de BSK mı? Belki Colorado'daki avukat bile bir katildi. Yoksa sadece bir mürit miydi?

Günün ilerleyen saatlerinde ikinci vurgunu da yedim, bu seferki, internetten bir şeye bakmam için beni arayan Brian Kitzmiller'dandı. Beni söz konusu siteye yönlendirdi. Harika -biri bana ithafen bir blog açmıştı. Okumaya başladım ve metinde ilerledikçe midem bulandı.

Kendine Ejderha Avcısı diyorsun. Ne alaka? FRP oyunlarına mı meraklısın? Oyun tutkunu musun, Cross? İlğini çeken, seni hayata bağlayan şeyler nedir? Merakımı cezbettin. Ne de olsa muhterem Kyle Craig'i içeri tikan sendin.

Bu aralar seni ve aileni bolca izlediğimi söyleyebilirim. Ve fark ediyorum ki küçük Ali'nin yatak odasında gece-

nin bir vakti epey "kendinle baş başa" kalıyorsun. Yanılıyor muyum? Sanmıyorum, ama kendini suçlamalar ve dedikodulara karşı savunmaktan hiç çekinme.

Ve Bree Stone -onu nereye koyacağız şimdi? Uzun süre görüşmeyi başardığın son kadın kimdi?

Uykusuzluk hastalığından mustaripsin, haksız mıyım? Tabii ki haklıyım. Her neyse, bir sonraki olaya kadar bekle bakalım. Ve bir sonraki güne. Ve bir sonrakine de.

Tatlı rüyalar, Dr. Dedektif Cross.

Ve ardından fotoğraflar sıralanıyordu.

Beşinci Cadde'deki evimiz.

Evden caddeye açılan yoldaki arabalar.

Ali ninesiyle birlikte evden çıkarken.

Bree, Sampson ve ben, oraya çağrılmamız üzerine FedEx Stadyumu'ndayken.

Bizi izliyordu. Gözaltında tutulan bizdik.

60

Sampson'la benim Zinny's batakhanelerini neden sevdiğimizi kimse tam olarak anlamıyordu, hatta biz bile. Bizi oraya çeken sebeplerden biri de buydu. Southeast'teki loş bir bardı yalnızca ve temiz olmanın yakınından bile geçmiyordu. Sampson, Bree ve ben, Brian Kitzmiller'ı bu Southeast cemaatine sokmak için o gece oraya götürdük, ama asıl neden hiçbirimizin soruşturmadan başını kaldıramamasıydı.

Olaylar iyice sarpa sarmıştı. Kyle Craig'in tuhaf bir biçimde cinayetlerde parmağı bulunması olasılığı vardı ve muhtemelen BSK bizi izliyordu. Belki bu gece bile.

Bazı taşlar yerine oturmaya başlamıştı. Tess Olsen, ölmünden önce Craig'le ilgili Büyük Usta başlıklı bir kitap yazıyordu. Bu cinayetle Craig'in alakası var mıydı? Yoksa tamamen onun planı mıydı? Geçmiş suçlarına uyuyordu. Daha önce de katillerle bağlantıya geçmiş ve onları kullanmıştı. Eğer bu olayların beyni oysa, BSK ve avukat Mason Wainwright'ın rolleri neydi? Bu oyuna başkaları da dahil miydi?

İlk içkileri Bree ısmarladı. "Bu tur benden, beyler. Şimdiye dek her şey için teşekkürler. Size borçluyum. Özellikle de sana," dedi ve başımı kenarından öptü. Neden bilmiyorum ama bu beni azdırdı. Onunla yalnız kalmayı istedim. Evlerimizden birinde, arabada, bana her yer uyardı.

Yanıma oturdu ve kadehini kaldırdı. "Boktan geçen son birkaç günün şerefine. Aslında eve giderdim ama Bay Ramirez'in rüyamda peşimi bırakmayacağını biliyorum. Ölü kızının ve üç kız kardeşinin de... Ve Bayan Olsen'in."

"Bir manyak dışarıda elini kolunu sallaya sallaya dolaşıyor. Belki birkaç tane birden. Oluyor böyle şeyler," dedi Sampson. "Senin suçun değil, Bree. Bay Ramirez için üzülüyorum ama bugün haddini çok aştı."

"Beni dinleyin," dedi Kitz, "şu fikre ne dersiniz? Belki biraz çılgınca. Bu yüzden de kesinlikle iyi bir fikir olmalı, değil mi ama? Pervasız Turne diye bir şey duydunuz mu hiç?"

Bira kadehimi dudaklarımdan çektim. "İnternette bir iki defa duymuştum. Çılgınlık demişken..."

"Seri cinayetlerle ilgili bir gösteri turnesi. Ve önemli olan şu: Birkaç gün içinde Baltimore'a gelecekler."

“Gösteri mi?” diye sordu Sampson. “Sahne performansı falan mı?”

“Daha çok bir toplantı gibi,” dedi Kitz. “Adli psikoloji meraklıları için bir buluşma diye tanıtıyorlar.”

“Yani seri cinayet delileri. Dur tahmin edeyim, çizgi roman fanatikleri de geliyor, değil mi?”

Kitz başıyla onayladı, gülümsedi ve birasından bir yudum aldı. “Doğru bildin,” dedi ve devam etti, “biraz aceleci davranmak zorundayız ama henüz çözüme kavuşmamış bir seri cinayet vakası hakkında çığır açıcı bir konuşma teklifine hayır diyebileceklerini sanmıyorum. Dr. Alex Cross isterse baş konuşmacı olabilir. Bu da en azından bir salon dolusu ideal tanık toplar. Bu bile soruşturmayı derinleştirmemizi sağlayabilir. Belki yeni birkaç iletişim kanalı açılır.”

Bree gülmeye başladı. “Gerçekten de çılgıncaymış, Kitz. Ama zaran dokunmaz ya? Üstelik şansımız yaver giderse, yani gerçekten yüzümüze gülerse, bizzat BSK'yı bile oraya çekebiliriz. Ne de olsa bizi izlemekten hoşlanıyor.”

Kitz başıyla onayladı ve muzipçe sırttı. “Kafası nasıl işliyor kim bilebilir ki? Belki de bu tür bir toplantı onun ya da taklitçisinin uzak kalmaya dayanamayacağı bir şeydir. Ne diyorsunuz?”

Birbirimize baktık ve Kitz'in fikrini hayata geçirmemek için bir sebep bulmaya çalıştık.

“Bu siber bir olay değil, haksız mıyım? Nereden biliyorsun bunca şeyi?”

“Kulağıma geliyor bir yerlerden işte.” Kitz'in sesi neredeyse neşeliydi.

Sampson'ın yüzü aydınlandı. Masaya vurdu ve parmağını Kitzmiller'a doğrulttu. "Sen böyle manyakça şeylere gidiyorsun değil mi? Mesai saatleri dışında."

"Hayır, hayır," dedi Kitz tekrar kadehini ağzına götürerek, "artık gitmiyorum."

Üçümüz gülmeye başladık. Bu iyi bir şeydi, gerekli bir gevşeme.

Bree ona doğru eğildi ve en şefkatli tonuyla "Kıyamam, Kitzy, sen gerçek bir suç delisisin, değil mi?"

"Çok da iyi saklıyor," dedim ben de.

"Ya size ne demeli? Geçiminizi hangi işten kazandığınızı son zamanlarda soran olmadı mı? Böyle gösterilere gitmeniz, gidenlerle aynı kumaştan olmadığınızı göstermez."

Ona yaklaşık beş saniye süren saygılı bir sessizlik verdik sonra yine suratına baka baka güldük.

Ama sonra ekledim, "Millet, yürütmemiz gereken bir soruşturma var."

"Bu gece yok," dedi Bree koluma girip beni Zinny's'den çıkarırken. "Bu tuhaf muhabbet," diye fısıldadı, "beni heyecanlandırdı. Üstelik dediğim gibi, *sana borçluyum*."

"Ben de bu borcu ne zaman geri alacağım diye meraklanıyordum."

"Belki faizini bile alırsın."

Evine kadar güç bela kendimizi tuttuk, ama yatak odasına girmeyi bekleyemedik.

1 Yeni Mesaj.

Ertesi sabah görece yeni özel hekimlik işimdeki ikinci şoku yaşadım ve daha ilk görüşmeyi bile gerçekleştirmemiştim. Erken bir seans iptali nedeniyle ofise normalden geç gidiyordum. Ön kapıdan girerken Starbucks'tan aldığım kahveden bir yudum alıyor, hâlâ Bree'yi ve dün gece olanları düşünüyor, daha birçok gecenin öyle geçmesini umuyordum.

Seanslarıma Sandy Quinlan'la sabah sekizdeki görüşmeyle başlayacaktım, sonra Çöl Fırtınası muharibi Anthony Demao gelecek, onu Tanya Pitts izleyecekti. Tanya'nın intihar eğilimi vardı ve benimle haftanın beş hatta, belki yedi günü görüşmesi gerekiyordu ama birini bile zor karşılayabiliyordu, ben de ona fazladan haftada bir ücretsiz seans ayarlıyordum.

Dışarıdaki koridordan bekleme salonuna girerken Sandy Quinlan'ı şimdiden orada gördüğüme şaşırmıştım.

Anthony de oradaydı. Siyah bir kolsuz tişört giyiyordu ve kucağında uzun kollu bir gömlek duruyordu.

Ne dönüyordu burada böyle?

Onlar, aynı odada dikildiğimi anlayana dek geçen birkaç saniye boyunca Sandy'nin eli Anthony'nin kucağındaki gömleğin altında oynayıyordu.

Resmen bekleme salonunda aletini sıvazlıyordu!

"Hey," diyerek eğlencelerini böldüm. "Hey, hey, bu kadın yeter. Ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz?"

"Aman Tanrım." Sandy yerinden sıçradı ve iki eliyle gözlerini kapadı. "Çok özür dilerim. Çok utanıyorum. Şimdi gitmem lazım. Hemen gitmem lazım, Dr. Cross."

"Hayır, hiçbir yere ayrılmıyorsun," dedim ona. "Sen de öyle, Anthony. Kimse kıpırdamıyor. Konuşmamız lazım."

Anthony'nin ifadesi mahcup değil, daha çok "önemli bir işi yanda kalmış" gibiydi. Ama gözlerime bakmıyordu. "Kusura bakma," diye mınıldandı keçi sakalını hafifçe oynatarak.

"Sandy, ofisime gelir misin lütfen?" dedim. "Anthony, seninle Sandy ile görüşmem bittikten sonra konuşuruz."

"Tabii, tabii," diye karşılık verdi. "Anlıyorum."

Sandy odama girdikten sonra kendimize gelmemiz biraz zaman aldı.

"Sandy, sana ne söyleyebileceğimi bile bilmiyorum," dedim sonunda. "Salona gelip ikinizi yakalayacağımı biliyordun, değil mi?"

"Biliyordum. Tabii. Özür dilerim, Dr. Cross." Kelimeleri zar zor ağzından çıkarırken sesi titriyordu. Neredeyse onun için üzülecektim, ama o noktaya gelmemiştim.

"Sence içeride olanların anlamı neydi?" diye devam ettim. "Pek senin yapacağın türden bir davranış değil, yanılıyor muyum?"

"Hem de hiç değil," dedi Sandy başını iki yana sallayarak. "Bu kulağa nasıl gelecek biliyorum, Dr. Cross, ama o... tatlı biri. Size cinsel açıdan yoksunluk çektiğimden söz etmiştim. Tanırım." Gözleri doldu. "Tam bir aptalım. Hep aynı şeyi yapıyorum. Dikkat çekmek için kendimi rezil ediyorum. Al işte yine oldu."

Başka bir yol izlemeye karar verdim ve çantamdaki ikinci kahve bardağını çıkarmak için ayağa kalktım. "Sana şunu sorayım öyleyse. Bundan ne elde ettin?"

"Ne mi elde ettim?"

“Sanırım bu olanlardan Anthony’nin ne elde ettiğini biliyorum.” Tekrar oturdum. “Ya senin istediğin neydi?”

Sandy boynunu büküp gözlerini kaçırdı. Belki de soru ona fazla kişisel gelmişti. Bekleme salonunda Anthony’nin aletini sıvazlayabiliyorken şimdi bundan bahsetmeye utanması ilginçti.

“Cevap vermek zorunda değilsin, ama utanman da gerekmiyor,” dedim.

“Hayır,” dedi, “sorun yok. Konuşacağım. Sadece bir süre düşünmek istedim. Söz söyleyince çok açık geliyor ama sanırım ben bu açıdan bakmamıştım.” Biraz daha dik oturdu ve bana gülümsedi bile. *Garip*, diye düşündüm. Tanıdığım Sandy’ye hiç benzemiyordu.

Asıl endişem, bundan sonra ilişkilerinin nereye ilerleyeceğiydi. Sandy ve Anthony’nin birbirleri için yanlış kişiler olduğunu seziyordum ama bu onları engelleyebileceğim anlamına gelmiyordu.

Daha sabah sekizi on geçiyordu ve şimdiden kötü bir gün geçiriyordum. Saat dokuzda daha da kötüleşecekti.

Anthony salonda değildi. Beni ekmişti. Ve onu bir daha göreceğimden emin değildim.

62

Saat dokuzu biraz geçerken Sandy Quinlan ve Anthony De-mao Altıncı Cadde’deki kahvecide buluştu. Randevuya önceden karar verilmişti. Dr. Cross’un onları yakalayacağını biliyorlardı çünkü her şey onların planıydı.

Anthony bir latte ile kurabiye aldı ve bardağının üstündeki beyaz kremayı yalayan Sandy'nin konuşmasını bekledi. "İki kahve içti ve bana ikram bile etmedi," dedi Sandy ve kaşlarını çatı.

"Kendi mekânındaki kuralları çiğnediğimiz için bize kızgındı. Her şeyi anlat bakalım. Ne dedi? Tüm acıklı detayları öğrenmek istiyorum."

Sandy ağzını şapırdattı ve lafa girmeden önce yalanarak dudaklarını temizledi. "Her zamanki gibi empati gösterdi. Bana tabii, senin gibi aşağılık birine değil. Açık sözlü ve samimi olduğu da söylenebilir. Nihayet benden çok hoşlandığını itiraf etti. Kim hoşlanmaz ki? Ama asıl sürpriz şu: Yaragını emmek istiyormuş!"

İkisi de güldü ve bardaklarından buğusu yükselen kahvelerinden birer yudum aldı. Sonra biraz daha güldüler. Nihayet Anthony Sandy'ye sokuldu. "Bu konuda yalnız değildir umarım. Baksana, ne iş çevirdiğimizi biraz olsun anlادımı dersin?"

Sandy başını salladı. "En-ufak-bir-fikri yok. Eminim."

"Öyle mi? Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"İşimizi çok iyi yapıyoruz da ondan. İkimiz de harika oyuncularız. Tabii bunu zaten biliyorsun. Ben de biliyorum. Ayrıca oyun metni de müthiş."

Anthony gülümsedi. "Gerçekten iyiyiz, değil mi? İstedimiz herkesi kandırabiliriz."

"Herkesi istediğimize inandırabiliriz. Şunu izle."

Sandy ayağa kalktı ve yüzü ona dönük biçimde Anthony'nin kucağına oturdu. İkili, dillerini birbirlerinin ağızlarının derinliklerine sokarak öpüşmeye başladı. Elleri de

uslu durmuyor, bedenlerinde her yanı dolaşıyordu. Sonra Sandy kalçalarını ileri geri oynatmaya başladı.

“Oynaşacak başka yer bulun,” dedi ciddi görünümlü orta yaşlı bir kadın, birkaç masa ötede bilgisayarıyla meşguldü. “Lütfen. Sabah sabah bu manzaraya ihtiyacım yok.”

“Bence de,” diye destek çıktı bir başkası. “Ergen misiniz nesiniz, biraz büyüyün Tanrı aşkına.”

Sandy, Anthony’nin kulağına fısıldadı. “Gördün mü? Hâlâ sevgili olduğumuzu sanıyorlar.”

Sonra ayağa kalktı ve Anthony’yi de yakasından tutup kaldırdı. “Hiç utanmanız yok mu sizin?” dedi yüksek bir sesle. “Ne kadar fesatsınız, ağabeyim o benim!”

Kahveciden çıktıklarında kahkaha içindeydiler. “Bu harikaydı, çok eğlenceli!” diye bağırdı Sandy ve küçük bir zafer dansı yaptı. Sonra hâlâ camın arkasından onları izleyen içeridekilere el salladı.

“Süperdi!” diyerek ona katıldığını belirtti Anthony. Sonra biraz ciddileşti. “Kyle Craig’den bir mesaj aldım. BSK’yla tanışmak için sabırsızlandığını söylüyor.”

“Öyle mi?” dedi Sandy, “ben de felaketin ustasıyla tanışmak için sabırsızlanıyorum.”

Gülüştüler ve kahvecideki seyirciler için son kez ateşli bir biçimde öpüştüler.

“Çok fenayız,” dedi Sandy kıkırdayarak.

Belki bu gece küçük de olsa bir ilerleme kaydederiz, diye umuyordum, buna öyle ihtiyacımız vardı ki. Pervasız Tur-

ne'yi düzenleyenler, tam da Kitz'in tahmin ettiği gibi psikolog ve dedektif Dr. Alex Cross'u programlarına katabildikleri için sevinçten havalara uçuyordu. Oraya vardığımda nasıl karşılanacağımı ise öngörmem imkânsızdı.

Etkinlik, Baltimore'un güneydoğu bölgesinde, I-95 yolu kenarında yıkık dökük, neredeyse hizmete kapanacak halde bir Best Western otelinde ve günün anlam ve önemine uygun olarak bir mezarlığın tam karşısındaydı. Arabamızı arka tarafa, otelin konferans merkezinin girişine yakın park ettik ve hep birlikte içeri yöneldik.

"Sürüden ayrılmayı kurt kapmaz," dedi Bree gülerek, "birbirimizden fazla uzaklaşmayalım."

Resepsiyon bölümü gürültülü, karnaval seyircilerini andıran bir kalabalıkla doluydu. *Çoğu sıradan insanlara benziyor, belki biraz avam tabakasından,* diye düşündüm. Diğerleri karanlık giysiler içinde ve dövmeliydi, geri kalanların izlemeye geldiği gösterinin bir parçası gibilerdi.

Duvar kenarındaki satıcılar, üzerine eşkal tespit fotoğrafları işlenmiş kahve fincanları ve otantik cinayet mahalli eşyalarından, Death Angel ve What's For Lunch gibi müzik topluluklarının CD'lerine kadar her şeyi satıyordu.

Bree, Sampson ve ben ön kapıdan yeni girmiştik ki bir el omzuma dokundu. Elim hemen belimdeki Glock'a kaydı.

Döndüğümde, arkamdaki sakallı ve dövme adam sırttı ve dirseğiyle kız arkadaşını dürttü. "Gördün mü? O olduğunu söylemiştim." İkili, boyunlarındaki siyah deri tasmalara tutturulmuş kalın bir zincirle birbirine bağlıydı.

"Alex Cross, değil mi?" Elimi yakalayıp sıktı, Bree ve Sampson'ın birazdan benimle dalga geçmek için hazırlandığını hissedebiliyordum. "Posterde bir resminiz var--"

"Ne posteri?" dedim.

"Gerçi kitabınızı iki defa okudum, yüzünüzü önceden de görmüştüm."

"Biraz yaşlanmışsınız," diye ekledi kız arkadaşı, "ama hâlâ kitaptaki resminize benziyorsunuz."

Sampson'ın bastırmaya çalıştığı kahkahasını koyverdiğini duydum.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedim. "İkinizle de." Kaçmaya çalıştım ama omzuma dokunan adam kolumdan yakaladı.

"Alex!" diye bağırdı salondaki başka birine. "Bu kim biliyor musun?" Sonra tekrar bana döndü. "Onun adı da Alex! Ne tesadüf ama? İnanılacak gibi değil."

"Vay canına," dedim.

Suratı tamamen palyaço makyajıyla kaplı, bir John Wayne Gacy tişörtü giyen öbür Alex, daha yakından bakmak için bize doğru yürüdü. Sonra etrafımızda, daha doğrusu benim etrafımda küçük bir kalabalık toplanmaya başladı. Olaylar hızla saçmasapan bir hal alıyordu. Bu yeni şöhretimden kesinlikle hoşlanmamıştım.

"Sen şu psikolog dedektifsin, değil mi? Süper. Sana ciddi bir şey sorayım,"

"Biz gidip kayıt yaptıracağız," dedi Bree kulağıma. "Seni hayranlarına baş başa bırakayım."

"Gördüğün en iğrenç cinayet mahalli hangisiydi?" diye sordu öbür Alex.

"Dur, bekle," diyerek Bree'nin dirseğine yapışmak için uzandım ama siyah ojeli bir el bileğimi kavradı ve bırakma-

dı. Eli donuk sarı balmumuma batırılıp çıkarılmışıa benzenen incecik bir kadına aitti.

"Alex Cross siz misiniz? Sizsiniz, değil mi? Sizinle bir resim çekilebilir miyim? Ne olur, annemi sevindirmek istiyorum."

64

Bree ve Sampson'a nihayet 1. Balo Salonu denen yerin rahat bir köşesinde yetişebildim. Akşam yedi buçuk civarı burada konuşma yapacaktım. En büyük ilgiyi benim çekeceğimi, interneti en çok bu konuşmanın hareketlendireceğini düşünüyorduk ve sanırım bir kez olsun haklı çıkmıştık.

Kitz ve yardımcılar haberi internette yaymak için elinden geleni yapmıştı, bir anlamda olta atmışlardı. Önemli olan, BSK'nın yemi ısırıp ısırmayacağıydı. Bir sürü manyağın ve cinayet delisinin ısırdığı belliydi.

Balo salonu büyük bir dikdörtgen şeklindeydi, akordeon stili duvarlarla üç parçaya ayrılmıştı. En uça bir sahne ve podyum kuruluydu. Salonun ortasına birkaç sıra sandalye dizilmişti.

Bree ile Sampson, kısa boylu ve göbekli, normal görünen koyu renk bir takım elbise giymiş, akla Elton John'u getiren kırmızı çerçeveli bir gözlük takmış bir adamla sahnenin kenarında dikiliyordu. Ağarmaya başlamış kısa saçlarından uzun ince bir örgü sarkıyordu ve uzun kollu gömleğinin üzerine bir Pervasız tişörtü geçirmişti. *Tam bir manyak*, diye geçiriyordum içimden.

Bree sinsice sınıtarak "Alex, seni Wally Walewski ile tanıştırayım. Bize akşamın programı hakkında bilgi veriyordu. Bir dinle."

“Sizinle tanışmak gerçekten harika,” diye söze başladı Wally Walewski, gözleri bir türlü omuzlarımdan yukarı bakmıyordu. “Neyse, sunumunuzda ekrana yansıtılacak fotoğraflar tamamdır. Kumandanız tamamdır. Kürsüde kullanabileceğiniz lazer tamamdır. Başka bir şey lazım mı? Ne olursa, hemen ilgilenirim. Çekinmeyin.”

“Salon kaç kişi alıyor?” diye sordu Bree.

“Yasal sınır iki yüz seksen kişi ve salon kesinlikle dolacak.”

“Kesinlikle,” dedi Sampson yalnızca benim duyabileceğim bir sesle.

Kendi hazırlıklarımız üzerine tartışmak için Wally Walewski ve saç örgüsünün gitmesini bekledik. *Tamamdır.*

“Bizimkiler nerede?” diye sordu Bree. Pervasız Turne katılımcıları etkinlikte gizli bir polis ekibinin yer aldığını bilmiyordu. Baltimore Polis Teşkilatı bizim için dört yerel dedektif görevlendirmişti, konferansa dinleyici olarak katılacaklardı. Büyükşehir Polis Teşkilatı'ndan da iki kişi otel çalışanı olarak hazır bekliyordu.

Bree programa bir göz attı. “Şu an Baltimore dedektifleri ya bir parmak izi toplama seminerinde ya da, bir bakayım, seri katil seansında, bu ne demekse. Gecenin ilerleyen saatlerinde şurada ve şurada olacaklar.”

Seyircilere ayrılan alanın iki yanını işaret etti. “Vince ve Chesney serbest dolaşacak. Bence ikimiz pek ayrılmayalım. Uyar mı?”

“İyi fikir. Zaten burada yalnız kalmak istemiyorum.”

Baltimore Polis Teşkilatı'nın geri kalanı yedek bekleyecek, fazladan en az bir ekip otel civarında hazır bulunacaktı. Otel güvenliğine bilgi verilmişti ve normal davranacak,

müdahale anı gelip çatığında –tabii buna gerek kalırsa– yolumuza çıkmayacaklardı.

Bunun sessiz bir operasyon olması gerekiyordu, bu noktaya bizi çaresizlik getirmişti elbette, muhtemelen bilgi edinmekten başka faydası dokunmayacaktı. Ancak katil gelirse onu yakalamaya hazırdık. Böyle tuhafılıklara daha önce de rastlanmıştı. En azından ben, daha tuhaflarına bile rastlamıştım.

Üstelik, BSK'nın bizi gözetlediğini biliyorduk.

65

“Seyircileri hep başkası toplayacak değil ya, işte bu da benim kitlem,” diye söze başladım ve salona yayılmış garip kalabalığı güldürdüm. Konuşmamı BSK'nın işlediği tespit edilmiş cinayetlerden bahsederek sürdürdüm ama basma verilen bilgidен de fazlasını paylaşmadım. Sonra taklitçi katil teorileri konusunda nabız yokladım ve seyircinin hoşuna gitmişe benzeyen birkaç olay yeri fotoğrafı gösterdim. Şüphelimizin karakterine dair Pervasız Turne katılımcılarının “içeriden bir bakış” dediği bir değerlendirme de yaptım. Bu aşama uykumda bile erişebileceğim fikirlerden ibaretti. Hiç olmazsa konuşmamın detayları internete düşecek ve katille ilgili bir şeyler bilen birilerine ulaşacaktı.

“Bu, kabul görme isteğiyle yanıp tutuşan, psikozun eşiğindeki bir adam,” dedim salondakilere.

“Bu ihtiyacı, dünyasındaki her şeyi bir aşırılık, bir sosyopatlık derecesinde kuşatıyor. Sabah uyandığında, tabii eğer uyuyorsa, bir izleyici kitlesi toplamaktan, planlar yapmak-

tan ve bir başka cinayetden başka bir seçenek göremiyor ve bu ritüeli günden güne şiddetleniyor.”

Kürsüde öne doğru eğilerek görebildiğim kadar yüz görmeye çalıştım. Beni dinlerkenki pür dikkat halleri inanılmazdı.

“Bu manyağın henüz farkına varamadığı ise –bana kalırsa bir türlü kabullenemediği gerçek– asla aradığına ulaşamayacağı. Sonunu getirecek olan da bu. Onu biz durduramazsak, bunu bizim yerimize o yapacak. Bir özyıkıma doğru ilerliyor, yakalanmasına yol açacak koşulları doğuruyor ve bu durumu değiştirmek elinde değil.”

Söylediklerimin hepsi temelde doğrudu, yalnızca biraz yanlış bir bakış açısydı. Katil, dinleyenler arasındaysa, canını olabildiğince çok sıkmak istiyordum. Daha açık söylemem gerekirse, onu bir domuz gibi terletmeye çabalıyordum.

Kalabalıkta bu ana dek toparladığımız bilgilere göre fiziksel açıdan BSK’ya benzeyen birkaç kişi gördüm: Uzun boylu, yapılı, erkek. Ama bu profildeki kimsede harekete geçmeme, Bree ve Sampson’a işaret vermeme yetecek bir neden bulamadım. Planımızın suya düştüğünden şüpheleniyordum ama çok da şaşırmamıştım. Kürsüde lafı daha fazla uzatamayacağım bir noktaya geldim ama kimse seyircileri elimden almaya, “suç konferansını” bölmeye niyetli görünmüyordu.

Beni izliyor musun piç kurusu?

Muhtemelen hayır.

Fazla zekisin değil mi? Bizden çok daha zekisin.

Konuşmamdan, kısa bir soru cevap oturumundan ve beklenmedik derecede sıcak bir alkıştan sonra kendimi resepsiyon bölümündeki bir kumar masasında Wally Walewski'nin yanında buldum. *Tamamdır.*

Tanışmak isteyen, kitabını imzalatmak isteyen, merak eden beni burada bulabilirdi. İlk yirmi dakika insanlarla el sıkıştım, merhabalaştım ve kitaplardan bir kadının avuç içine kadar bir sürü şey imzaladım. Neredeyse herkes nazikti. Ve saygılı. Görebildiğim kadıyla bu topluluğun içinde bir seri katil yoktu.

Reddettiğim tek istek, önünde BSK, arkasında yaşamaya devam edin amına koyayım yazan bir tişörtü imzalamamdı.

Sonunda kulaklığımdan "Oralarda hava nasıl?" sorusunu işittim.

Sıranın arkalarına baktım, Bree hâlâ birbiriyle sohbet ederek sabırla bekleyen bir düzine hayranla birlikte diki-liyordu. "Pek hareket yok maalesef..." dedim. "Tuhaf ama hoş insanlar."

Bree sıraya arkasını döndü ve kısık sesle konuşmaya başladı. "Bu çok kötü. Peki madem... Sampson, ben tekrar kalabalığa karışıp etrafı kolaçan edeceğim. Ön kapıda buluştuğumuzda tekrar konuşuruz. Umanım bunca insan arasında anza bir tip çıkar."

John'un cevabını duydum. "Bana uyar. Alex, bizimle mi dönersin yoksa hayranlarından birini eve atmayı mı planlıyorsun?" Sıradaki bir sonraki kişiye gülümsedim.

"Yakında dönerim," dedi Bree ve kalabalıkta kayboldu. "Uslu bir çocuk ol, e mi?"

"Elimden geleni yaparım."

Birkaç dakika sonra, bir kitabı imzaladığım sırada birinin arkama geçtiğini hissettim.

Kafamı çevirip baktığımda ise kimseyi göremedim. Ama birinin az önce orada olduğundan emindim.

"Size bir not bıraktı."

Önümdeki kadın dirseğimin yanındaki bir kağıdı işaret etti. Katlanmış kağıdı açtım ve bir web sayfasından alınan çıktıyı gördüm. Siyah bir arkaplanın üzerine, kalın beyaz harflerle yazılmıştı. Mesajı okudum.

Bir daha düşün, zeki çocuk. Ben psikotik değilim! Geri-zekâlı hiç değilim!

Başkente döndüğünde görüşürüz, asıl olay orada.

Hatta, gösteriyi kaçırdığını söyleyebilirim."

67

Ne gösterisiymiş bu kaçırdığım? diye düşündüm. Masadan fırladım, kalbim şimdiden fena çarpıyordu.

"Bunu kim bıraktı?" diye sordum sıradakilere. "Bu notu masaya bırakan kişiyi gören var mı?"

Kitabını hemen önce imzaladığım kadın arkasına dönüp kalabalığı gösterdi. "Bir kadındı, şu tarafa gitti, şerif!"

"Görünümünü tarif eder misin?" diye sordum. "Kadın olduğuna emin misin?"

"Şey, düz siyah saç. Siyah gömlek. Kot pantolon. Yani sanırım. Buradaki herkes gibiydi. Kadına benziyordu."

"Gözlük takıyordu!" dedi biri. "Mavi bir sırt çantası vardı."

"Alex" - dedi Bree kulaklığıma, "Orada neler dönüyor? Bir şey mi oldu? Ne oldu, söylesene?"

"Bree, bir kadını anyoruz. Kesinlikle bir kadın. Siyah gömlek, kot pantolon, gözlük, mavi bir sırt çantası. Sampson'la birlikte tüm çıkışları tutmanızı istiyorum. Baltimore polisine de haber verin. Bana BSK'dan bir not bıraktı."

"Hemen harekete geçiyoruz!"

Ben kördüğüm olmuş insan yığınının yararak ilerlemeye çalışırken kalabalıkta bir heyecan dalgası yükseldi. Üstelik herkes yolumdan çekilmiyordu. Bazıları tutup ne olduğu, nereye gittiğimi öğrenmeye çalışıyor, şu an cevaplamaya vakit ayıramayacağım sorular soruyordu. Onları elimden geldiğince savuşturdum. "Bu bir oyun değil! Siyah gömlekli gözlüklü bir kadının bu tarafa gittiğini gören oldu mu?"

Üzerine esrar kokusu sinmiş bir çocuk kıkırdarak karşılık verdi. "Dostum, buradakilerin yansı o tarife uyuyor."

Kalabalık tekrar hareketlendi ve onu gördüğümü sandım -salonun karşı ucundaydı. Çocuğu ve başka birkaç kişiyi önümden çektim. "Yol açın!"

"Bree!" Artık koşuyordum. "Onu görebiliyorum. Uzun boylu. Beyaz tenli. Mavi sırt çantası hâlâ sırtında."

"Gerçekten kadın mıymış?"

"Öyle sanıyorum. Kılık değiştirmiş olabilir."

Bir sonraki köşeye vardığımda şüpheli uzun bir koridoru yanılamıştı bile, çıkışa doğru koşuyordu.

"Polis! Dur! Kımıldama!" diye bağırdım ona, silahımı da çıkarmıştım.

Kadın her kimse, kapıyı arkasından çarparken dönüp bakmadı bile. Cam kapı kapanırken çerçevesine sertçe vurdu ve birbirine yapışık kırık cam parçalarından bir haritaya dönüştü.

"Doğudaki otopark!" dedim Bree ve Sampson'a. "Dışarı çıktı! Koşuyor! Bir kadın!"

68

Hem de güçlü bir kadın! Çıkarken kapıyı paramparça etti. Ne biçim kadın bu? Çok mu öfkeli? Manyak mı? BSK'nın ya da bir taklitçinin işbirlikçisi mi?

Çıkış kapısını iterken tuz buz olup dağılan küçük cam parçaları yağmur gibi üzerime boşaldı. Neredeydi bu kadın? Hiçbir yerde onu göremiyordum. Kimse koşmuyordu.

Yukandaki birkaç sokak lambası dar otoparkta birçok gölge meydana getiriyordu ama tam karşımda dizili arabalarda hiçbir hayat işareti yoktu. Solumda kaldırım hemen sona eriyor, yerini boş bir çimenliğe bırakıyordu.

Sonra bir spor arabası motorunun çalıştırıldığını duydum. Yüksek devirli gürültü sağımdan geliyordu. Gözlerimi dikkatle yan karanlığa diktim.

Farlar yandı ve iki parlak ışık topu tam üzerime gelmeye başladı. Süratle!

Glock'um hâlâ elimdeydi ve en azından bir el ateş etmek için zamanım olduğunu anladım. Tetiği çektim. Kurşun arabanın ön camını delip geçti. Hızlanan araç gelmeye

devam ediyordu. Tam üzerime! Kendimi kenara attım ve önce otelin duvarına çarptım, sonra da asfalta yuvarlandım. Omzumu ve çenemi fena vurmuştum.

Bir el daha ateş ettim. Stop lambalarından biri patladı. Şimdi küçük bir coupe modeli olduğunu görebiliyordum. Mavi bir Miata'ydı. Komşularımdan birinde de onlardan vardı, şeklini ve büyüklüğünü biliyordum.

Hızla ilerleyen araba tümsekleri neredeyse sıçrayarak aştı ve caddeye çıktı. Ve aniden durdu! Bir taksi ciyaklayarak fren yaptı ve ancak kaldırma çıktıktan sonra durabildi. Az kalsın Coupe'ye arkadan bindiriyordu. *Tam bir yıkıma santimler kalmıştı! Ve yakalamaya!*

Ayağa kalkıp koşmaya başladığımda mavi spor araba tekrar gazlamıştı.

Bir elimde polis kimliğimi tutarak taksinin kapısını açtım. "Polis! Arabana ihtiyacım var!" Şoförün tek gördüğü diğer elimdeki tabancaydı ama sanırım bu da işimi gördü. Anında koltuğundan zıpladı ve ellerini havaya kaldırdı. "Senin olsun."

Taksi bir V-6'ydı. Güzel, diye düşündüm, bana da güçlü bir motor lazımdı. Gazdan çalmasını diye radyoyu ve klimayı kapattım.

"Alex? Neredesin sen?" Bree'nin kulaklığımdaki sesi motorun gürültüsü yanında cılız kalıyordu.

"Takipteyim, yani umarım. Batıda, O'Donnell'dan ilerliyorum," diye bağırdım. "Lacivert bir Miata'nın peşindeyim. Maryland plakalı. Bir stop lambası patlak. Şu an görüş alanımda. Sanırım kadın, bir erkek kadar iri yapılı. Ve güçlü."

"Belki kadın giysileri içindeki bir erkektir. Rol yapmayı seviyor."

"Evet, seviyor. Ama bu bana gerçekten kadınmış gibi geliyor. Onu yakalamamız lazım!"

Coupe süratle I-95'e çıkan bir köprüyü geçti ve bir başka kavşağa daldı. Sürücü en az yüz on yapıyordu ve giderek hızlanıyordu.

"Bree, beni duyabiliyorsan, ikimiz de O'Donnell üzerinden batıya ilerliyoruz. Duyuyor musun?"

"Anlaşıldı, Alex, sesin geliyor. Hemen çıkıyoruz. Başka bir şey lazım mı?"

"Hassiktir!" diye bağırdım. "Hassiktir!"

"Ne oldu?" diye bağırdı Bree.

Sert bir sol viraja gireyim derken kaplumbağa model bir Volkswagen'a çarpmamak için direksiyon kırdım. Gerizekâli. "Bana siren lazım. Ya da destek ekip," diye açıkladım Bree'ye.

"Medallion 5C742, konumunu bildir." Taksi telsizi aniden cızırtılarla konuşmaya başladı. Üçüncüye ne yemek düşer, bilmiyor gibiydi. "742, durağa dön, beni duyuyor musun?"

"Alex, ne oluyor?" diye sordu Bree. "İyi misin? Alex?"

Coupe bir UPS kargo kamyonetinin önünden kıvrılarak karşı yönden akan trafiğin tam ortasına dalarken hızını kesmedi bile. O üstlerine üstlerine sürerken, gelen araçlar kenara kaçışıyordu. Gazı kökledim ve arkadan yaklaştım.

"Maryland 451JZW," dedim Bree'ye. "İyiyim. En azından şimdilik. Hâlâ takipteyim."

Ayağımı sonuna kadar basturdım ve Miata'nın arka tamponunu dürtmeyi başardım. Spor araba biraz yalpaladı ama sonra tekrar düz ilerlemeye devam etti.

"Bree? Verdiğim plakayı aldın mı? Bree? Bree, neredesin?"

Cevap gelmedi. Belki de menzilden çıkmıştım. Kulağım-
da artık kendi nabzımdan ve taksinin son raddedeki moto-
rundan başka ses yoktu.

69

Uzun ve düz bir yolda spor bir couponin beni atlatacağına şüphe yoktu ama sürücü bu takipte böyle bir avantaja sahip değildi. Üstelik, yaklaşmama izin verdiğine yemin edebilirdim. *Bu konuda haklı olabilir miydim? Bu bir tuzak mıydı? Tüm bunların anlamı neydi? Beni bilerek mi diğerlerinden ayırıp peşine takmıştı? Hedef ben miydim? Bu, Kyle Craig'in planlayacağı türden bir şeydi. Ama Kyle burada mıydı ki? Bu işte bir parmağı var mıydı?*

Sonra asıl niyeti ortaya çıktı. Coupe hiçbir belirti vermeden, fren lambası yakmadan, aniden sola saparak dar bir yan sokağa girdi ve bir cep roketi gibi uçarak gitmeye devam etti.

Sapağı tamamen kaçırmıştım. Vaktinde dönmeme imkân yoktu. Ama hemen bir başkası göründü ve bu sefer dönmeyi başardım, ileride kesişebileceğimizi umuyordum.

İki yanımda da çok katlı apartmanlar yükseldiğinden paralel sokakları göremiyordum. Sokak bir başka ana artere bağlanan bir T kavşağına çıktı. *Boston Caddesi*, diye düşündüm. Boston'ın ötesinde limanın olduğunu biliyordum. Bu, seçenekleri daraltacaktı. İşimi kolaylaştıracağını umuyordum.

Onu yakalayıp içeri tıkabilirim. Soruşturmanın seyrini tamamen değiştirebilirim.

Ben kavşağa yaklaşırken coupe vızıldayarak geçip gitti ve çıkacağım yolu hiç görmeden hızlanarak virajı aldım. *Bu iş burada bitebilirdi. İyi ya da kötü.*

Sahilden uzaklaşan yola girmiştik. Miata diğer arabaların arasından ustalıkla makas yapıyor, sağlı sollu geçiyordu ama beni atlatamıyordu. Şimdilik hâlâ peşindeydim. Ve Glock'umu yine çıkarmıştım.

Sürücü yine sürpriz bir sağ dönüş denediğinde bu sefer hazırdım. Tekerleri kaldırımda bırakmama ramak kaldı ama birkaç santimle de olsa kurtarıp virajı aldım.

Önümüzde tek sıra ağaçlarla çevrili bir dizi apartman belirdi. Yayalar gördüm. Göğsüm sıkıştı. Böyle güzel bir akşamda çocuklar dışarıda olurdu. Coupe yavaşlamıyordu. Fişek gibi dümdüz ilerliyor, hatta hızlanıyordu.

Kornaya abandım! Belki bu insanları yoldan uzaklaştırırdı. Coupe arayı kapatmama izin vermiyordu, tek yapabildiğim kısa mesafeden takip etmektir. Eğer birinci değilsen, sonuncusundur. Ricky Bobby'nin Talladega Geceleri'nde dediği gibi.

Sürücü bir sonraki dönemeçten döndüğünde, sokak hızını koruyamayacağı kadar dardı. Miata nihayet yavaşladı ve hemen arkasında bittim. Arka tampona tekrar çarptım, bu seferki kasıtlı sayılmazdı. Taksinin canına okuduğumu da anlamıştım.

Coupe yalpalayarak köşeden döndü, kaldırıma çıktı ve bir evin önündeki çimenliğe daldı. Karanlıkta bir kadının çığlığını duydum. İki kişi kendini kenara attı.

Odaklanmam yoğunlaştı. Ötede Best Western otelini gördüm. Nasıl yani? Baltimore ve liman yöresinde dev bir çemberde gezintiye çıkarılmıştım. İlerideki anayolu görünce ancak anladım. Sürücü benden kurtulmanın bir yolunu bulmuştu.

Ve buna izin veremezdim!

Bree'nin sesi yine kulağımdaydı. "Tüm çıkışları koruyun. Tekrar ediyorum. Tüm çıkışları koruyun!" Durumu kontrol altına aldığı belliydi. Keşke kendim için de aynısını söyleyebilseydim. "Alex? Alex? Beni duyabiliyor musun? Alex?"

"Bree! Buradayım!"

"Ne oluyor? Konuş benimle. Burada dediğin neresi? İyi misin?"

Coupe tam da tahmin ettiğim viraja girdi ve I-95'e doğru otoyola paralel ilerlemeye başladı. Otele, yani başlangıç noktamıza sadece birkaç bina kalmıştı. Tüm bu yolculuk da bir oyundu, değil mi?

"Arabadaki her kimse, anayola doğru sürüyor! Miata I-95'e doğru gidiyor! Ona hâlâ yetişebilirim."

"Nerede Alex? Hangi girişten?"

"Bizim lanet otelin hemen yanından!"

Direksiyonu sıkıca kavrayarak yokuşa girmeye hazırlandım ama coupe dönmeden geçip gitti! Bir saniye sonra ben de öyle yaptım.

Ne planlıyordu bu kadın?

Birden coupenin fren lambaları yandı. Kayma sesini duydum ve arabanın neredeyse yüz seksen derecelik döndüğünü gördüm.

Ben frene basarken Miata bana doğru gazı köklemişti bile. Çarpmamak için manevra yaptı ve ben daha geri dönmeyen yokuşa girdi, hâlâ hızlanıyordu. Bir toz bulutu içinde kayboldu.

"95'te kuzey yönünde!" diye bağırdım Bree'ye. "Hâlâ peşindeyim! Şimdilik."

Anayola girene kadar hızlandım ve saatte 160 kilometreye çıkararak taksinin sınırına ulaştım. Sonunda ayağımı pedaldan çektim ve yan koltuğa bir yumruk geçirdim.

Bir sonraki çıkıştan döndüm.

Bree ve Sampson otelin önünde, beş altı Baltimore polisiyle birlikte, arabalarının üst lambalarını yakmış ben bekliyordu. Pervasız Turne katılımcılarının da çoğu dışarıdaydı, bu kaos ve çılgınlığın her saniyesine bayılıyorlardı.

Yüz elli kiloluk, beyaz sakallı bir motosikletçi koşarak yanıma geldi. "Dostum, ne oldu orada anlatsana?"

"Git başımdan," dedim yürüyüp geçerek. Motosikletçi yine önüme çıktı. Üzerinde yüz yıllık gibi duran bir Grateful Dead tişörtü vardı.

"Bir anlat, ne olur?"

Burun buruna dikiliyorduk ve birinin kaşını gözünü dağıtmak için can atıyordum. Sampson beni arkadan yakalamasa girişecektim. "Hey, hey, hey!" diye bağınyordu -motosikletçiye değil, bana.

Sonra Bree yanımıza doğru koştu. "Tanrım, iyi misin?" diye sordu. "Alex?"

"Bir şeyim yok," dedim, soluklanmaya çalışarak. "Takip ettiğim kişi BSK olabilir. Belki de o rollerinden--"

"O değildi," dedi Bree ve başını iki yana salladı. "Ve şimdi gitmemiz gerek."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordum beni kalabalıktan ve ürkütücü sorularından çekip kurtarmaya çalışırken.

"Az önce Davies aradı. Washington'daki Ulusal Havacılık ve Uzay Müzesi'nde biri öldürölmüş. Bir sürü insanın önünde sırtından bıçaklanmış. Bizi avladı, Alex. Bu sefer fena avladı. Tüm bu olanlar planın bir parçasıydı."

3. Bölüm

SEYİRCİLER DİNLEMEDE

Ulusal Havacılık ve Uzay Müzesi'ni daha önce çocuklarımla defalarca gezmiştim ama orayı ilk kez böyle görüyordum. Binanın karanlığı uğursuzluğun habercisi gibiydi. Yalnızca kafeteryanın camla çevrili bahçesi aydınlıktı. İçeri girdiğimizde, şok geçirmiş halde masalara oturmuş, eve dönmeyi bekleyen insanlarla karşılaştık. Talihsiz tanıklar, diye düşündüm. Bu gece bir insanın kaldırabileceğinden fazlasını yaşamışlardı. Daha da kötüsü, en az yansı çocuktu, bazıları yalnızca iki üç yaşlarındaydı.

Gazeteciler ve fotoğrafçılardan oluşan şişkin bir ordu, Yedinci Cadde'nin kenarında, Hirshhorn Müzesi'nin yanında kordonlarla ayrılan bir bölümde tutuluyordu. En azından akbabalar yolumuza fazla çıkamayacaktı.

Sampson, Bree ve ben doğrudan Independence Bulvarı'ndan gelmiştik. Teşkilatın yardımcı dedektiflerinden Gil Cook bizi kafeteryanın girişinde buldu. Bir elini başının üzerinde sallayıp koşarak Bree'ye yaklaştı.

"Dedektif Stone, müze müdürü soruşturmayı başlatmadan önce sizinle görüşmek--"

"Sonra," dedi Bree ve yürümeye devam etti. Şu an iş üstündeydi, önemsiz detaylarla oyalanmamalıydı. Çalışma biçimi, cinayet mahallini kontrol altına alışı hoşuma gidiyordu.

Gil Cook, masadaki yemekten biraz kırıntı bekleyen çekingen bir köpek yavrusu gibi peşine takıldı. "Size basının karşısına çıkmaya hazırlandığını söylememi istedi."

Bree durup yardımcı dedektife döndü.

"Tanrım, tam da sırasıydı, Gil. Nerede bu adam?"

Cook yolu işaret etti ve Sampson ile benim arkama düştü. Üçümüz, gerçek boyutlu uçakların tavandan dev oyuncaklar gibi sarktığı, ışıkları sönük Uçuş Tarihinde Dönüm Noktaları sergisinden geçtik. Tam bir film sahnesiydi, karanlığın ortasından katilin inine giriyorduk. Eylemleri gide-rek Kyle Craig'i daha çok anımsatıyordu. Sanat eseri gibi kurgulanmaları, canilikleri... Kyle Craig'in işlediği suçları mı incelemişti?

Cook, Sampson'la bana bilgi vermeye başladı. "Kurbanın ismi Abby Courlevais. Otuz iki yaşında. Beyaz tenli, Fransız bir turist. Olayın en üzücü yanı ise şu: Kadın beş altı aylık hamileymiş."

Cinayet Lockheed Martin Sineması'nda gerçekleşmişti, salonda gün boyunca müzenin hazırladığı belgeseller gösteriliyordu ama bazı geceler Hollywood yapımları da yer buluyordu. Kurban, ben Baltimore'daki konuşmamın ortasında-yken öldürülmüştü. Sonra da o notu almıştım: *Başken-te döndüğünde görüşürüz, asıl olay orada.*

Artık işi iyice dalgaya vurmuş, bizimle kafa buluyordu. Her cinayetiyle bir öncekini aşıyordu. Peki şu yarış arabasın-

dan bozma canavarı kullanan, fırtınalı bir kedi fare oyunundan sonra 1-95'e girip sıvışan Baltimore'daki kadın kimdi?

Daha "medeni" bir ülkeden gelen, hamile bir kadın turistin bu şekilde ölümü medyanın ilgisini yeni bir boyuta taşıyacaktı ve bu madalyonun yalnızca bir yüzüydü. Katil ulusal bir kurumun içinde, yine herkesin gözleri önünde bir cinayet işlemişti. 11 Eylül sonrası bir dünyada bu her şeyin şiddetinin artacağı anlamına geliyordu, -basındaki yorumlar, kitlesel paranoya, polisin üzerindeki baskı- artık yeni ve daha kaygan bir zeminde hareket ediyorduk. Polisten korkunç gidişata bir an önce, bir kişi daha ölmeden son vermesi bekleniyordu. Kimse bu görevin neredeyse imkânsız olduğuna aldırmayacaktı. Green River katilini bulmaları kaç yıl sürmüştü? Ve Zodiac katilini hiç yakalayabilmişler miydi?

BSK'nın bu işi nereye kadar götürebileceğine gelince, bu konuda tahminde bulunmak bile istemiyordum.

Şu an, görmem gereken bir ceset vardı.

Daha doğrusu, iki ceset.

Anne ve bebeği.

72

"Tanrı cezasını versin!" dedi Sampson öfkeyle, bağırma-mak için kendini zor tutuyordu. "Orospu çocuğu! Piç herif!"

Gördüğüm cinayet mahalleri arasında, bu özellikle tüy-ler ürperten bir tercihti. Burası ailelerin gelip hoş vakit ge-çirmesi gereken bir yerdi. Sinema salonu çok yüksek tavan-lydı ve aydınlatma yalnızca giren çıkanlara yol göstermeye

yetecek kadardı. Koltuklar hilal biçiminde yerleştirilmişti ve arkaya gidildikçe yukarı doğru eğim artıyordu. Tıp dersi verilen eski bir amfinin modernleştirilmiş hali gibiydi. En arka koltuktakiler bile kadavrayı görebilmeliydi, değil mi?

Anlaşılan o ki kurban, dev perdenin altına yakın bir noktada öldürülmüştü. Bu bana tuhaf geliyordu ama Gil Cook'un bildirdiği ilk bulgular bu yöndeydi ve şimdiye dek kimse sorgulamıyordu. Belki ben de sorgulamamalıyım. Şimdilik.

Talihsiz kadının cesedi yüz üstü döndürülmüştü. Elleri arkasında bağlanmıştı ve uzaktan ağzındaki parlak gri koli bandını görebiliyordum. Tıpkı Riverwalk'taki gibi. Elindeki nikah yüzüğünü de fark ettim.

Yaklaştığımda, dudaklarının üzerinde, süzülürken bandı aşamayan kanların birikip kuruduğunu gördüm. Bayan Courlevais'in beyaz elbisesi artık baştan aşağı paslı kahverengiydi. Defalarca bıçaklandığı belliydi.

Delik deşik edilmiş cesedin yanında branda bezinden büyük boy bir çuval duruyordu. Ağzı kalın bir iple bağlanmıştı.

BSK'dan bir hediye daha mı? Yine bir çıkmaz sokağa sürülecek bir başka ipucu mu?

Gördüğüm diğer kan lekeleri ve delikler ilk andaki seziyerimi haklı çıkardı, kadın çuvalın içindeyken bıçaklanmıştı. Azılı katil Abby Courlevais'i ölü ya da ölmek üzereyken orada bırakmıştı. İlk yardım görevlileri onu hayata döndürme umuduyla çuvaldan çıkarmıştı ama geç kalmışlardı.

Herhangi bir etiket ya da işaret için boş çuvalı kaldırıp baktığımda, solmuş siyah harflerle ABD Posta Hizmetleri ve yanında uzun bir numara yazdığını gördüm.

Son kartviziti bu muydu? Öyle olmalıydı. Ama ne anlama gelebilirdi ki? BSK bize bu sefer ne söylemek istiyordu? Ve bu cınayeti o mu yoksa muhtemel taklitçisi mi işlemiştir?

Tanık ifadeleri katilin mavi bir üniforma ve başlık giydiğini belirtiyordu. Postacının bize çuval dolusu mektup bıraktığını mı ima ediyordu? "Herkes bana bakıyor, merak ediyor," mu demek istiyordu?

Salonun öbür ucuna, katilin içeri girdiği kapıya doğru yürüdüm. Bu noktadan yaşananları Dedektif Cook'un anlattığı gibi gözümde canlandırmaya çalıştım. Katil Bayan Courlevais'i hazırlıksız yakalamış olmalıydı –bu ona ağzını kapayıp ellerini kavramaya yetecek zamanı kazandıracaktı– ve muhtemelen çuvalı birkaç saniye içinde başına geçirmişti. Kadının saçındaki kurumuş kanlar darbe aldığına işaret ediyordu ama büyük ihtimalle bayılmamıştı. Bilincini yitirmesi BSK'nın işine gelmez, gösterisini donuklaştırırdı. Hem çuvalı salona sürüklediğinde şahitler içinde birinin kıpırdadığını görmüşlerdi.

Tekrar kadının cesedinin yanına yürüdüm ve boş oditoryumda göz gezdirdim. Bu sefer seyirciler ona önceki eylemlerindekinden daha yakındı, bu yüzden elini çabuk tutmıyordu. Uzun nutuklara ve mide bulandırıcı sahnelemelere vakti yoktu. Bu gece tam bir yıldız mertebesine erişememiştir. Peki özellikle burayı, bu seyircileri ve bu Fransız kadını seçmesinin ardında ne yatıyordu?

Yarattığı etkinin çoğu görseldi. "Özel teslimat!" diye bağırmış ve hemen işe girişmiş, salonun en arka sıralarından bile görülebilecek büyüklükte bir bıçağı defalarca çuvala saplamıştı.

Önce yerde cansız yatan Bayan Courlevais'e, sonra da yanındaki boş çuvala baktım.

Aklıma aniden yeni sorular geldi. İçinde başka ne olabilir? Çuvala başka bir şey koymuş muydu?

Bulabileceklerimden korkarak çuvalı açtım. Nihayet elim düz bir plastik parçasına dokundu. Kesinlikle bir şey vardı. Ama neydi?

Nesneyi çıkardım. *Bu da ne demek oluyordu?* Elimdeki, bir postacının kimlik kartıydı. Aslının üzerine ikinci bir fotoğraf yapıştırılmıştı. İsmi de değiştirilmişti. Stanley Chasen diyordu.

Karttaki fotoğraf, elimizdeki ilk tariflere uygundu: Yaşlıca, beyaz tenli bir adam, muhtemelen yetmişlerinde, kır saçlı, yuvarlak burunlu, kemik çerçeveli gözlükleri var. Topluca ve uzun boylu.

"Stanley Chasen da kim?" diye sordu Sampson.

"Muhtemelen hiç kimse," diye yanıtladım. Sonra jeton düştü. Ne yapmaya çalıştığını anlamıştım. Çünkü onun gibi düşünmeye başlamıştım ve bu histen hoşlanmıyordum. "Bu hasta ruhlu piç kurusunun hayal dünyasından bir kurgu. Karakterler yaratıyor ve birer birer o rollere bürünüyor. Ve kafasındaki tüm karakterler katil."

Ne yani, hepsini yakalamamızı mı istiyor?

Ulusal Havacılık ve Uzay Müzesi'nden ancak sabaha karşı beşte ayrılabilirdim ve daha mesaimiz bitmemişti bile. Bree ile birlikte Sampson'ı evine ve ufaklığına yolladıktan sonra

Baltimore'a dönmek üzere yola çıktık. Orada hâlâ tamamlanması gereken evrak işleri vardı ve çözülmesi gereken garip bir olay yaşanmıştı, tabii mümkünse.

Arabada, BSK'nın Best Western Otelindeki suç ortağını konuştuk, mavi spor arabasını süren kadın. BSK onu yalnızca o geceliğine mi tutmuştu? Yoksa cinayetler serisine başından beri dahil miydi? Henüz bilemezdik ama I-95 yolundaki kovalamacanın senaryosu üzerinde yürüttüğümüz tahminlerin ucu Kyle Craig ve Florence YGC'den kaçışına kadar uzanıyordu.

Sonunda otele vardığımızda Bree ile arabada bir dakika kadar sarıldık, ama hepsi bu kadarla kaldı, bir sarılma ve bir öpücük. İçeri bekleniyorduk. Evimi aramak için çok erken olduğundan sabahın ilerleyen saatlerine kadar bekledim. Nihayet aradığımda, telesekreter çıktı.

Mesajımı neşeli ve rahat tutmaya karar verdim, bunlar hissettiklerimin tam tersiydi. "N'aber civcivler? İşim sabaha uzadı ama öğleden sonra evdeyim. Söz. Sinemaya gitmek için güzel bir gece olacağı benziyor. Tabii, sizi ikna etmeyi becerebilirim." Ve uyanık kalabilirim.

Bree gözlerini önündeki evraklardan bıkkınlıkla kaldırıp bana baktı ve gülümsedi. "Bu kadar yorgunluğun üstüne... Gerçekten iyi bir babasın, Alex."

"Elimden geleni yapıyorum. Suçlu bir baba olduğum kesin."

"Hayır," diye tekrarladı Bree. "Sen iyi bir babasın. Bana güven. Kötü baba ne demek bilirim."

Kendimi Beşinci Cadde'deki evime atabildiğimde saat öğleden sonra üçü geçiyordu. Bir duş alıp mutfakta birkaç lokma atıştırdıktan sonra kendime gelebilirdim. Belki bir iki saat kestirdikten sonra.

Arabadan çıkarken Jannie'nin asık suratını gördüm. Binanın önündeki sundurmanın altında dikiliyor, yürüyüp yaklaşmamı bekliyordu. İfadesi sabitti ve gözlerimiz birleştiğimizde hiçbir tepki vermedi.

"Ne oldu?" diye sordum merdivenlerden hızla çıkarken. "Bir şey olmuş, belli."

"Evet, baba, oldu. Damon kaçtı."

Başım istemsizce arkaya eğildi. Ne? Belki de uyku sersemi halimle Janelle'in söylediğini yanlış anlamıştım.

"Kaçtı mı? Sen neden bahsediyorsun? Nerede şimdi?"

"Beş saat önce evi terk etti ve geri gelmedi. Nereye gittiğini kimseye söylemedi. Nana'nın akli çıktı."

Bu Damon'dan beklenecek bir davranış değildi, hiç mantıklı gelmiyordu.

"Beş saat mi? Jannie, ne oldu? Anlamıyorum."

Jannie bana çok ters baktı. "Cushing'in basketbol koçu bugün seninle konuşmak için buradaydı. Görüşmeyi kaçırdın. Massachusetts'teki özel lisenin koçu var ya onu diyorum."

"Cushing'in ne olduğunu biliyorum, Janelle," dedim.

O sırada Büyükanne de sundurmaya çıktı. Küçük Ali de büyükannesini yanım adım arkadan takip ediyordu. "Ulaştırdığım tüm arkadaşları ve aileleriyle konuştum. Onu gören yok," dedi.

Telefonumu çıkardım. "Sampson'ı arayacağım. Belki bir—"

Büyükanne lafımı kesti. "John'la konuştum zaten. Şu an mahallede onu arıyor."

Tam o an elimdeki telefon titremeye başladı. Saatler önce sessize aldığımı unutmuştum. Arayan Sampson'dı.

"John?" diye açtım telefonu.

"Alex, Damon'ı buldum."

74

"Damon nerede? Neredesiniz?" diye sordum, içimde büyüyen bir paranoyayla. Kyle Craig ailemi tehdit etmişti. BSK da bizi izlediğini söylemişti.

"Sojourner Truth lisesindeyiz. Damon şehirde biraz dolaşmış, sonra basket oynayarak biraz kafa dağıtmak için buraya gelmiş. Şimdi eve dönmeye hazır. Birkaç dakikaya Beşinci Cadde'deyiz."

"Hayır, ben oraya geliyorum," dedim, neden bilmiyordum. Sadece öyle olması gerektiğini hissettim. Damon buraya geleceğine ben onun yanına gitmeliydim.

"Ben de gelebilir miyim, baba?" diye sordu Ali, küçük ellerini uzatmış, başını kaldırmış, hayatındaki hiçbir küçük serüven fırsatını kaçırmak istemeyen gözlerle bana bakıyordu.

"Bu sefer olmaz, babacım. Hemen döneceğim."

"Hep öyle diyorsun."

"Evet. Ve her seferinde dönüyorum." Eninde sonunda.

Arabamı Damon ve Jannie'nin gittiği ve muhtemelen ben yılların nasıl geçtiğini anlayamadan Ali'nin de yazılacağı okula sürdüm.

Day ve Sampson, okulun çatlak zeminli basketbol sahasında teke tek oynuyordu. Damon'ın haki okul üniforması hâlâ üzerindeydi, büyük ihtimalle özel okuldaki koçla olan

görüşmesi için giymişti. Arka cebinden kırmızı siyah bir kravat sarkıyordu. Ben sahaya yaklaşırken Sampson'a karşı sayı bulmakta hiç zorlanmıyordu.

Sahayı çevreleyen tel örgülere elimi geçirip "Güzel hareket," dedim. "Gerçi potaya gitmek için tek yapman gereken yaşlı bir adamı alt etmektir."

Damon serinkanlı, hatta soğuk davrandı ve bana bakmadı bile.

Sampson kendini yere bırakıp dizlerinin üstüne oturdu, yüzünden ter damlıyordu ve bunun tek sebebi yirmi yedi derecelik hava sıcaklığı değildi, Damon iyi bir oyuncuydu ve giderek kendini geliştiriyordu. Boyu da uzuyordu ve eskisine göre çok daha hızlıydı. Onu basketbol oynarken görmeyeli çok olduğunu fark ettim.

"Sırada ben varım," diye seslendi Sampson'a.

Sampson'm yukarı kaldırdığı işaret parmağı açıkça ben bittim diyordu.

"Gerek yok. Oyun sona erdi," dedi Damon. Kortun kapısından arabama doğru yürürken onu kolundan tuttum. Bana bakmasına ihtiyacım vardı ve istediğimi aldım: Bıçak gibi keskin ve delici bakışlar.

"Damon, bugün için üzgünüm. Gelemezdim."

"İkiniz için bir sakıncası yoksa ben kaçıyorum," dedi Sampson.

Giderken Damon'm sırtına sevecen bir biçimde vurdu. Koca Adam ne zaman kalıp ne zaman ayrılması gerektiğini biliyordu.

"Oturalım." Kenardaki beton tribünlere yöneldim. Damon gönülsüzce yanıma oturdu. Çok kızdığını görebiliyor-

dum ama belki kafası da kanşıktı. Birbirimize hiç bu kadar öfkelenmemiş, daha önce bu noktaya gelmemiştik. Damon iyi bir çocuktu –harika bir çocuktu hatta– ve onunla çoğu zaman gurur duyuyordum.

“Sen başlamak ister misin?” diye sordum.

“Peki. Ne cehennemdeydin?”

“I-ı,” dedim, başımı iki yana sallayarak. Elindeki topu kaptım ve basamağa yapıştırdım. “Benimle böyle konuşma, Day, ne olursa olsun. Seninle sohbet edeceğiz ama saygı çerçevesinden çıkmadan.”

Kaşlanmı çattım; Day bu sözülle beni ne kadar kırdığını hiçbir zaman bilemeyecekti. Muhtemelen ödeşme ihtiyacı hissetmişti. Anlıyordum. Ama yine de kınılmıştım.

“Üzgünüm,” diye mınıldandı, yan samimi bir tonla.

“Damon, bu olayda neredeyse şehrin haritasını çıkar-dım. Dün akşamdan beri gitmediğim yer kalmadı. Bir da-kika bile uyumadım ve biri daha öldürüldü. Bu senin en-dişelenmen gereken bir konu değil, ama yine olan buydu. Üzgünüm ama ikimiz de bu sorunla bir biçimde başa çık-mak zorundayız.”

“Bu benim için önemliydi. Tıpkı işinin senin için önemli olması gibi,” dedi Damon.

“Biliyorum. Ve bunu telafi etmek için gereken her şeyi yapacağım. Cushing’e ikinci bir görüşme için gitmemiz ge-rekirse, gideceğiz. Olur mu?”

Bilmesini istediğim çok şey vardı ve bunlardan ilki, ona her zaman böyle görünmese de hayatta hiçbir şeyi onun mutlu-luğundan daha çok umursamadığımdı. Ama çenemi fazla aç-madım. Sohbeti basit tutmaya çalışmıştım. Damon gözlerini yere dikti ve topu hafifçe tokatlayarak sektirmeye başladı.

Sonunda başını kaldırdı. "Peki. Bu iyi olur."

Birlikte ayağa kalktık ve arabaya yürüdük. Kapıyı açarken içimde kalmasına dayanamayacağım son şeyi söyledim. "Damon? Öyle kaçıp gitmen, ev kurallarını çiğnemen, büyük anneni endişelendirmen..."

"Özür dilerim."

"Ben de ceza vereceğim için özür dilerim. Bir süre evden çıkmayacaksın."

"Biliyorum," dedi Damon ve arabaya bindi.

Eve henüz varmadan "Şu ceza işini boşver," dedim, "Büyükanne'den özür dile yeter."

75

Burada polislerin büyük ihtiyaç duyduğu ama hiçbir zaman bulamayacağı, ev yapımı taze bir ipucu vardı. Zaten bulsalar ne yazar ki, adam ölmüş olacak bir kere, değil mi?

BSK, hemen hemen her pazar günü yaptığı telefon görüşmelerinden biri daha için Virginia'da bir telefon kulübesine girdi. Artık başarılı ve kendini kanıtlamış bir kanun kaçağı olduğuna göre cep telefonuyla gereksiz risklere girmenin alemi yoktu, özellikle de bu numarayı ararken. Küçük bir ihtimalle de olsa zeki ya da şanslı bir polis numaranın sahibini tespit edebilirdi. *Tabii bu dünyada zeki polis diye bir şey varsa.*

Tanıdık bir ses duyması, dişleri sıkıp gıcırdatmasına yol açtı. "Meadow Grove'da harika bir gün. Aramanızı nereye yönlendirebilirim?"

“Altmış iki numaralı odaya lütfen.”

“Elbette.”

Hatta bir klik sesi duyulduktan sonra tekrar çaldı. Ama yalnızca bir kere. Karşı taraf telefonu hemen açtı.

“Alo. Kiminle görüşüyorum?”

“Selam, anne. Tahmin et.”

“Aman Tanrım, kulaklarıma inanamıyorum. Nereden anıyorsun? Hâlâ Kaliforniya’da mısın?”

Sohbetleri, her aradığında bu şekilde başlıyordu. Bir bakıma işlerini kolaylaştırıyor, görüşmeyi tamamen yapmacıklaştırarak ikisini de rahatlatıyordu.

“Evet. Şu an Hollywood Şarap Evi’nin köşesindeyim.”

“Oralar harikadır şimdi. Harika, değil mi? Güzel hava, yıldızlar, Pasifik Okyanusu filan.”

“Öyle. Cennet gibi. Seni çok yakında uçakla buraya getireceğim. Nasıl gidiyor? Bir eksiğin gediğin var mı?”

Kadının sesi kısılarak fısıldamaya dönuştü. “Temizliğe gelen şu zenci kanı var ya? Bence mücevherlerimi yürütüyor.”

“Hı hı.” Bu kulağa pek mantıklı gelmiyordu. Annesinin mücevherlerini satalı çok olmuştı. Oyunculuk kariyerine başlamak ve bir süre geçinmek için gereken parayı bu yolla sağlamıştı.

“Ama sen beni boşver. Kendinden bahset. Her şeyi anlat. Aradığında çok mutlu oluyorum. Ağabeyinle kız kardeşin hiç arayıp sormuyor.”

Kadının aksam gerçekten sinirlerini bozuyordu, ondan kurtulmak için çok uğraşmıştı. Anne babasının aksine hep bir yerlere gelmeye, mütevazı başlangıç koşullarını aşmaya

çabalamıştı. Ve şimdi dünyanın zirvesindeydi, herkesten farklıydı, eşsiz bir şaheserdi.

“Sana yakında büyük bir filmde yer alacağımdan bahsetmiş miydim? Büyük gişe yapacak. En azından stüdyo öyle düşünüyor. Filmin yapımcı şirketi Paramount Pictures.”

Telefonda derin bir nefes alma sesi duydu. “Hadi canım!”

“Evet, anne. Ben, Tom Hanks ve Angelina Jolie başrolleri-”

“O kadına bayılıyorum! Gerçek hayatta nasıl biri? Tatlı mı yoksa burnu havada mı?”

“Aslında bayâ tatlı. Çocuklarını çok seviyor, anne. Ona resmini de gösterdim ve senle ilgili bir sürü şey anlattım. Hatta seni aramamı bana o söyledi.”

“Gerçekten mi? Bana takılıyor musun yoksa? Tüylerim diken diken oldu. Angelina Jolie, ha! Tom Hanks de var! Başaracağını biliyordum. Çok azimlisin.”

En azından annesini arayıp rol yapıyordu, fena bir evlat sayılmazdı. Aslında en fazlası da buydu, sonuçta bir daha onu ziyaret edecek hali yoktu. Kyle Craig Colorado’da anne-siyle hasret gidererek bu konuda ondan daha vefakar çıkmıştı.

“Babana anlatmak için sabırsızlanıyorum. Doğum günü yaklaşıyor, biliyorsun değil mi?”

Manyaklık hakikaten ailenin genlerine işlemiş olmalıydı. Adamın doğum gününü hatırlıyordu ama yirmi küsur yıl önce suratına ateş ederek kendini öldürdüğünü unutuvermişti. Bu sohbet iyice içini daraltmaya başlamıştı. Kapatma vakti gelmişti.

“Ne diyeceğim, hemen sete dönmem gerek, o yüzden şimdilik kapatmam lazım.”

"Tamam bir tanem, anlıyorum. Sesini duymak güzel. Angelina'yla beraber o kötü adamları haklamaya devam edin, duydu mu beni?"

Buna gülmekten kendini alamadı. "Etmez miyiz? Şimdi birkaçını birden haklamaya gidiyorum. Senin şerefine, anne. Canlarına okuyacağım."

76

Perşembe günü öğle vaktin Bree'den bir telefon aldım ve duyduklarım hevesle beklediklerimden biraz farklıydı. "Alex, ne olur kızma ama bu haftasonu kaçmam mümkün değil. Pazar gecesine kadar durmadan çalışacağım. Özür dilerim. Gerçekten çok üzgünüm."

Yanda kalmış kamp yolcuğunu telafi etmeyi umuyorduk, ama haklıydı elbette. Zamanlama kötüydü. Hatta BSK'nın yarattığı kargaşa hesaba katıldığında muhtemelen bundan kötü olamazdı. Kyle Craig'in serbest dolaştığını ve yerine dair en ufak fikrimiz olmadığını söylemiyorum bile.

"Bu gece gönlünü almaya gelsem, birkaç kadeh içsek nasıl olur?" diye sordu. "Saat dokuzda Old Town'daki Sheraton Otel'de buluşsak uyar mı? Orayı biliyorsun değil mi? Hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum, tabii ki hatırlıyorum ve orada olacağım. Sheraton Otel. Dokuzda."

Şu an herkes büyük baskı altındaydı ama en ağır yükü Bree ile ben hissediyorduk. BSK'yı yakalamak için gecemizi gündüzümüze katıyorduk ve elimizde cevaplanmamış sorular ve dehşet verici cinayetlerden başka şey yoktu. Hem

Baltimore’da olanları hem de Smithsonian’daki cinayeti nasıl aynı anda başarıyla tamamlayabilmişti? Baltimore’da ona yardım eden gizemli kadın kimdi? Posta çuvalının kenarındaki rakamlar ne anlama geliyordu?

Ve yine kendini aşmaya çalışırsa ne olacaktı? Bu tepemizde düşmeyi bekleyen bir ağırlık gibi sarkıyordu ve bizi yere yığması sadece zaman meselesiydi.

Alexandria’daki Sheraton Otel’ine gitmek Bree ve benim için anılara hoş bir yolculuk olacaktı. İkimizin çok özel bir akşam geçirdiği yerdin bu. Sheraton, tarihi Old Town bölgesinin tam ortasında ve Potomac sahiline kısa bir yürüyüş mesafesindeydi. Bugünü noktalamak için güzel bir mekândı ve Bree’yle buluşmak için sabırsızlanıyordum.

Akşam dokuzdan az önce oteldeki Fin & Hoof Bar’a girip oturdum ve bir bardak soğuk fıçı bira söyledim. İri yan, arkadaş canlısı, kalın bııklı genç bir adam olan barmen beni süzdü. “Sen Alex misin?”

Tadım kaçtı. Yabancılar polislere neredeyse hiçbir zaman iyi haber vermezdi. “Bu doğru,” dedim.

“Öyleyse bu not sana.”

Bana otel logosu taşıyan bir zarf uzattı. Bree’nin el yazısını tanıdım ve mektubu barda açtım.

Alex plan değişikliği B. yazıyordu.

Zarfın içinde otelin oda giriş kartını da buldum.

“İyi geceler, Alex,” dedi barmen, sıntmasından Bree’nin zarfı ona bizzat verdiği anlaşılıyordu. “Güzel vakit geçireceğine eminim.”

Asansörle otelin üçüncü katına çıktım ve 3B'nin kapısını vurdum. Her şey tam hatırladığım gibiydi, koridordaki havanın kokusu bile. Ancak Bree kapıyı kot pantolon ve bir bluzla açtığına şaşırdım. Daha az kıyafet bekliyordum.

“Değişiklik sorun olmamıştır umarım,” dedi ve bana bir kadeh kırmızı şarap uzattı. Baharatlı bir esansı vardı, zindanfel olabilir miydi? Aslında şarabın ne markası ne de cinsi umurumda değildi.

Bree'yi öpmeye başladım ve elim hemen bluzunun arkasından aşağı kaydı. Kolları birden etrafıma dolandı. Kapının arkamızdan kapandığını duydum, zevkle döşenmiş, mavi tonları baskın süitimizin rahatında baş başa kalmıştık. İyi fikir. Bırakalım dünya biraz bizsiz kalsın, mümkün olduğunca uzun bir süre.

Perdeler çekili, yatak hazır, yani her şey tam takırdı. “Yatak çok davetkâr gözüküyor. Hatırladığım kadarıyla mışıl mışıl uyutuyor da.”

“Soyun,” dedi muzipçe sırtarak. “Uyumayı aklından bile geçirme, Alex.”

Şarap kadehimin üzerinden ona baktım. “Acelen filan mı var?”

“Hiç de bile.”

Bree izlemek için pofuduk bir koltuğa kuruldu. Gözleri ışıldıyordu. “İstersen ağırdan alabilirsin. Hatta lütfen, ağırdan al. Sadece soyunmana bak. En ufak acelem yok.”

Ben de bana söyleneni yerine getirdim. Bir düğme, bir öpücük. Pantolon, iki öpücük şeklinde ilerledim.

Sonra Bree ayağa kalktı. Öne gelip beni kollarımdan tuttu. "Yanlış anlama, hâlâ acelem yok." Sonunda geniş ve rahat yatağa yuvarlandık.

"Ya sen?" diye sordum. Henüz üzerindeki hiçbir şeyi çıkarmamıştı.

"Seni beni merak etme, sana yetişirim. Yavaş yavaş. Yoksa senin mi acelen var?"

Bree üzerimden çekmeceye uzanıp açtı. İçinde ne vardı?

Görmeyi beklediğim son şeyi çıkardı: İki parça kalın ip.

Hmmm, ilginç bir gelişme. Kalbim iyice hızlanmaya başlıyordu.

"Bunlar senin için mi, benim için mi?" diye sordum.

"İkimiz için diyelim."

Bree'ye güveniyordum, herhangi bir şüphe, kuşku filan yoktu, değil mi? Belki o an aklımda bir iki soru işareti doğmuş olabilir. Birkaç harekette sol elimi sıkıca ama canımı acıtmadan yatağa bağladı. Sonra beni öptü. Önce dudaktan yatıştırıcı, yumuşak bir öpücük, ardından da hafif bir ısırma. Bree'yi gerçekten tanıyor muydum?

"Buralar çok mu sıcak oldu bana mı öyle geliyor?" diye sordum.

"Umarım gerçekten ısınıyordur," dedi Bree.

Sonra sağ elimi de yatağa bağladı. Düğümlemlerle arası iyiydi.

"Bu yüzden mi polis oldun?" diye sordum. "Bir kontrol delisi misiniz, Dedektif Stone?"

"Belki de, Dr. Cross. Yakında öğreneceğiz, değil mi? Buradan çok nefis görünüyorsun."

"Senin sıran," dedim. "Giysilerini çıkar."

Büyük, ela gözleriyle cilveli bakışlar attı, bundan –bu her neyse– gerçekten zevk almaya başladığımı kabul etmeliydim. “Lütfen de.”

“Lütfen. Ama biraz acele edebilir miyiz?”

“Yani acelen var, öyle mi?”

“Artık birazcık var.”

“Birazcık mı? Bu gece buralarda birazcığın sözü geçmiyor.”

Önce bluzunu çıkardı –yavaşça– ve ardından kot pantolonunu, şimdi üzerinde daha önce hiç görmediğim mavi külotuyla, göğüslerini zor zapteden aynı renk bir sutyen kalmıştı. Süitin göze hoş gelen renkleriyle tam bir uyum içindeydi.

Ona yaklaştırmaya çalıştım ama ipler engel oldu.

“Buraya gel, Bree,” dedim. “Lütfen öp beni. Sadece bir öpücük.”

“Sadece bir öpücük mü? Buna inanmamı mı bekliyorsun?”

Nihayet dudaklarımdan öptü, ama yavaş yavaş ve baştan aşağıya tadıma baktıktan sonra. Bacaklarımı onunkilere doladım. Tek yapabildiğim buydu. Kıpırdamak için epey çırpınıyordum, ama kıpırdayamadığım için canımı o kadar sıkmadan. Ve Dedektif Bree Stone için kesinlikle yanıp tutuşuyordum, acelem de iyice büyümüştü.

“Bak sen,” dedi ve gülümsedi. “Bu sandığımdan da çok işe yaradı. Buraya daha sık gelmeliyiz.”

“Katılıyorum. Her gece gelsek uyar mı?”

Sonunda üzerime uzandı. Dudaklarıyla benimkiler arasında santimler vardı, memelerinin sıcaklığını göğsümde hissedebiliyordum. Gözlerine bu kadar yakından dalıp gitmek harikaydı.

"Artık şu iplerden kurtulmamı ister misin?" diye sordu. Başımı sallayarak "Evet," dedim, nefes nefese kalmıştım.

"Yalnızca evet mi? Doğru kelimeyi unutuyorsun." Tırnaklarını hafifçe batırarak önce göğsümde, sonra bacaklarımda ve nihayet bacaklarımda arasında gezdirdi. Tatlı bir acıyla irkildim, istesem de kendime engel olamazdım.

"Evet, lütfen! Bu tamamen kontrolle mi ilgili?" diye sordum yine.

"Hayır, Dr. Cross, güvenle ilgili. Bana güveniyor musun?"

"Güvenmeli miyim?"

"Sorularına soruyla cevap verme."

"Evet, güveniyorum. Bu akıllıca mı?"

"Çok akıllıca. Birlikte olabilmemizin tek yolu bu."

Güldüm. "Benim istediğim de bu. Hatta, hemen şimdi."

"Ne kadar istiyorsun?"

"İşkenceden hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Hı hı."

Bree sonunda üstümden uzanarak ipten iki hızlı çekişle ellerimi serbest bıraktı. Düğümler konusundaki ustalığının beni etkilemesi gerekirdi ama o an başka şeylere yoğunlaşmıştım. Bree'ye sarılıp yuvarlanarak onu altıma aldım ve onu öptüm, sonra da içine girdim. Derine, çok derine. "Yavaş," diye fısıldadı. "Uzun sürmesini istiyorum." Bree'nin baştan beri arzusunun bu olduğunu ancak sonradan anladım. Uzun sürmesi.

Karşılıklı zevk ancak bu kadar mükemmel olabilir, tüm çılgınlıklardan ancak bu kadar uzaklaşılabilirdi.

Belki bir sonraki adım için hazırдық bile. Belki de yakınında bile değildik. Ama şu an bunların hiçbirinin önemi yoktu.

“Odada kablosuz yüksek hızlı bağlantı var. Dünyaya dönüp olan bitene bir bakmalı mıyız?”

“Kesinlikle, ama kesinlikle dönmemeli ve hiçbir şeye bakmamalıyız.”

78

Ertesi sabah erken saatlerde üstat Kyle Craig Chicago Üniversitesi kapılarından içeri girdi. Bu günlerde ortalama bir profesörün derse hangi kıyafetlerle girmesi normal karşılanıyorsa öyle giyinmişti: Haki pantolon, spor ayakkabılar, mavi kaba pamuklu kumaştan bir iş gömleği, gri bir örme yelek ve yine örme bir kravat. Craig gülünç bir biçimde kılığından hoşlanmıştı. Ülkenin gençlerini eğitmek... Tanrım! Başkalarını olmasa bile en azından kendi kendini eğlendirebiliyordu.

Okulun web sitesini önceden incelemişti, bu yüzden doğruca büyük kütüphaneye, Regenstein'a gitti. Birkaç kaynak dosyasına göz attı ve üç dört dakika içinde doktora eğitimi yapılan binaya bitişik bir okuma odasına geçti. BSK'ya bir mesaj daha bırakacaktı. Bu sefer daha tedbirli davranacak, mesajı bir fotoğrafa gizleyecekti. Cezaevinde geleceğini planlarken steganografi hakkında bir şeyler öğrenmişti.

İşte yine karşılaşıyoruz kadim dostum. Yakında senin oralara gelmeyi umuyorum. Anılarda latif bir seyahate çıkarsın. Üstelik eserlerini biraz daha yakından izleme şansını bulurum, bu fırsat herkesin eline geçmez. Ne de

olsa tarih yazıyorsun. İkimiz birlikte yazıyoruz. Her şey harika gidiyor. Eğer yüz yüze tanışmak istersen, önümüzdeki ikinci Cumartesi X noktasında olacağım. Gelmezsen bunu tamamen anlayışla karşılayacağım. Sonuçta işin başından aşkın. Çok da yetenekli bir sanatçısın. Eserlerini hayranlıkla takip ediyor, bir sonrakini gösterin için sabırsızlanıyorum.

Kyle Craig klavyenin tuşlara basmayı bıraktı, yazdıklarını tekrar okudu ve "gönder"e tıkladı. "Eğer X noktasının anlamını çözemezse, benimle yüz yüze görüşmeyi hak etmiyor demektir."

79

Kyle Craig Michigan Bulvarı'nın hemen paralelindeki otele dönerken iki kez taksi değiştirdi. Birçok konuda heyecanlıydı ve bunlar arasında Chicago'da özgür dolaşmak da vardı. En sevdiği şehirdeydi, burası New York ve Los Angeles'tan, hatta Washington'dan bile çok daha temiz ve düzenliydi.

Yoğun trafikli Michigan Bulvarı'nda, üçüncü ve son taksisinde ilerlerken özgürlük çok ilginç bir kavram, diye düşündü. Özellikle de Florence Yüksek Güvenlikli Cezaevi'ndeki tabutlukta yattıktan sonra. Cezaevindeki yaşam zalimceydi ve nadir bir işkenceye benziyordu, son derece ağır ve acı veren bir biçimde yedi yıl boyunca nefessiz bırakılmak gibi. Florence YGC adeta canlıydı ve kelimenin gerçek anlamıyla mahkûmlarının canını çıkanyordu.

Ama artık dışındaydı.

Yapacak önemli işleri vardı ve ona geçmişte zarar veren herkesten intikam almak bunların en önde geleniydi. Herkesten! Bugüne dek eylemlerini tetikleyen genelde intikam duygusuydu, onu aşağılayanları incitmek... Bazen işkence etmek üzerine kurulu bir hayat sürmüştü ve bu özelliği değişmemişti. Planın gerçekleştirilmesi yıllar alabilirdi. Ne de olsa başyapıtıydı.

Bir an BSK'ı düşündü. Aslında Kyle Craig katille ilk kez FBI'daki görevi sırasında karşılaşmıştı. Katil Batı Yakası'nda yaşıyor, bir aktör olarak orada çalışıyordu. Küçük rollerde oynuyor, araya tek tük cinayetler sıkıştırıyordu. Kyle Sacramento, Seattle ve Los Angeles'taki cinayetleri onunla ilişkilendirmişti. E-posta yoluyla iki kez irtibat kurmuştu. Ama sonra kendisi yakayı ele vermişti, bu hiç beklemediği bir gelişmeydi. İronik biçimde, hayranlarının ve taklitçilerinin bolluğunun farkına ilk kez hapisanede varmıştı. Aslında mantıklıydı bu. Hapse girdikten sonra Büyük Usta'yla nereden iletişime geçebileceklerini biliyorlardı ve aralarından zeki birkaç kişi bunun bir yolunu bulmuştu.

Ama bu kadar antik tarih yeterliydi. Çok sıkıcıydı. Midway'deki şu zombilere bak! diye düşündü hızla giden taksi-sinde. Onlardan da birkaçını öldürebilmeyi isterdi ama maalesef çok yoğun bir iş programı vardı, kendisi düzenlemiş olsa bile.

Otelde kimsenin dikkatini çekmedi. Ne saygı, ne saygısızlık gösterdiler ve bu iyi bir şeydi. Değil mi? Saçını sıfıra vurdurmuştu ve genelde çantasında taşıdığı yarım düzine protez maskeden birini giyiyordu.

Odasına gitti –aklında BSK ve onunla ilgili planladıkları vardı,– oda giriş kartını yerine soktu ve içeriden birini duydu.

Bu da neydi? Bir ziyaretçi mi? Kapıya RAHATSIZ ETMEYİNİZ uyarısını asmıştı.

Tabancasını çıkardı, bol giysilerinin içinde Beretta'sını gizlemek zor olmuyordu.

Evet, içeride kesinlikle biri vardı. İlginç bir gelişme. Kimdi bu? Alex Cross mu? Hayır, bu uzak bir ihtimal bile değildi. BSK? Chicago'da mı? Sanmıyordu. Chicago Polisi? Bu daha muhtemeldi.

Köşeyi döndü ve bir hizmetli gördü, genç bir siyahi kadın. iPod'unu dinliyordu. Algılarını dış dünyaya tamamen kapamıştı, onu kim suçlayabilirdi ki? Güzel de bir kadındı. Göğüsleri dolgun, uzun ince bacaklıydı, yalınayak halıyı temizliyordu. Cildi pürüzsüzdü. Saçlarını sıkıca at kuyruğu biçiminde bağlamıştı. Ah, bunu o kadar özlemişti ki, cezaevinde her gün, günde birkaç kez özlemini çekmişti.

"Özür dilerim," dedi kız onu orada dikilirken gördüğünde, Kyle'ın silahı artık belinin arkasındaydı. Zavallı ceylanı ölesiye ürkütmenin anlamı yoktu.

"Yok, yok, sorun değil, sen bitir işini," dedi, tabancasını yeleğindeki kılıfının içine kaydırarak.

Onun yerine buz kıracağı aldı. Kıracağı metal bilyeleri elinden düşürmeyen Yüzbaşı Queeg gibi parmaklarıyla sardı.

"Böyle işlerde çalışmak, oda temizlemek için fazla güzelsin. Yanlış anlama, işine saygısızlık etmek istemedim. Bu aralar bazen düşünmeden konuşuyorum."

Kız ona bakmadan kem küm etti, "Ben, ben sonra gele-yim."

"Olmaz," dedi Kyle, "yani olamaz. Ahiret diye bir şey yok." Sonra "şerefime," diye fısıldadı ve temizlikçinin göğsüne kıracağı iki kez sapladı, bir de yeterdi ama sanat aşkına bir simetri yakalamak istemişti. Ve bana Alex Cross'un kız arkadaşlarından birini hatırlatıyor, diye düşündü. Ve elindeki ni genç kadına tekrar sapladı.

Odadan ayrılırken ardında bir ipucu daha bıraktı: Büyük kanun kaçağı Jesse James'in kafası kocaman sallanan bir oyuncuğu.

80

Büyükanne güzel ve olumlu şeylerin insanın başına hep ikili üçlü gruplar halinde geldiğini söyler, ama bu bolluktan daha önce gerçekten nasibimi aldığımı hiç hatırlamıyorum. Son zamanlarda tek bir olumlu şey bile az rastlanır olmuştü.

Sabah Tess Olsen'ın önce New York basımevindeki editörüyle, sonra da Maryland'deki kişisel asistanıyla konuştum ve Olsen'ın Kyle Craig'le ilgili yazmayı planladığı kitabın yayınevine teslim edilen teklif metninden bir kopya almayı başardım. Otuz sayfalık bu ilk taslaktaki birkaç satır özellikle dikkatimi çekti.

Olsen şöyle yazmıştı:

Kyle Craig'in güvenini kazanıp dehasını ve parlak yeteneklerini detaylandıran, övgülerle dolu bir kitap yazacağıma onu inandırmak önemli.

Florence YGC'deki görüşmelerimize bakılırsa bunu başara-bileceğime eminim. Kyle Craig benden hoşlandı. Bunu şimdiden sezebiliyorum. Suçluların zihin yapısını en iyi bilenlerden biriym sonuçta, öyle değil mi?

Bana kalırsa Kyle Craig bir gün Florence YGC'den çıkacağına inanıyor. Geleceğine dair planlar yapıyor.

Hatta bana masum olduğunu söyleyecek kadar ileri gitti. Bu mümkün mü?

Kyle'ın birini daha kandırdığı belliydi... peki ya sonra? Cinayeti o mu ayarlamıştı? Yoksa Washington'da Tess Olsen'i öldüren katil ya da katiller bunu Craig'e bir saygı gösterisi olarak yapmıştı? Bu bir ihtimal olabilir miydi?

Neticede bir bağlantı olmak zorundaydı ve BSK'yı ve tabii Kyle Craig'i yakalama yolunda ulaştığımız az sayıdaki gerçek ipucundan biriymiş bu.

İkinci olumlu gelişme, soruşturmayı baştan sona tekrar gözden geçirdiğim sırada gerçekleşti. Aniden bulmacanın bir bölümünü çözmeyi ve Tess Olsen'a dair önceki bilgilerimle ilişkilendirmeyi başardım.

Hallmark tebrik kartı. Sonunda anlamıştım! Hallmark'ın merkez binasının Kansas City'de, yani KC'de olduğu dank etti.

KC: Kyle Craig!

Başka birkaç ipucu da çabucak açıklığa kavuştu.

Iowa City'de öldürülen bir kadının dairesinde bir "Kaşif" heykelciği bulunmuştu. Kyle Craig bu cinayetteki şüphelilerden biriymiş. Kaşif, Kansas City'deki ünlü bir heykeldi.

Annesinin mutfağında bir Arthur Bryant barbekü sosu bulunmuştu. Arthur Bryant, KC'deki ünlü bir restorandı.

Nihayet soruşturmada önemli bir ilerleme kaydediyorduk, bunlar katilin bulmamızı istediği ipuçları olsa bile.

Bunları neden bırakmıştı peki? Bizi sınavdan mı geçiyordu? Bu katil avında ilk sınavı geçmiş miydim?

Onu aramaya layık mıydım?

BSK'nın bir sonraki hamlesini üç gün içinde öğrendik. Sabah içlerinde Anthony Demao'nun da bulunduğu hastalanımı kabul ettikten sonra -geri dönmüş ve bunu kanıtlamak için seans sırasında bir duygusal boşalma yaşamıştı- Daly Binası'nda Bree'yle buluştum. Daly'deki masam BSK soruşturmasıyla ilgili evraklarla doluydu ve maalesef çoğu çıkmaz sokaklara açılan işe yaramaz bulgulardan ibaretti. O günkü planımız radarımıza takılan çer çöp bilgileri ayıklayıp arşivleyerek, çabalarımızı somut adım atabileceğimiz alanlara yönlendirmekti.

Bunu başaramadık.

Masamdaki telefon saat iki buçuk civarı çaldı. Açtığımda, tanıdık bir sesle karşılaştım.

"Dedektif Cross'la mı görüşüyorum? Ben Post'tan Jeanne Phillips. Son e-postayı görüp görmediğinizi sormak istemiştim, bu konuda bir yorumunuz var mı?"

"Hangi e-postadan bahsettiğini bilmiyorum, Jeanne," dedim. Jeanne geçmişte epey önemli bilgiler aktardığından hattan ayrılmakta acele etmiyordum.

"Güven bana, bu kaçırmak istemeyeceğin bir haber. Sen gelen kutusunu kontrol ederken ben burada beklesem nasıl olur?"

Aniden bu her neyse gördüğümde bir Washington Post muhabiriyle telefonda olmamam gerektiğini anladım.

"Seni sonra ararım," dedim.

Birkaç saniye sonra karşıma çıkan şey inanılmazdı. Mesaj BSK'dan geliyordu ve bana, Bree'ye, hatta anlaşılan,

binadaki tüm yetkililerin e-posta adreslerine, tüm TV kanallarına ve Washington civarındaki tüm radyolara gönderilmişti. Mesajın gerçekten ona ait olduğunu yine kendine has tarzıyla kanıtlamış, bir resim yerleştirmişti. Resimde Smithsonian'daki postacı kimlik kartı vardı, bunu da daha öncekiler gibi basından gizlemiştik. Yazdıkları yine aynı alaycı üsluptaydı.

Sayın dedektifler:

Bu olaylara gereken önemi vermediğinizi düşünmekte yalnız mıyım? Benim skor tahtama göre BSK altı, polisler sıfır. Bu doğru, altı diyorum. Ya da beş buçuk da denebilir –bu seferki daha ölmedi.

Şu boktan taklitçinin icabına baktım. Eksik olmayın ama yardımınıza gerek kalmadı. Zor olmadı, yalnızca biraz hesaplama gerekiyordu. En azından sizinkilerden daha detaylı bir hesaplama. Sanırım bu kadar boyunuzu aşıyor.

Ama size bir kıyak geçeceğim. Bir saat içinde bir mesaj daha alacaksınız, bunda bir adres bulacaksınız. Aradığınız taklitçi orada. Şanlıysanız, onu canlı bulabilirsiniz. Daha karar vermedim. Benim tercihim olacak elbette. Hmm, canlı mı, cansız mı? Canlı mı, cansız mı? Bekleyip göreceğiz.

Şimdi halkın benden neden bu kadar korktuğunu gördünüz mü? Bu işte sizden iyiyim ve bunu biliyorlar. Bu sizin sorunuz. Her zaman sizin sorunuz olacak. Tekrar tekrar. Yıllarca. Çünkü uzun vadeli bir plan yaptım. Bu esnada elinizden geleni ardınıza koymayın

tabii. Sandalyelerinizde göt büyütüp bir sonraki adımımı bekleyin.

O zaman dek...

Yaşamaya devam edin amma koyayım.

82

Bree şehirdeki neredeyse bütün ekiplerin teyakkuza geçirilmesini sağladı. Ben de Sampson'ı arayıp hattını açık tutmasını söyledim. E-postanın nereden gönderildiğini bulabilir miyiz diye Kitz'i aradım ama sesli mesaj çıktı. Asistanını aradığımda da aynısıyla karşılaştım. Dedektif Amiri Davies'ten, polis şefinin ofisinden, validen ve ardından Büyükanne'den telefon aldım. BSK'nın mesajı medyada şimdiden bomba etkisi yaratmıştı. Tabii ki öyle olacaktı, gündemin her köşesini işgal etmek için elinden geleni yapmıştı.

Alt kattan gelen bilgiye göre caddede de bizimle görüşmek isteyen bir basın ordusu birikmişti. Hiçbir şey lehimize gitmiyor gibi gözüküyordu, muhtemelen gerçekten hiçbir şey lehimize gitmediği için. Ve bu durumun yakın zamanda değişeceğini sanmıyordum.

Sonunda Bree'yle ben telefonlara çıkmayı kestik. Ofisimize kapandık, tam da o piç kurusunun istediği gibi bekliyorduk. Enerjimizi son e-postayı incelemeye verdik, gizli bir anlam yakalamaya, ruh haline dair bir belirti bulmaya çalışıyor, yanlış bir istikamete girip vakit kaybetmemizi önleyecek herhangi bir şey arıyorduk.

Üslubunda bir değişiklik yoktu. İnternetteki karakteri, büründüğü sahte kimliklerden biriydi ama tüm mesajları aynı narsist zihinden geliyordu. Ağır ruhsal bozukluklar taşıyan bir insandı ama bu, eylemlerinden keyif almadığı anlamına gelmiyordu. Düzenli ve zekiydi ve bunu biliyordu.

Saat üç buçuk oldu.

Sonra dört.

Ve beş.

Bizimle dalga geçtiği belliydi, açıkça ifade etmese de *burada kontrol bende*, diyordu. Bree ve ben ikinci bir e-postanın geleceğinden şüphelenmeye başladık.

Saat beş buçukta şüphelerimizi haklı çıkaran e-posta geldi.

Saatlerdir beklediğimiz mesaj altı kelimeden ibaretti.

Vaktini verimli kullanmalıydı, değil mi?

19. SE ve Independence Bulvarı. Şimdi.

83

Daha önce hiç bu kadar çok taraftan kısıtıldığımı hissetmemiştim, en azından hatırlayabildiğim kadarıyla. BSK yeterince kötüydü ama artık Kyle Craig'in de olaylara karıştığından emindim ve ne sebebini, ne de işi nereye götürmek istediğini biliyordum.

Independence Bulvarı 19. Sokak'a yolculuğumuz, muhtemelen Paris'teki o karanlık ve korkutucu tünelde Prenses Diana ve Dodi El Fayed'i öldürmüş olan paparazzi kâbuslarından biriydi. Southeast'e doğru polis sirenleriyle şehri

çaprazlama kat ederken arkamızda tüm yol boyunca olağanüstü bir refakatçi ordusu vardı. Fareli köyün kavalcısı gibiydik, fotoğraflarımızı çekip *National Enquirer*'da yayınlamaktan başka şey düşünmeyen bir fare sürüsünün takibi altınaydık. Trafik kuralı ihlallerinde bu seferlik yaptırım uygulayamayacağımız konusunda kumar oynuyorlardı ve haklılardı.

Oraya vardığımızda altı BPT birliği olay yerine gelmiş, ana kavşakları yaya ve araç trafiğine kapamışlardı bile.

Peki burada tam olarak nasıl bir olaydan bahsediyorduk? Orada ne olmuştu?

İlk bakışta göze çarpan herhangi bir ipucu yoktu. Sanayi kuruluşları ve konutların iç içe geçtiği bir mahalleydi burası. Yeni bakımdan geçip görünüşü tazelenmiş iki sıra ev, kuzeybatı köşesinden hem Independence Bulvarı'na, hem On Dokuzuncu Sokak'a uzanıyordu. Bu restorasyon projesini gazetelerden okuduğumu hatırladım, binalar tüm ana renklerin kullanıldığı, alışılmadık açılara sahip iddialı bir mimari taşıyordu. Tam katılımizin hoşlanacağı türden görsel bir çarpıcılık. *Piç kurusu kafasının içinde bir film çekiyordu, öyle değil mi? Aklındaki sahneleri hayata geçiriyordu.*

Sokağın bir ucunda yeni St. Coletta Okulu, diğerinde Silah Deposu Binası vardı. Çok geniş bir bölgede araştırma yapılması gerekiyordu, bir insan cesedi bu dev samanlıkta iğne gibi kalıyordu. Ya da Tanrının izniyle bu sefer hayatta olan bir kurban. Belki de BSK bir değişiklik peşindeydi.

Gelen ekip arabaları bir düzineyi geçtikten sonra saymayı bıraktım. Kitz ve yardımcılarını buraya ne zaman ulaşır diye merak ediyordum. FBI'ın bilişim uzmanlarına ihtiyacımız vardı. Başka her türden yardıma ihtiyacımız olduğu gibi.

İlk iş, önceliğimizi konutlardan yana belirledik ve ikişer kişilik ekipler halinde sokaktaki her kapıyı çaldık. Diğer bütün işler askıya alınmak zorundaydı ve buna kalabalığı olay yerinden uzak tutmak da dahildi. Etraf şimdiden kontrolden çıkmıştı, kameramanlar bizi adım adım izliyor, her açıdan çekim yapıyordu.

Çok geçmeden “Dedektifler!” diye bir bağış duyduk. “Dedektifler! Burada bir şey var!”

Bree ve ben koşarak gittik. Söz konusu bina parlak sarıya boyanmıştı ve On Dokuzuncu Sokak’a bakan tek camlı pencereleri vardı. Ön kapı aralıktı kapı kolu büyük hasar görmüştü. Kısa süre önce biri zorla içeri girmişe benziyordu.

“Somut bir haneye tecavüz delili,” dedi Bree. “Ve evde arama yapmak için yeterli bir gerekçe. Girelim.”

84

Dikkatle ve sessizce içeri girdik, yanımızda mahallede görev yapan genç polis DiLallo vardı, epey korkmuştu. Diğer polisler basın mensuplarından özellikle pervasızlık gösterebileceklerle ve *ne oluyor bir bakayım*cı meraklılara engel olmak için dışarıda bekledi.

Dairede her şey yerli yerindeydi. İçerisi çok havasız ve sıcaktı, ne açık pencere ne de klima vardı. Dekor, binanın dış tasarımı gibi moderndi. Solumdaki oturma odasında Eames marka geniş bir koltuk, kırmızı lake kaplama bir masa ve ardındaki yemek odasında başka sandalyeler gördüm. Henüz göze çarpan bir tuhafılık yoktu ama içimden orada bir şeyler olup bittiği geçiyordu.

Bree başıyla sol tarafı işaret etti. Oturma odasını o alacaktı- ve mahallede devriye gezen genci arkaya, muhtemelen mutfağın bulunduğu yere yolladı.

Ben de merdivenlerden çıkmaya başladım.

Basamaklar demir bir çerçeveye döşenmiş kalın ahşap dilimlerden yapılmıştı ve adım atarken hiç ses çıkarmıyordu. Daire fazla sessizdi -ölüm sessizliği diye düşünmeden edemiyordum- ve burada bulabileceklerimizi aklıma getirmek bile istemiyordum.

Bu sefer seyirciler biz miydik? Cinayetler serisindeki büyük yenilik bu muydu? Tüm bunlar bizim için mi kurgulanmıştı?

Kubbe biçimindeki bir çatı penceresi içeri çok güneş alıyordu ve ter damlalarının sırtımdan aşağı aktığını hissedebiliyordum.

Merdivenler, aşağı katı gören açık bir koridora çıkıyordu. Solda bir kapı kapalıydı, bana daha yakın olan bir kapı boş bir banyoya açılıyordu. En azından bu açıdan bakıldığında boş görünüyordu.

Ama hâlâ insan yoktu, ölü ya da diri.

Alt kata başka polislerin de girdiğini duyabiliyordum, daire şimdiden kalabalıklaşmıştı. Gergin fısıldaşmalar ve telsiz konuşmaları ve polis memuru DiLallo'nun tiz sesi, diğerleri ona Richard diyordu, "Richard, sakın ol"daki gibi.

Bree altımdaki koridorda tekrar belirdi. Burada bir şey yok işareti verdi, ben de elimle ona yukarı gel işareti yaptım.

"Yalnız mısın?" diye sordu.

"Senin için her zaman yalnızım."

Üst katta bana katıldığında yatak odası kapısını gösterdim. "Tek kapalı olan bu," dedim.

İçeride bulabileceklerimize karşı sinirlerimi çelikleştirerek kapıyı açtım ve hızla odaya daldım. Odanın öbür ucuna tuttuğum Glock'umu önce sola, sonra sağa çevirdim.

Hayal kırıklığına mı uğramalıydım yoksa rahatlatmalı mıydım bilmiyordum. Odada hiçbir şey yoktu. Yani orada olmaması gereken hiçbir şey. Köşede örtüsü derli toplu bir yüksek yatak vardı. Açık dolaptan kadın kıyafetleri gözüküyordu.

Nerede hata yapıyorduk? On Dokuzuncu Sokak'ta, Independence Caddesi'ndeydik işte!

Tam o sırada ikimiz de uzaktan zayıf bir helikopter sesi duyduk, ama hızla yaklaşıyordu. Kısa süre içinde sesler binanın tam tepesinden gelmeye başladı.

Sokaktan başka sesler de katıldı. Yüksek bir bağırış diğerlerinden sıyrılarak üst kata kadar ulaştı.

"Çatıda!"

Başımı kaldırdım ve kubbe biçimindeki çatı penceresinin açılır kapanır olduğunu gördüm.

85

"Bize bir merdiven lazım!" diye bağırdı Bree aşağıdaki polislere. "Çabuk!"

Duvarda siyah sıyrık lekeleri gördüm, biri normalde çatıya çıkmak için kullanılan merdiveni söküp çıkarmıştı. Çatı penceresine merdivensiz erişmek imkânsızdı, birinin omzuna çıksam bile.

Bree'yle birlikte dışarı koştuk. Artık medyadan zaten gizli saklı kalmamıştı. İlk helikoptere iki tane daha katılmış,

binanın üzerinde akbaba gibi turluyordu. Komşular, yoldan gelip geçenler ve sayısız muhabir evin girişini ve sokağı tıkamıştı. Bu düğüm yumağı iyice çığırından çıkıyordu ve daha bir ipi ucundan yakalayıp çekememiştik bile.

“Tüm bölgeyi boşaltın,” dedim en yakın polise. “Oyun oynamıyoruz. BSK buradaydı!”

Sonra Bree'yle ayrıldık ve etraftakileri ite kaka canlı yayın vericisi olan ilk basın minibüsüne yürüdüm. Dördüncü Kanal'a aitti, sokağın diğer ucundaki Silah Deposu Binası'nın önüne park etmişti.

Bir muhabir kameraya makineli tüfek ateşi açmış gibi konuşuyordu. Kadının sözünü cümlelerin ortasında kestim.

“Bunlardan biri size mi ait?” diye bağırdım ve kolumu göğe kaldırarak helikopterleri işaret ettim.

Muhabir donuk sarı saçlı, yirmili yaşlarda çekici bir kadındı ve hemen sinirlendi. “Siz de kimsiniz?” diye sordu. Kameraman daha sorunun cevabını alamadan beni kareye sokmak için bana döndü.

Muhabirden karşılık beklemeden yanından geçip gittim ve Dördüncü Kanal minibüsünün kapılarını açtım.

“Büyükşehir Polis Teşkilatı!” İçerideki kumanda panelinin önünde gözleri faltaşı gibi açılmış teknisyene tam elindeki Starbucks bardağını dudaklarına götürmüşken rozetimi gösterdim. “Helikopterinizden gelen görüntülere bakmam lazım.”

Kahvesinden aldığı yudumu yanda kaldı ve bir şey söylemeden ekranlardan birini gösterdi. Altındaki elektrik mavisini şeritte “Canlı” yazıyordu.

İzleyici burada işte, diye dank etti birden.

Ne zamandır BSK'nın bir sonraki planını nasıl hayata geçireceğini merak ediyordum. Artık anlamıştım. Bunu televizyon başındaki herkes görecek. Bu orospu çocuğu her şeyi buna göre ayarlamıştı.

Saatime baktım, altıyı birkaç dakika geçiyordu, tam akşam haberleri vaktiydi. Katil ikinci e-postayı göndermek için bu yüzden beklemişti, değil mi?

Helikopter tüm detayları yakalayacak kadar yakından çekim yapmıyordu ama orada kesinlikle bir ceset vardı. Erkek olduğuna neredeyse emindim, ama yüzde yüz değil. Koyu pantolon, açık renkli bir gömlek ve boynundan aşağı yayılan bir kan gölü. Ancak suratı tuhaf görünüyordu, henüz anlayamadığım bir biçimde şekli bozulmuş gibiydi.

Yan çatıya bir katlanabilir merdiven yerleştirildi. "Pilotunuza çatıya yaklaşmasını söyleyin," dedim. "Hemen şimdi lütfen."

"Ondan emir almıyorsun." Sanşın genç muhabir de minibüse dalmıştı. İçerisi kalabalıklaşıyordu.

"Hapsi boylamak istemiyorsan, bal gibi alıyorsun," dedim teknisyene. "Sizi içeri attırabilirim. İkinizi birden."

Teknisyen, olur, der gibi başını yukarı aşağı salladı ve mikrofona konuştu. "Bruce, çatıya yakın çekim yapın. Mümkünse iyice yaklaşın. Bu bir polis isteği."

Ceset haricinde çatıda kimse yoktu, en azından kamera açılarının dahilinde. "Tamam, bu iyi," dedim.

"Cesede dönün," diye haykırdı muhabir arkamdan. "Canlı yayındayız."

"Alex!" Bree kaldırımdan bağırıyordu. "Merdiven bulduk. Haydi yukarı çıkalım."

Ekрана son kez göz attım ve kurbanın kolunun kımıldadığını gördüm. Çok küçük bir kımıldamaydı ama fark edilebiliyordu. Aceleyle minibüsten dışarı fırladım, Bayan Dördüncü Kanal'ın topuklularını neredeyse yerden kesiyordum.

"Bree, adam hâlâ hayatta!"

86

Çatıya ilk çıkan bendim. Arkamdan Bree geldi, onu da son derece gergin iki ilkyardım görevlisi izledi. Etrafta başkasının olmadığını kontrol etmek için kısa bir görsel taramadan sonra sağlık görevlileri hâlâ yaşadığını umduğumuz kurbanı koştı.

Çatıya çıkış penceresinin yanında ahşap parke döşeme, döşemenin bittiği yerde de çatı izolasyonu için kullanılan, düz biçimde zemine yayılmış katranlı kâğıt kaplama bulunuyordu. Kurban bu kaplamanın üzerinde yatıyordu. Çatı güneşten eriyecek gibiydi. Yerdeki bedenden buhar yükseliyordu, boğazından akan kanın oluşturduğu gölün ciddi ölçüde büyüdüğünü görebiliyordum.

"İyi gözüküyor," dedi Bree.

"Hem de hiç."

En sarsıcı detay, kurbanın suratındaki maskeydi. Helikopter görüntülerinde yüzü bu yüzden bu kadar tuhaf gelmişti. Bu da George Washington Bulvarı'ndaki cinayette kullanılan komik Richard Nixon maskelerindendi.

Tepemizde anı sürüsü gibi uçuşan helikopterlerin gürültüsünde, Bree'nin kulağına "İçimden bir ses bu taklitçi değil, hatta hiçbir zaman bir taklitçisi olmadı diyor" diye bağırdım.

Başıyla onayladı. "Sanırım haklısın." Yine aynı şeyi düşünüyorduk. Bu sözde taklitçi cinayetleri BSK'nın kendi kendisine bir saygı gösterisiydi. Ve bunu anlamamız için, tepemizde televizyon kameralarının dolaştığı bu anı seçmişti. Piç kurusunun bizi yine yanılttığını tüm dünyanın görmesi gerekiyordu.

"Hayatta mı?" diye bağırdım en yakındaki ilk yardım görevlisine. Kurbanın çatıya çıktığımızdan beri kıpırdadığını görmemiştim."

"Kan basıncı çok düşük. Nabız yüz yirmi," diye seslendi bize. Bu esnada ekip arkadaşı da telsizle aşağıdan sedye istiyordu.

"Şu maskeyi suratından çıkarın!" dedi Bree.

Söylemesi kadar kolay olsaydı keşke. Anlaşılan o ki lateks kızgın çatı zemininde eriyip adamın başının arkasına yapışmıştı. Sonunda görevliler maskeyi ön kısmından kesmek zorunda kaldı.

Sonra, lateks zar zor çıktığında tanıdık bir surat belirdi.

Bree ani bir nefes alarak dona kaldı ve onu kolundan tuttum, kısmen kendim de desteğe ihtiyaç duyduğumdan.

Kitz'di bu!

Bize bilişim konusunda danışmanlık yapan FBI görevlisi şimdi boncuk boncuk ter içinde, beti benzi atmış hareketsiz yatıyordu. Gözleri kapalıydı.

Brian Kitzmiller'm yanında diz çöktüm. Boğazındaki sargılar kanamayı durdurmaya yetmiyordu. İç burkan, dehşetengiz bir manzaraydı.

"Kitz!" Elini aldım ve hafif bir baskı uyguladım. "Ben Alex. Yardım yolda."

Parmakları titredi ve elimi sıkar gibi oldu, bilinci hâlâ yerindeydi.

Nihayet gözlerini açtı ve ilk anda etrafındakilere anlam veremiyor gibi gözüküyordu. Sonra benim olduğumu görünce bir şey söylemeye çalıştı. Şişmiş ve su toplamış dudakları kıpırdadı ama bir ses çıkarabildiyse bile ben duymadım.

"Dayan," dedim ona. "Seni kurtaracağız. İyileşeceksin. Dayan, Kitz."

İkinci defa konuşmaya çabaladı ama yine ağzından anlayabildiğim bir şey çıkmadı.

Çok zorlandığı açık bir biçimde gözlerini iki defa kırptı. Sonra gözleri yukarı kaydı. İlk yardım görevlileri müdahaleye devam etti ama sedye yukarı ulaştığında her şey bitmişti.

Kitz artık bizimle değildi. Ve kameraların önünde ölmüştü, tam da BSK'nın planladığı gibi.

Bree'ye döndüm. Beynim aşırı yüklenme halindeydi. "Kitz iki defa göz kırptı. Bu iki katil mi var mı demek oluyor?"

87

BSK, polis ve televizyon helikopterleri bölgeye gelmeden yan çatıya geçmiş, sonra binayı boyamak için kurulan iskeleden aşağıya, arkadaki halk otoparkına inmişti. Orada güvendeneydi.

Bugün yüklü dolaşıyordu, omzuna asılı siyah bir çantada bir dizüstü bilgisayar ve fotoğraf makinesi vardı ama bunlar onu zorlayacak ağırlıklar değildi. Haplıydı ve kendini rolüne fena kaptırmıştı... ve hikâyeye.

Lateks eldivenlerini çıkardı ve sonra cebindeki gümüş çakmakla onları ateşe verdi. Birkaç saniye içinde eldivenler betonun üzerindeki küçük bir kauçuk yumağına dönüştü. Polisler *bundaki parmak izlerini toplayıp ona ulaşabilecekler miydi bakalım.*

Üzerindeki diğer her şey eski haliyle kaldı: At kuyruklu uzun sarı saç, rengi açılmış kaşlarıyla aynı renk hafif bir sakal, kahverengi lensler, kemik çerçeveli gözlükler ve başına ters taktığı bir White Sox beyzbol takımı şapkası.

Bugünkü adının Neil Stephens olmasına karar vermişti. Karakteri, Chicago dışında çalışan bir Associated Press fotoğrafçısıydı. Fotoğraf makinesi yeni model bir Leica'ydı. Buralarda hiç sırtımayacaktı, bundan yana sorun yoktu. Üstelik hikâyenin en heyecanlı bölümünü izleyebilecekti. Oyuncuları yakından görecekti, baskı altındaki tepkilerini gözlemleyecekti. Kimse bundan iyisini yapamazdı, formunun zirvesindeki bir Kyle Craig bile.

Sitenin etrafından dolaşp önce A Sokağı'na, oradan köşeyi dönüp On Dokuzuncu Sokak'a girdiğinde, etraf bir Bar-num & Bailey Sirki'ni andınıyordu, *olumlu manada*. Park halindeki bir arabanın tamponuna çıkıp sokağın iki ucundaki polis ekiplerinin, ambulansların, Silah Deposu Binası'nın otoparkındaki SWAT timine ait kamyonun ve olay yerine gelmiş bir düzine televizyon ve radyo aracının geniş açılı fotoğraflarını çekti. Mahalle halkından yüzlerce insan toplanmışa benziyordu. Sokakta öylece dikiliyor, kimi zaman bir aşağı bir yukarı yürüyor, olup bitenleri anlamaya çalışıyorlardı.

Henüz anlayan var mıydı ki? Olayı çözmüşler miydi? BSK sıkıcı mahallerine biraz canlılık kazandırmıştı. Kısa süre-

de hikâyenin kahramanlarından birinin kendileri olmadığı için Tanrı'ya şükretmeye başlayacaklardı.

Evet, küçük akıllar birer karış havalanacaktı bu gece. Artık ismini en iyiler arasına yazdırmıştı, öyle değil mi? Kyle Craig'in tam yanına.

Helikopterler çatının üzerinde topladığında, bölgedeki polisler kalabalığı tehlikeden uzaklaştırmayı düşünebilecek kadar kendini toplamıştı. Alex Cross da olay yerindeydi, Bree Stone'la birlikte. Dedektif Stone kalıbının sınırlarını biraz zorlamaya, haddini aşmaya mı başlıyordu ne? Belki bu konuda bir şey yapmanın vakti gelmişti.

Bir sonraki hikâyesinin konusu bu olabilirdi.

AP fotoğrafçısı Neil Stephens, saldırıya uğramış FBI görevlisinin bulunduğu sarı binada olay yerinden çok çarpıcı fotoğraflar çekmek için birbirini yiyen basın mensupları arasında kaynayıp gitmişti. En çarpıcı fotoğraf yine kendisindeydi tabii, Brian Kitzmiller'ın yüzünü yakın çekimden "yakalamıştı." Gözleri sonuna kadar açık, boğazı kasaplık domuz gibi şarıl şarıl kanıyor.

"Ne sahne ama?" Bir başka fotoğrafçı dönüp onunla muhabbet açmaya çalıştı. Kısa boylu ama güçlü kuvvetli, esmer tenli biriydi. "Hikâye baştan aşağı inanılmaz değil mi? Sen başından beri burada mıydın?"

Öyle de denebilir, diye geçirdi içinden BSK.

"Şehre yeni gelmiştim," dedi, genizli Chicago aksanım tutturmak için sesli harfleri incelterek konuşuyordu, "Şihri

yini verdim," gibi. Böyle detaylara bayılıyordu. Zarafet ufak noktalarda yatıyordu, şeytan da öyle. "Dedektifler ve olay yeri inceleme ekipleri üzerine bir haber yapıyorum. Halk bu ekiplere bayılıyor. Bu son saldırı, nasıl desem, biraz--"

"İyi mi denk geldi?"

Katil, muhabirin alaycı gülümsemesine aynen karşılık verdi. "Öyle galiba. Şanslı günüm."

"İşte geliyorlar!" diye bağırды biri ve Neil Stephens herkesle birlikte makinesini yukarı kaldırdı.

Binanın kapıları açıldı. Dedektif Cross ve Bree cesedin önünden ilk çıkanlardı. İkisi de aynı yemekten mide fesadı geçirmiş gibiydi ve çok fotojenik duruyorlardı.

Klik! İkisinin hüsrânını resmeden güzel bir fotoğraf. Sarsılmış ama yıkılmamışlardı. En azından şimdilik.

Özellikle Cross tepesi atmış gibi görünüyordu. Ellerine ve gömleğine Kitzmiller'ın kanı bulaşmıştı.

Klik! Birinci sayfalara yaraşacak bir fotoğraf daha.

İkili, diğer polise katıldı, Cross'un kaldırımında bekleyen arkadaşı John Sampson'a. Stone, koca ayıya bir şeyler fı-sıldadı -klik- ve Sampson başını salladı. Kulaklarına inanmıyor gibiydi. Muhtemelen çatıdaki Brian Kitzmiller olduğunu duyuyordu.

Klik! Klik! Klik!

Bu bir altın madeniydi!

Yanındaki güdük basın muhabiri bir yandan işini yaparken diğer yandan konuşmaya devam ediyordu, çenesi düşük bir herifti. "Şuradaki Cross'un ülkedeki en iyi dedektiflerden olduğu söyleniyor. Görünüşe bakılırsa bu katil onu fena pataklıyor."

“Öyle görünüyor, değil mi?” dedi Neil Stephens ve deklanşöre basmayı sürdürdü, üç dedektifin suratlarını yakın çekimden yakalamaya çalışıyordu. Çok sanatsal sayılmasa da iyi kareler. Sahicilik katıyor.

Sonra görüntüyü biraz uzaklaştırdı ve üçünü birden tek kareye sığdırdı.

Klik, klik, klik!

Ardından çekmeyi bıraktı ve kamerasından onlara bakarak zevk için suratlarını inceledi. Sonunda işlerini böyle mi bitirecekti? Dünyayı ayağa kaldıracak tek bir olayda üçünü birden mi? Yoksa birer birer, yavaşça ve özenerek mi?

Stone.

Sampson

Cross.

Daha karar vermemişti. Acelesi yoktu, önemli olan sürecin kendisinden zevk almaktı, son durağa yaklaştığında gerekeni yapardı. Sonuç hangi yoldan gelirse gelsin aynıydı: ölü, ölü ve ölü. En iyilerin arasında bir efsane olacaktı.

“Şehre yeni geldin demek, ha?” Ufaklık hâlâ muhabbet için kıcını yırtıyordu. “O zaman onlardan biriyle henüz görüşmemişsinizdir, ha?”

“Daha görüşmedim,” dedi Neil Stephens. *Dehe görüşmedim.* “O anı hevesle bekliyorum.”

Ne zaman bu denli trajik ve beklenmedik olayla karşılaşıl-
sa, insanda umut ve iyimserlik gibi duygular bir süreliğine

ölür. Kitz'in ölümü kalbimde daha çok nefret için yeni yerler açmış gibiydi. *Bu doğru muydu?* Artık tek ümit edebildiğim bu katili –ya da katilleri– yakalamak ve bu gidişata bir şekilde durdurmaktır.

Bu yüzden kendimi elimden gelen tek şeye verdim: Olay üzerinde çalışmaya devam ettim, eskisinden de çok. İlk olarak Bree, Sampson ve ben o gece yansına kadar On Dokuzuncu Sokak'taki evden ayrılmadık. Cinayet mahallini didik didik ederek olası bütün kanıtları topladık, ama açıkçası ilerleme sağlayabilecek bir bulguya rastlayamamıştık. Daire temizdi. Ev sahiplerinin bir aylığına şehir dışına çıktığı öğrenildi. Komşulardan kimsenin gözüne olağandışı bir şey çarpmamıştı. Brian Kitzmiller'ın ölümünden ne önce ne de sonra BSK'yı gören yoktu.

Eve sabaha karşı üç buçukta vardım, birkaç saat uyudum ve sonra kendimi zorlayarak kalktım ve her şeye baştan başlamaya karar verdim. İlk iş, hastalarımı görmem gerekiyordu, ama ofisime giderken yolda tüm olanları tekrar değerlendirmeye çalıştım.

Hangi noktayı kaçıırıyordum? Eylemleri bir evrim geçiriyordu. Bu kadarı açıktı. Her başarılı seri katil zamanla bir dönüşüm yaşar, asıl önemlisi nasıl ve neye dönüştükleridir. Yöntemleri kesinlikle gelişiyor ve karmaşıklılaşıyordu, dünyaya dair her şey öncekilerden daha büyüktü: basında bulunduğu yankı, gösterdiği cüret ve canlı yayın süresi.

Bu kontrole ilgiliydi, değil mi? En büyük evrim, bu noktadaydı. Ulusal Park'ın yanından hızla geçerken düşünceleirim giderek berraklaştı ve ciğerlerim yanmaya başladı. BSK her cinayetle daha çok kontrole kavuşuyor, bizi daha çok yönetiyordu. Bu da –ironik olarak– zamanın lehimize işlemediğini gösteriyordu.

Katili hâlâ bir erkek gibi düşünüyordum ama bu doğru olmayabilirdi. Muhtemelen bir erkek ve bir kadın birlikte çalışıyor, arkalarından bize bir dizi ipucu bırakıyordu.

90

Birçok açıdan çifte bir hayat sürdürdüğümü hissediyordum, muhtemelen gerçekten çifte bir hayat sürdürdüğümden. Sandy Quinlan'ın sabahki randevusundan sonra sırada Anthony Demao vardı, son seansımızda duygularını iyice açtıktan sonra bu sefer onu biraz sıkıştırmayı planlıyordum. Bekleme salonunda tanık olduğum sahneden bu yana ikisinin arası ne alemdeydi bilmiyordum.

Sandy çıkarken birbirlerini görmezden geldiklerinde rahatladım. Sandy biraz gergin görünüyordu; Anthony ise ilgisiz gibiydi. Durumdan memnundum çünkü bu ilişki ikisi için de doğru değildi. En azından sezgilerim öyle söylüyordu.

Sandy gider gitmez Anthony'nin tavırları değişmeye başladı. Heyecanlı bir hali vardı ve normalden daha tedirgindi. Havanın sıcaklığına rağmen uzun pantolon ve kamuflej desenli bir ceket giymişti, ofisime girip kendisini ölü gibi koltuğa bıraktığında ceketinin önü sıkıca kapalıydı.

Sonra tekrar ayağa kalktı ve odada dolaşmaya başladı. Hızlı adımlar atıyordu, elleri ceplerindeydi ve kendi kendine mırıldanıyordu.

"Neler oluyor?" diye sormak zorunda kaldım sonunda. "Gergin görünüyorsun."

"Öyle mi dersin, doktor? Bir rüya daha gördüm, arka arkaya iki gece. Basra'yla ilgili. İçine sıçıtığının çölünü ve içine sıçıtığının savaşını gördüm, tamam mı?"

“Anthony, gel otur. Lütfen.” Bana daha önce de Basra’dan bahsetmeye çalışmış ama ben konuyu nereye getirmek istediğini anlayamadan kesmişti. Savaşta başına korkunç bir şey geldiğini düşünüyordum, sadece bunun ne olduğunu bilmiyordum.

Anthony nihayet koltuğa tekrar yığıldığında ceketinin altında bir çıkıntı gördüm. Ne olduğunu biliyordum ve koltuğumda doğruldum, nabzım yükseliyordu.

“Silah mı taşıyorsun?” diye sordum.

Eliyle çıkıntıyı yokladı. “Dolu değil,” diye kestirip attı. “Sorun yok.”

“Lütfen silahı bana ver,” dedim. “Buraya silahla giremezsin.”

Gözlerini bana doğru kıstı. “Dolu değil dedim. Bana inanmıyor musun? Her neyse, zaten ruhsatlı.”

“Ruhsat burada geçerli değil.” Artık ayağa kalkmıştım. “Buraya kadar. Gitmen gerek.”

“Hayır, hayır, tamam, al.” Anthony aniden elini ceketinin altına götürdü ve bir Colt 9 çıkardı. “Al şu lanet silahı!”

“Yavaşça,” dedim. “Kabzasından iki parmağınla tutarak kahve sehпасına bırak. Diğer elini kıpırdatma.”

Anthony bir şeyi yeni anlamış gibi beni farklı bakışlarla süzdü. “Polis misin sen?”

“Yalnızca senden istediğimi yap, olur mu?”

Colt’u kahve sehпасının üzerine koydu. Boş olup olmadığına baktım –doğruyu söylemişti– ve silahı masamdaki bir çekmeceye kilitledim. Derin bir nefes aldım ve yavaşça bıraktım.

"Şimdi, rüyandan bahsetmek ister misin?" diye sordum.
"Basra. Orada başına ne geldi?"

Kabul eder gibi başını salladı. Sonra konuşmaya ve yine odada volta atmaya başladı. Ama en azından silahlı değildi.

"Aynı başladı... rüyayı diyorum. Vurulduk ve kendimi bir sipere attım. Her zaman yaptığım gibi. Ama bu sefer yalnız değildim."

"Matt'ten mi söz ediyorsun?" diye sordum. Daha önce rüyanın bu kadarnı anlatmıştı.

"Yanımdaydı evet. Sadece ikimizdik. Birliğimizden ayrı düşmüştük."

Matt, söylediğine göre tertiplerindendi. Aynı mühimmat kamyonunda görev yapıyorlardı ama bundan fazlasını bilmiyordum.

"Adam mahvolmuştu. İki bacağı da kızartmaya dönmüş-tü ve paramparçaydı. Onu kollarından sürüklemek zorundaydım. Elimden başka bir şey gelmiyordu." Yardım ister gibi gözlerini bana dikti.

"Anthony, rüyandan mı bahsediyorsun, yoksa o gece gerçekten olanlardan mı?"

Sonra sesini alçaltarak fısıldar gibi konuştu. "Mesele de bu, doktor. Sanırım ikisinden de bahsediyorum. Matt yaralı bir vahşi hayvan gibi çılglık atıyordu. Ve rüyamda çılgınlık duyduğumda, daha önce de duymuş gibi hissediyordum."

"Ona yardım edebildin mi?" diye sordum.

"Yok, hayır. Yardım filan edemedim, hiçbir şey yapamadım. Matt'in durumu o kadar kötüydü ki bir sıhhiyecinin bile faydası dokunamazdı."

“Peki. Ya sonra ne oldu?”

“Matt, *Dayanamayacağım, dayanamayacağım*, demeye başladı. Tekrar tekrar. Ve bu esnada her taraftan mermi yağıyor. Ateş eden bizimkiler mi sarkıklılar mı bilmiyorum. O bacakları vurulmuş halde bağırsaklarını içerde tutmaya çalışırken ikimizin hiçbir yere gidemeyiz. Sonra şey diye bağırmaya başlıyor. *Öldür beni. Hadi. Lütfen.*”

Anthony’nin artık rüyanın iyice içine girdiğini, savaşın o gecesindeki dehşeti yeniden yaşamaya başladığını görebiliyordum. Lafını bölmeden dinlemeye devam ettim.

“Kendi tabancasını çıkarıyor. Doğru dürüst tutamıyor bile. O, beceremediği için ağlıyor, ben, yapmamasını istediğim için ağlıyorum. Her bir yanımızda havan mermileri patlıyor. Gökyüzü 4 Temmuz kutlamalarındaki gibi aydınlık.

Anthony başını iki yana salladı ve konuşmayı kesti. Gözleri doluyordu. Anladığımı sanıyordum: Bunu tarif edebilecek kelime bulamıyordu.

“Anthony?” dedim. “Matt’in kendisini öldürmesine yardım ettin mi?”

Bir gözyaşı damlası yanağından süzölmeye başladı.

“Elimi Matt’in elinin üzerine koyup gözlerimi kapıyorum... Sonra ateş ediyoruz. Birlikte.” Anthony gözlerini bana dikmişti. “Bana inanıyorsunuz, değil mi Dr. Cross?”

“İnanmalıyım, öyle değil mi?”

“Bilmiyorum,” dedi ve sonra gözlerini öfke bürüdü. “Doktor sensin. Rüyaıyla gerçeği senin ayırt etmen lazım. Aralarındaki farkı bilmiyor musun?”

Bu çok garip ve bir o kadar da yoğun seansımızda Anthony Demao bana polis olup olmadığını sormuştu ve cevap vermediğimi yeni fark ediyordum. Kendimden bu günlerde o kadar emin değildim. Hâlâ teşkilata geçiş sürecindeydim ve durumum diğerlerinden farklıydı. Tek bir şeyden şüphem yoktu: Daha önce hiçbir soruşturmada bu kadar çok çalışmamıştım. Her gün çetrefilleşen bir soruşturmaydı bu.

Hepimiz için zordu, ama son yaşananlar düşünüldüğünde bu normal sayılırdı, Brian Kitzmiller'ın cinayeti konusunda elimiz kolumuz bağlıydı. FBI'ın Bilişim Suçları Şubesi yakında bize yeni bir danışman atanacağına ve Kitz'in ölümünden önce yaptıklarına dair detaylı bir rapor sunacağına söz vermişti, ama diğer yandan söyledikleri "Biz sizi aranız"la eşdeğirdi.

Bir gün sonra Sampson'la birlikte Beth Kitzmiller'm Silver Spring, Maryland'deki evine gitmemizin nedeni buydu. Ailenin canını sıkmak, acılarını tazelemek istemiyorduk ama pek bir seçeneğimiz yoktu.

"Bizi kabul ettiğiniz için teşekkürler," dedim Beth bizi içeri alırken.

Yüzü süzgündü ve çok bitkin görünüyordu ama sesi hâlâ kuvvetli ve vakurdu. "Brian bu iğrenç, rezil adamı bulmaya çalışırken öldü. Ne yapmanız gerekiyorsa yapın. İsteddiğiniz kadar kalabilirsiniz. Bu olayın sonuca bağlanmasına ihtiyacımız var, Alex. Buna ihtiyacım var. Çocuklarımin da öyle."

Altı yaşındaki Emily merdivenlerin üzerinde dikiliyor, sessizce ve büyük gözlerle bizi izliyordu. Ona göz kırptım ve gülümsedim, nihayet o da gülümsemeyle karşılık verdi.

Cesur bir kızdı ama onu öyle görmek yüreğimi burkuyordu. Bu katili bulmaya benim de ihtiyacım vardı.

"Ofisine göz atmayı umuyorduk," dedim Beth'e. "Evde de çok çalıştığını biliyorum." *Ve katilimizle internette irtibat kurabilen biri varsa o da Kitz olmalıydı, diye düşünüyordum, ama bunu dile getirmedim.*

"Elbette. Size Kitz'in gizli sığınağını göstereyim," dedi gülümsemeye çalışarak.

Beth bizi iki sürgülü kapıdan geçirerek Brian'ın bir daha asla göremeyeceği Kitzmiller hanedanlığının arka taraflarına götürdü. Ofisi salıncaklı ve ayçiçeği ekili bir arka bahçeye bakıyordu. Hayat devam ediyordu. En azından bazıları için. Kitz hariç.

Beth kapıdan ayrılmadı. "İşe yarar bir şey bulabilecek misiniz bilmiyorum ama lütfen istediğiniz yere bakın. Size her şeyimiz açık."

"Evde kullandığı tek bilgisayar bu muydu?" diye sordu Sampson, oturduğu geniş ve dağınık masanın başından. Donanımın düşük teknoloji olması beni şaşırttı, yalnızca Dell işlemcisi ve bir monitör vardı.

"Bürodan bir dizüstü bilgisayar getiriyordu," dedi Beth. "Ama şimdi burada mı bilmiyorum. Hiç rastlamadım."

Sampson'a baktım. Kitz'in Bilişim'deki ofisinde ya da arabasında bir dizüstü bilgisayar görmemiştik. "Peki ya şifreleri? Bir fikrin var mı?" diye sordum Beth'e.

Derin bir nefes alıp verdi. Bu hepimiz için zordu ama Beth işimizi kolaylaştırmaya çalışıyordu. "Solucan Şeker'i bir deneyin, ara sıra onu kullanırdı."

Üçümüz mahcup, acı bir gülümseme paylaştık.

"Emily'ye taktığı isimdi bu. Bazen bana da öyle seslenirdi."
Sampson Solucan Şeker'i tuşladı.

92

Kitz'in şifresi buydu en azından evindeki bilgisayarda ve Sampson ekran başında hararetle uğraşırken ben de masasındaki çekmecelerini kontrol etmeye başladım.

Soruşturmaları henüz tamamlanmamış bir yığın suç dosyası buldum, çoğu seri cinayet olaylarıydı ve hepsinde orijinal belgelerin fotokopileri vardı. Bunlar iş yerinden eve izinsiz getirilmiş kopyalar olabilir mi? diye içimden geçirmeden edemedim. Kitz böyle şeylerin meraklısıydı, değil mi? Biraz takıntılı olsa bile işini iyi yapmasını sağlayan etkenlerden biriydi bu. Ama diğer yandan aklıma gelen kötü düşünceleri dindiremiyordum, Kyle Craig de Kitz gibi FBI'dandı. Maalesef böyle bir akıl yürütme beni de şüpheli konumuna getiriyordu.

Açıp baktığım ilk dosyadaki olayı daha önce duymuştum. Biri gece yansı Maryland'in banliyö yöresindeki evlere gizlice giriyor ve kadınları yataklarında boğarak öldürüyordu. Ne hırsızlık ne de vandalizm, yalnızca bu korkunç cinayetler. Şimdiye dek beş aylık bir zaman zarfında, yedi haftada bir olmak üzere üç cinayet gerçekleşmişti.

Bir sonraki dosyaya "Haritacı" kod adı verilmişti ve aynı silahın kullanıldığı bir dizi saldırıyı ele alıyordu. Görünüşe bakılırsa kurbanlar rastgele seçiliyordu, tek tutarlılık o an bulundukları mekândaydı. Sayısı şimdiye dek dörde ulaşan cinayetler Washington'ın kuzeybatısına uzanan düz bir hat boyunca, sokak köşelerinde işlenmişti.

Sonra Kitz'in Kyle Craig'le ilgili hazırladığı dosyayı keşfettim. Kyle'ı nasıl içeri tıktığımla ilgili bilgiler bile vardı. Üstelik Kitz Kyle'ın eski eylemlerini de inceliyordu, bunlara tutuklandığı an süren soruşturmalar da dahildi.

BSK dosyasını bulduğumda, Washington'daki cinayetlerle ilgili çoğu eski bilgilerden fazlasına rastlamadım: Suç raporları, haritalar, laboratuvar sonuçları ve tanık ifadeleri –yüzlercesi birden. Hepsi bilinen cinayetlere bağlanıyordu. Yeni ya da işe yarar bir şey yoktu ve hiçbiri BSK ile Craig arasında doğrudan bir ilişki kuramıyordu.

“Nasıl gidiyor?” diye sordum Sampson'a. “Dişe dokunur bir şey çıktı mı?”

“Bakacak çok şey var,” dedi. “Technorati, Blogdex, Pub-sub... bunlar online takip yazılımları, Alex. Doğru bir kurumla bir siteyi ziyaret eden ya da bir bloga yorum bırakan herkesi yoklayabilir.”

“Peki Kitz'in ne bildiğini nasıl öğrenebiliriz? Bilgileri nerede saklıyor?”

Sampson masada parmaklarını tıkırdattı. “Sık girdiği siteler neymiş diye internet geçmişine göz atabilirim. Sanırım oradan başlayacağım.”

Birkaç dakika sonra Sampson aniden Kitz'in sandalyesinde geriye yaslandı. Dişlerinin arasından kısa bir ıslık sesi çıkardı. “Gözlerime inanamıyorum. Buraya gel, Alex.”

Omzunun üzerinden ekrana bakmaya başladım.

“Tanıdık geliyor mu?” diye sordu Sampson. “Hatırlıyor olmalısın.”

Sitelerin sıralandığı uzun bir liste açmıştı, soruşturma kapsamında internette araştırma yaparken çoğunu ben de

görmüştüm. Ama dikkatimi çeken bu değildi. Listede site isimlerinin yanı sıra düzinelerce sayı da vardı. Daha yakından baktığımda aynı sayının defalarca tekrarlandığını anladım, nokta ve taksim işaretleriyle farklı biçimlerde bölünmüşlerdi.

344.19.204.411

34.41.920.441/1

34.419.20.44/11

344.192.04.411

Liste ekrandaki rakamlardan sonra devam ediyordu ama bu karşımızdaki gizemli sayımızdı: Smithsonian'daki posta çuvalının kenarındaki numara.

"Bu bir IP numarası, Alex. Bir web sitesi. En azından Kitz öyle düşünmüş."

"Peki neden bize bahsetmemiş?" diye sordum. "Ne anlama geliyor bu, Alex?"

"Belki doğru kombinasyonu bulamamıştır. Ya da henüz kontrol edememiştir. Ya da site artık aktif değildir."

"Bulmanın tek yolu var," dedim. "Listenin en üstünden başlayalım ve hepsini deneyelim."

Bree Stone, On Dokuzuncu Sokak'taki binanın çatısında dikiliyor, güneşin Brian Kitzmiller'ın kanını pişirip çatlaklarla dolu siyah bir lekeye dönüştürdüğü noktaya bakıyordu. Aklından tüm yanlış sorular geçiyordu: Çok ıstırap çektin mi Kitz? Gözlerin bağlı mıydı? Hiç mücadele etme şansı buldun mu?

Hayatta kalabilmenin imkânı var mıydı? Bunu kimin yaptığını biliyor muydun?

Kaçınılmaz, insani sorulardı ama soruşturmaya faydalanıyordu. Katilin yöntemlerine odaklanmalı ve orada bıraktığı en ufak izi bile bulmaya çalışmalıydı.

Bu gece bir biyoteknoloji uzmanı sanı binayı temizlemeye geliyordu. Ev sahipleri kente yarı dönüyordu. Bu Bree'nin cinayet mahallini son kez incelemek, gündelik hayatın kısa sürede sileceği ufak bir kanıt bulmak için son fırsattı.

Tüm bulgular katilin içeri çatıdaki pencereden girdiğine ve yan binadaki dış cephe boyama iskelesini kullanarak kaçtığına işaret ediyordu. Kitz'in otopsisinde ve kıyafetlerinin üzerindeki çalışmalarda kollarının altında zedelenmeler ve gömleğinde elyaf bulunmuştu, gövdesi kuvvetli bir naylon halatla ya da bu türden iple bağlanmıştı. Kan dolaşımında ölümcül olmayan düzeyde kloralhidrata rastlanmıştı ve bu baygın olduğu anlamına geliyordu, bu şimdiye dek karşılaştıkları tek iyi haberd.

Evin içinde kan izi bulunmamıştı. Kitz'in boğazı çatıda, polis gelmesinden az evvel kesilmişti. Katil muhtemelen zamanlamayı istediği gibi ayarlayabileceği koşullar yaratmıştı.

Piç kurusu son anda kaçmayı seçmişti, değil mi? Bu olayın tüm detaylarını hesaplamıştı. Kitz'in gelişiminden az sonra ölmesini de.

Bree elini ensesine götürerek ovdu. Sabah birlikte uyanmıştı zonklamalı baş ağrısı bütün güne yayılmıştı. Giydiği koyu renkli gömleğin de çok talihsiz bir tercih olduğu ortaya çıkmıştı. Şimdiden terden sınısıklamı.

Boyama iskelesine doğru yürürken önceki gün orada olmayan bir sürü sigara izmariti ve yansı kırk ellilik bira

şişeleri gördü, birileri gece burada alem yapmıştı. Alex onlara "psikoturist" diyordu, seri cinayet vakalarına kendini kaptıran bir avuç zavallı. Lanet olsun ki turnayı gözünden vurmuşlardı, bu son on yılın en sansasyonel suç olayıydı, maalesef kanşan herkes için.

Bree çatıdan dümdüz aşağıya baktı. Günün bu saatinde otoparkın çoğu boştu. Kitz'in beyaz Toyota Camry'si bu boş yerlerden birinde bulunmuştu.

Katil bölgeden ya araçla, ya da yürüyerek uzaklaşmıştı.

Tabi... uzaklaştıysa.

Yoksa izleyip anı biriktirmek için bir süre kalmış mıydı?

Her eyleminden sonra olay yerinde biraz takılıyor muydu?

Ölüme yol açan saldırı bu kez kurbanla baş başayken gerçekleşmişti, bu BSK için ilginç bir yöntem değişikliği idi. Seyirci kitlesi daha geniş, ama aynı zamanda daha soyuttu. Televizyon başında herhangi bir yerdeydiler. Bree, Acaba On Dokuzuncu Sokak'ta toplanan kalabalığı görmek istedi mi? diye merak ediyordu. Yoksa bu bir istekten ziyade bir ihtiyaç mıydı? Piç kurusunun tam da böyle yaptığına iddiaya girebilirdi.

Peki ya Baltimore'daki suç ortağı kadın? O da burada mıydı? Başlangıçtan beri her şeyi bir parçası mıydı? Aralarındaki ilişki neydi? Sevgililer miydi? Bir tür akıl hastanesinde oda arkadaşı mıydılar? Ve Kyle Craig'le bağlantıları neydi?

Bree çatının kenarında oturdu ve sonunda dış cephe boyama iskelesinden dikkatle inmeye koyuldu, çünkü şu an kendini çok zinde hissetmiyordu: Ağır stres, uykusuzluk ve Alex'sizlik. Birkaç saniye içinde aşağıdaydı.

Oradan katilin en akla yatkın güzergahını izlemeye çalıştı, önce A Sokağı, oradan On Dokuzuncu Sokak.

Etraf sakindi, özellikle iki gün öncesine göre. Evin önünde tek bir polis aracı park etmişti. Yanında getirdiği polis memuru Howie Pearsall, oturduğu sürücü koltuğundan yana doğru eğilmiş, muhtemelen bir şeyler atıştırıyordu. Howie iyi bir adamdı, arkadaşıydı, sadece dünyanın en hırslı insanı sayılmazdı.

Onu getirmek bir güvenlik önlemiydi ama Bree bunu ciddiye almıyordu. Bir acil durumda o Bree'yi değil, muhtemelen Bree onu koruyacaktı. Dedektifin yaklaştığını gördüğünde doğruldu ve gömleğinden bir şeyler silkeledi.

"Rahat, asker. Kasma bu kadar," dedi Bree. "Uzun sürdüğü için kusura bakma, Howie."

"Nasıl geçti?" diye merak etti polis.

"Geçmedi, Howie. Biraz daha bekle. Hemen dönerim." Evin önüne yürüdü ve kapıdaki polis ikazını yırtıp attı. Bina faal bir olay yeri değildi artık.

"Pardon, dedektif, bakar mısınız?" Çimenlikte, Bree'nin arkasında dikilen adam sanki yoktan var olmuştu. Ne istiyordu bu şimdi? Ve kimdi?

"Ben AP'den Neil Stephens. Birkaç soru için çok az vaktinizi alabilir miyim acaba?"

Neil Stephens, ya da BSK, Bree'yi tam oracıkta, evin önünde delik deşik etmek istiyordu. Yeleğinden .357'liği çıkaracaktı. Bam. Gerizekâli aynasız yerde ve ölü. Üstüne bir de ekip arabasında uyuklayan polisin işini bitirse keyfine diyecek olmazdı.

Ama hayır. Bu bırak gerçek bir gösteriyi, alıştırma bile değildi. Belki ilerisi için ön hazırlık sayılabilirdi. Tabii biraz da eğlence. Ne de olsa Dedektif Stone tam bir afetti. Hem Alex Cross'un kız arkadaşıydı, değil mi? Bu, duruma farklı bir tat katıyordu. Zihninde yapacaklarının önemini artırıyor, itibarını yükseltiyordu.

Stone arabaya yürümeye devam etti. "Yorum yok," dedi, göz teması bile kurmadan.

Vasat bir dedektif olmanın ötesinde, burnu havada bir orospuydu demek! Anlaşıldı. Polisler ciddi bir sorun çıkarmazlardı. Yalnızken.

Boynuna asılı Leica'yı kaldırdı. "Bir fotoğraf çeksem peki?"

Sanki fotoğraf umurundaydı. Tek istediği Stone'un, Neil Stephens'ı, bugün oynadığı karakteri görmesiydi.

Seyircisi şimdi Dedektif Bree Stone'du. Ama dönüp bakmadı bile. Elini başından sinek savar gibi kaldırarak tersledi ve arabaya bindi. "Gidelim," dedi direksiyon başındaki polise ve araba çalıştı. Röportajın sonu.

Park ettikleri kaldırım kenarından uzaklaşırken Neil Stephens arkalarından bağırdı, "Kötü bir gün mü geçiriyorsunuz, dedektif?"

Karakterine uyacağını düşünmüştü, ısrarlı bir muhabirden beklenecek türden bir veda sözüydü. Sesini duyurabildiğine emin bile değildi -ekip arabası ani bir fren yapana kadar. Sonra araba geri gelerek tam yanında durdu.

Bree Stone arabadan indi ve onu baştan aşağı bir süzdü. Artık dikkatini çekmişti. Ama bu iyi bir şey miydi?

"İsmin ne demiştin?" diye sordu Bree. "İsmi hatırlayamadım."

"Stephens. Chicago'dan geldim. Associated Press." Şu an yapabileceği en büyük hata, sinip geri çekilmektir. Bu yüzden öne bir adım atarak dedektife yaklaştı. Neil'e yaraşan buydu, vazgeçmemek. "Size bugün bir sesli mesaj bıraktım." Bırakmamıştı. "Hazır Washington'dayken ekibinizle ilgili bir haber hazırlamak istiyordum."

İşi iyi kınıyordu, ama vaziyeti hâlâ ideal sayılmazdı. Söylediklerinde aklına yatmayan bir şeyler vardı, içine tam anlamıyla sinmiyordu.

Stone da aynısını hissetmiş olacaktı. "Kimlik görebilir miyim?" diye sordu.

Ne yapacaktı şimdi? Bir adım daha yaklaştı ve basın kartını uzattı. Göz ucuyla diğer polisi görebiliyordu, iki eli de hâlâ direksiyondaydı. Stone'un tabancasını taşıyan kılf, rozetinin hemen yanında, belinin sağ tarafındaydı. Onu hemen oracıkta öldürebilirdi. Öyle yapması gerektiğini biliyordu da.

Bree ona tekrar baktı, bu sefer biraz daha rahatlamış bir ifadeyle. "Peki madem. Ofisimde biraz vakit ayırabilirim. Seni oradakilerle tanıştırmam, kimi bulursan artık. Oldu mu?"

Neredeyse ikna ediciydi. Beni az kalsın kandırıyordun, dedektif. Ama ses tonu ve vücut dili BSK'nın tüm bilmesi gerekenleri açığa vuruyordu ve hemen harekete geçmesi gerektiği, yoksa ayvayı yediği gerçeğini de.

Yumurğu havaya kalktı ve Bree Stone'un şakağına indi. Vay canına, gerçekten de bir kadından beklenmeyecek kadar kalın kafalıydı. Belindeki Glock'u kaptı ve diğer polisi açık camdan vurdu. Emin olmak için iki büküm olan vücuduna birkaç el daha ateş etti. Sonra Stone'a döndü.

Hâlâ yerdeydi, doğal olarak canı çok yanmıştı ama bilincini kaybetmemişti. Bir elini alnına bastırıyordu, parmaklarının arasından kan damlıyordu. Elini kaldırıp BSK'ya uzanmaya çalıştı. Katil onu ayağıyla ittirerek yüzüstü yere serdi ve yanına çömeldi.

"Kımıldama!" diye çığlık attı kadının yüzüne.

Silahını gözlerinin dibine kadar yaklaştırdı, arada yalnızca birkaç santim vardı. "Bana bak, Bree. Suratımı hafızana kazı. Her hatırladığında, sen ve şu pezevenğin Alex Cross, yarrağı ne biçim yediğinizi bir kez daha anlayacaksınız. Kutlanım, az önce BSK'yla tanıştın."

95

Bree'nin yanına gitmek için St. Anthony hastanesinin acil servis kapısından koşarak girdim. Kanım Maria'nın ölümü burada duyurulmuştu ve bu korkunç, berbat fikri aklımdan atamıyordum. Bree'yi bulduğumda başına dikiş atılıyordu. Söylediklerine göre onu acile kadar zorla sürüklemek zorunda kalmışlardı. Maalesef teşkilattan Howie Pearsall adında bir memur ölmüştü. Bir polisi daha yitirmiştik.

Bree beni görür görmez konuşmaya başladı. "Bugün büyük bir hata yaptım, Alex. Böyle olmaması gerekiyordu, buna eminim."

"Seni orada görmeyi beklemiyordu, bana kalırsa onun için de bir sürprizdi. Ama asla yüzde yüz emin olamayız, Bree. O planların adamı, öyle değil mi?"

Başına giren iğneyle suratını buruşturdu. Dikiş atan doktor yardım etmem için bana baktı ama Bree konuşmaya ara

vermedi. "Ama önüne düşen fırsatı en iyi biçimde değerlendirdi. Benimle dalga geçti, Alex. Canlandırdığı karakterle tanıştırdı -bir AP muhabiri. İsminin Neil Stephens olduğunu söyledi. İsim bir şey çağnştırıyor mu? Chicago'dan geldiğini söyledi."

"Bunları tedavinden sonra konuşuruz," dedim ve elini tuttum.

Birkaç saniye hareketsiz kaldıktan sonra yine ağzını açtı, "Howie Pearsall'm yeni evlendiğini biliyor muydun? Birkaç hafta önce. Eşi özel eğitim öğretmeni."

Evet anlamında başımı sallayarak cevapladım, dikişler bitene kadar sessizliğimle örnek olmaya çalışıyordum.

"Başka birini görmedim, Alex. Görünürde bir kadın yoktu. Belki şu Baltimore'daki kadın tek seferlik bir ortaktı. Kafamızı karıştırmak için. Hey, çuval dikmiyorsun, biraz dikkat et!"

"Üzgünüm, dedektif," dedi acil doktoru.

"Üzgün değil, dikkatli ol."

Sonra Bree'yle konuşmak için bekleme salonunda oturduk. Ona duymaktan hoşlanmayacağını bildiğim bazı şeyler söylemek zorundaydım. "Bree, bu iş yeni bir boyut kazandı. Bunu ikimiz de biliyoruz. Seni bugün öldürmediyse bu tamamen hazırda başka bir planı olduğu, başka bir rol oynamak istediği içindi. Soruşturmanın geri kalanında tek başına çalışmazsan içim rahat edecek. Beni anlıyor musun?"

"Alex, evin orada yalnız değildim. Yanımda bir polis memuru vardı ve öldü."

Başım la onayladım. "Peki. Anlıyorum. Onu yok saymak istememiştim. Başka bir şey daha söylemem lazım. Bize taşınsan aslında içim--"

"Hayır, sağol ama olmaz, Alex. Onun yüzünden evimi terk etmeyeceğim. O orospu çocuğunu gördüm artık. İçeriye boylayacak. Onu haklayacağız. Hem de fena haklayacağız."

Tüm bunlar biraz ironikti. Kim bilir kaç kez aynı türden sohbetlerin karşı tarafında yer almıştım? Bree'nin gerçekten teklimi kabul etmesini beklemiyordum ve ona soruşturmadan çekilmesini isteyemeyecek kadar saygı duyuyordum. Zaten buna razı olmazdı.

"İyiyyim, Alex. Nezaketin için teşekkürler. Buradan çıkalım hadi. İnsanlar hastanelerde ölür."

Sampson aradığında arabama doğru yürüyorduk. Telefonda sesi heyecanlı geliyordu.

"Alex, doğru IP adresini bulduk. Sanırım az önce bağlandı. Her neyse, katil yeni bir web sitesi açmış."

"Tanım, ciddi misin? Bree'yi bırakayım, hemen oradayım."

"Nasıl yani?" Bree pis bir bakış atıyordu. "Her ne olduysa ben de geliyorum. Nokta. Konu kapanmıştır."

"Sampson, hemen oradayız."

Oraya vardığımızda Cinayet Masası'na tuhaf bir sessizlik hâkimdi, ofis neredeyse terk edilmişti. Birimin çoğunun dışarıda BSK'yı ya da ona ait bir ipucu aradığını biliyordum.

"Nasıl oldun, Bree?" diye sordu Sampson ve oturması için ayağa kalktı ama Bree kaskatı dikilmeye devam etti ve inatçı bir ifade takındı. Ona boşuna "Kaya" demiyorlardı.

"Gayet iyiyim. Daha iyi olamazdım, Koca Adam. Neler buldun, anlat bakalım."

Sampson, Bree'nin kurusıkı kabadayılığına gülmeye başladı ve Bree'yle ben de ona katıldık.

"Bizimki yine döktürmüş," dedi Sampson. "Size son yazdıklarını göstereyim."

Ekranı yeni sitesi açtı. Orijinaliyle aynı başlığı taşıyordu: BENİM GERÇEĞİM. Kalın beyaz harflerle, siyah bir arka plan üzerine yazılıydı.

"Gerçeğiymiş," diye homurdandı Bree. "Bu herifin ağzını burnunu dağıtacağım. Bir sonraki karşılaşmamızda."

"Bree, Bree, Bree," diye homurdandım ve başka bir şey söylemedim.

Fareyi aldım ve görüntüyü aşağı kaydırmaya başladım. Bu sefer bir blog girdisi ya da herhangi bir metin yerine yalnızca resimler vardı. İki sütuna yerleştirilmişlerdi, solda kendi yarattığı katiller, "rolleri," sağda da onlarla örtüşen kurbanları. En üstteki resimler sahte Irak videosundan karelerdi. Sonra elleri ve dizleri üzerinde yere çökmüş, boynuna kırmızı ipli bir tasma takılmış Tess Olsen'in fotoğrafı geliyordu.

Bir alttaki sırada Kennedy Tiyatrosu'ndaki X-Dosyaları profesörü kılıklı katil ve Matthew Jay Walker'ın bir film afişi fotoğrafı vardı, ama genç oyuncunun yüzü yeşil bir X ile çiziliydi.

Bunu Richard Nixon maskeli "sahte" taklitçi izliyordu - ve yaya geçidinde katlettiği iki gencin fotoğrafları.

Abby Courlevais'in resmi tüm haberlere düşen bir aile portresindendi, yanındaki eşi ve çocuğu gülümsüyordu, bu görüntü bütün dünyada yayınlanmıştı.

Son iki fotoğraf kumlu ve bulanıktı ama detayları yine de anlaşılabiliyordu. Bree, muhabir "Neil Stephens"ı başında bir White Sox şapkası varken bile tanıdı.

Yanında Kitz'in resmi vardı.

Gözleriyle ağzı açıktı ve çenesinden aşağı kanlar süzülüyordu. Fotoğrafın boğazı kesildikten sonra ve yüzüne kauçuk maske geçirilmeden önce çekildiği belliydi. Kitz'e ölümün eşliğindeyken bakıyorduk.

Bree masaya yumruğunu geçirdi. "Ne istiyor bu herif? Şan ve şöhretten anladığı bu mu?"

Arkasına döndü ve ofisten çıktı. İçindekileri başka bir yerdense burada boşaltması iyi olacaktı. Hızlı adımlarını ve ardından soğutucudan akan suyun sesini duydum.

"Bana bir saniye izin verin," diye seslendi holden. "Siz devam edin."

Sayfanın altında orijinal siteden tanıdık bir ikon vardı. Ekranını bozuk bir görüntünün kapladığı bir televizyon setinin fotoğrafıydı bu. İkon öncekinden büyüktü ama onun dışında aynıydı. Aşağısında "PEK YAKINDA" yazan tıklanabilir bir bağlantı vardı.

"Orospu çocuğu," diye patladı Sampson. "Gözümüzün içine baka baka katliam yapıyor."

Bağlantının bizi yeni bir resme ya da videoya yönlendireceğini sanmıştım, ama onların yerine ekranda bir e-posta gönderme penceresi açıldı. Adres BSK5569@hotmail.com'du, muhtemelen yaptığı diğer her şey gibi bunun da izi sürülemeyecekti.

Bree tekrar odaya girdi ve arkamda dikildi. Sırtıma ve omuzlarıma masaj yapmaya başladı. "Kendimi bir an öfke seline kapturdım. Bir daha olmayacak."

“Merak etme, olacak. Buna ne diyorsun?” diye sordum ona.

“Hiç değilse doğrudan bir iletişim kanalı. Bu genelde umduğumuz bir şey, değil mi? Diğer yandan, karşılık vermek hâlâ onun oyununu oynadığımız anlamına gelecektir. Ama belki başa çaremiz yoktur.”

“Sampson, ya sen?”

“Bu noktada kaybedecek bir şeyimiz yok sanırım.”

Ellerim klavyede gezindi ve aklıma ilk gelen şeyi yazdım.

Ağır bir yıkım seni bekliyor, zavallı piç kurusu. Bedel ödemeye hazır mısın?

“Alex, biraz daha düşünsek mi?” dedi Bree.

O cümlesini bitirmeden silmeye başlamıştım bile, ama en azından onları güldürdüm. Başka bir şey denedim.

Ne istiyorsun?

Sonra arkama yaslanıp gözlerimi ekrana diktim. “Basit. Hedefe yönelik.”

“Bence iyi,” dedi Bree. “Doğru soru bu.”

“Gönder”e tıkladım.

Bir sonraki adımımız üçümüz için de gayet netti: FBI’nın Bilişim Suçları Şubesi’nden yeni site üzerinde çalışmalarını istedik. Yeni danışmanımız Anjali Patel’di, boyu bir elliyi geçmeyen, minyon bir kadındı, çelik grisi gözleri vardı. Kitz’in yerine atanmıştı. Önceden onun işini yapan kişinin öldürüldüğü gerçeği aklını ne kadar kurcalamıştı, merak ediyordum.

Anjali'yle Hoover Binası'nın ikinci katındaki odasında buluştuk. Önündeki iki ayrı ekranda BSK'nın yeni sitesi açıldı ve bizimle konuşurken hâlâ dizüstü bilgisayarında bağlantıdan bağlantıya atlıyordu.

"Vaziyet şöyle, millet. Kodun hiçbir yerinde BSK ifadesi geçmiyor, buna bilgi etiketleri de dahil ve arama motorları onlara bakıyor. Bu da siteyi şu ana dek başkasının bulmasını açıklıyor."

"Öyle kaldığı sürece kapattırmayalım," dedi Bree. "Doğrudan iletişim kurma şansımız var ve mecbur kalmadıkça bunu elimizden kaçırmak istemiyoruz."

Bu konu karara bağlandıktan sonra Patel bilgisayarında gezinmeyi sürdürdü. Birkaç dakika sonra ekrandan başını kaldırdı. "Diğer vaziyet de şu, millet. Site bir tür karma. İçeriğin çoğu normal bir dosya aktarım programıyla yüklenmiş, ama iki resim, şu ikisi -farenin imleciyle Kitz ve katilinin fotoğraflarını gösterdi- mobil transfer.

Sormamıza fırsat vermeden açıkladı, "Siteye bir cep telefonundan yüklenmiş."

"Peki izini sürmek daha mı kolay?" diye sordum, evet cevabını almayı umuyordum ama öyle olacağından şüpheliydim.

"Elimizdeki durum için, evet."

Bize bir sayfa uzattı. Verizon telekomünikasyon şirketine ait bir faturaydı, üzerinde adres de vardı.

Babb, Montana.

"Belki nihayet bir hata yapmıştır. Tyler Bell ismi bir şey çağrıştırıyor mu?" diye sordu Anjali.

"Çağrıştırmalı mı?" dedi Bree.

"Hayır, sadece sorayım dedim. BSK'nın kullandığı telefon muhtemelen çalıntıydı."

Patel bilgisayarına dönmeye yeltendi.

"Bir saniye dur," dedim.

Verizon faturasına bakıyordum. "Bu soyadı -Bell. FBI'ya aktif görevdeyken bir soruşturmam vardı. Olay Los Angeles'ta gerçekleşmişti. Dosyanın kod adı Mary Smith'ti. Ya da Mary, Mary."

"Tabii, biliyorum," dedi Patel başını sallayarak. "Hollywood cinayetleri. Oyuncular, yapımcılar filan. Hatta senin ismini ilk o zaman duymuştum."

"Katilin adı Bell'di. Michael Bell." Birkaç masum insanı katletmişti ve beni öldürmeye de çok yaklaşmıştı.

"Michael Bell'in hayatta olan akrabalarıyla ilgili ne kadar sürede bilgi edinebilirsin?" diye sordum Anjali'ye. "Kızları olduğunu biliyorum."

"Çok sürmese gerek."

"Şu Tyler Bell'in Montana'daki evine de birini yollamak lazım. Bakalım evde miymiş?" diye konuşmaya katıldı Bree.

"Nedense içimden bir ses onu orada bulamayacağımızı söylüyor," dedi Sampson.

Bree cep telefonunun tuşlarına basmaya başlamıştı bile. "Belki de Tyler Bell burada, Washington'da olduğundandır."

Anjali bize birkaç boş masa ayarladı ve Sampson'la ben listelerde isim aramaya koyulduk. Sampson çok geçmeden Washington eyalet sınırı dahilinde beş Tyler Bell buldu, içlerinden üçü şehrin göbeğindeydi. Aradığımız Bell'in burada listelenmesi küçük bir ihtimaldi ama bulduklarımızın kontrol edilmesi gerekiyordu.

Genel Suç Raporu'nda bir arama yaptım. Tyler Bell ya da Ty Bell adlarına herhangi bir kayıt yoktu, en azından son beş yılda.

Bree telefonu hâlâ kulağında tutarak döndüğünde daha fazla ilerleyememiştim.

"Montana Eyalet Polisi hatta. Bilin bakalım üç ay önce kim ortadan kaybolmuş? İpucu veriyorum. Soyadı ecelle kafiye." "

4. Bölüm

ÇARPIŞMA YOLU

İşte bu hakikaten harikaydı.

Kyle Craig, polislerin onu bulmayı umacakları son yerde, Champs-Élysées'de Paris'in tadını çıkarıyordu, burası muhtemelen dünyadaki en sevdiği şehirdi. İlk üçe gireceği ke-sindi. Roma ve Amsterdam'la birlikte. Belki Londra da üst sıraları zorlayabilirdi. Şu an hissettiklerinin o şiddetli özgürlük hasretinden kaynaklandığını düşünüyordu, tüm arzularının peşine düşmeyi, beklenmeyeni gerçekleştirmeyi, nihayet yeniden öldürmeyi istiyordu. Ve işkence yapmayı. Gazabını yeni yollarla ifade etmeyi.

Son birkaç gecedir Taillevent ve Le Cinq gibi dünyanın en seçkin restoranlarında yemek yemişti. Prince de Galles'da kalıyordu ve hemen yanlarında George V oteli vardı, Le Cinq de bu otelin içindeydi. Öğünlerin her biri en az dört yüz Euro'ya patlıyordu ama umurunda değildi, hem de hiç. İstediklerinden de fazla paraya sahipti, hem "tatiller" başka neye yarardı ki? İşten, kovalamacadan, cinayetlerden uzaklaşmak, kendisine düşünmek ve planlamak için zaman tanımak için oradaydı.

Prince de Galles ona her açıdan uygun bir mekândı. Görülmeye değer güzellikteki George V Bulvarı'nda, Champs-Elysées'den yalnızca bir iki dakikalık yürüme mesafesindeydi. Otelin mimarisi harikaydı, altın kaplamalarıyla yoğun Art Deco etkileri gözleniyordu ve her adımda büyüleyici avizeler göze çarpıyordu. Ama onu en çok İngiliz tarzı dekorasyona sahip, bol kuştüyü, ahşap ve kadife kullanılarak döşenmiş Regency Bar cezbediyordu. Elvis Presley de geçmişte Prince de Galles'da kalmıştı ve şimdi sıra Kyle Craig'deydi.

Sabahlarını müze gezilerine ayırıyordu, en beğendiği iki tanesi Musée d'Orsay ve Musée de l'Orangerie'ydi yani empresyonistler. Belki bugün Louvre'a da giderdi, ama sırf Mona Lisa'yı görmek için. Seine'de uzun yürüyüşlere çıkmış, derin düşüncelere dalmış, yeni planlar yapmıştı.

Aldığı kesin bir karar vardı: Alex Cross'u BSK'ya bırakmayacaktı. Hayır, Alex Cross ona aitti, tüm Cross ailesiyle birlikte, Büyükanne, Janelle, Damon ve minik Alex Jr. Plan başından beri böyleydi. Bunu yıllardır takıntı haline getirmişti.

Ve belki, bir ihtimal, Paris'ten ayrılmadan önce araya biraz daha iş sıkıştırırdı. Bu onun sanatıydı ve en az o sözde ustaların eserleri kadar güzel ve kıymetliydi. O Büyük Usta'ydı, öyle değil mi? Bu barbar çağa çok yakışıyordu. Zamanın ruhuna uygundu. Kimse ondan iyisine imza atamamıştı, hele BSK, yaklaşamamıştı bile.

Dar, gri bir bluz, siyah etek ve yüksek topuklu ayakkabılar giymiş alımlı bir genç kadın gözüne ilişti. Saçları uzun, kumraldı. Küçük bir sanat galerisinin önünde kaldırım süpürüyordu. Bir ileri, bir geri, bir ileri, bir geri -çok randı-

manlı çalışan bir kadındı. Ve elinde süpürge olan biri için son derece çekiciydi.

Kyle galeride durup içeri girdi ve kadın ilk birkaç dakika kendi başına gezmesi için onu yalnız bıraktı. Özgür ruhlu, am bir Fransız. Kyle'ın onlara bu kadar bayılmasına şaşır-mamak gerekti.

Kadın nihayet yanında belirdi. "Yardımcı olabilir miyim?"

Kyle gülümsedi ve gözleri parıldadı. Onunla Fransızca konuştu. "Dedektif misin? Buralardan olmadığımı ne ele veriyor? Giysilerim ve saçım, değil mi?"

"Hayır, aslında ayakkabılarından anladım," dedi kadın.

Kyle güldü. "Bunu uyduruyorsun, kötülük olsun diye."

Sonunda kadın da güldü. "Belki sadece takılıyorumdur."

"Ama hiç komik değildi," dedi Kyle. Değildi. Onu öldür-mek için bir saatten fazla harcadı. Sonra süpürgesini kul-landı ama olağan işlevinin aksine süpürmek için değil. Sa-pını sokarak.

Ardından, L'Atelier de Joël Robuchon'da enfes bir veda yemeği yedi.

Ah, Paris. Mucizelerin gerçek olduğu şehir.

Bu Montana bağlantısı soruşturmanın kırımla noktaların-dan biriydi ve şansımız yaver giderse yenilerine de kapı aralayacaktı. Tyler Bell hakkındaki bilgiler hızla yığılmaya başladı. Merhum Michael Bell'in kardeşiydi ve aslında iki-sinden en gizemlisi oydu. Michael Hollywood camiasında

küçük rollerin oyuncusu olma yolundayken, Tyler geçimini nehir rehberliğinden ve tamircilik gibi işlerden kazanıyordu. Rocky Mountain yakınlarında kendi inşa ettiği bir kulübede kalıyordu. Montana'nın 560 nüfuslu Babb yöresinde sessiz sakin, efendi, insanlardan kaçmayan ama daha çok kendi halinde takılan biri olarak tanınıyordu. Söylenenlere göre bir sevgilisi yoktu.

Soruşturmaya daha yakından temas eden nokta şuydu: Kardeşinden neredeyse bir milyon dolar değerinde bir miras kalmış, Tyler altı ay boyunca paraya hiç dokunmadıktan sonra hesabı kapatmış ve Montana'da son görüldüğü gün farklı meblağlarda banka çeki teslim almıştı. Bunları nasıl açıklayabilirdik? Ve Tyler Bell şimdi neredeydi?

Bree, Sampson, Anjali ve ben, Glacier kasabasındaki şerif departmanı ve FBI'nın Salt Lake Bürosu'ndan Christopher Forrest isimli kıdemli bir ajanla bir telekonferans düzenledik. Burada, Washington'da BSK soruşturmasıyla ilgilenen bir başka kıdemli ajan John Abate de katılmıştı.

"Kayıp vakasındaki son durum nedir?" diye sordu Abate telefonun hoparlöründen.

"Dosya hâlâ açık, ama aktif diyemem. Bu herif ya ölü ya da bulunmayı istemiyor." Olayı araştıran Montana'daki şerif yardımcısı Steve Mills'in şaşırtıcı bir İngiliz aksanı vardı. Bu da nereden çıkmıştı?

"Forrest, elinizde ne var?" diye sordu Abate ters ve buyurgan bir sesle. "Bize Bell hakkında tüm bildiklerinizi anlat."

"Topladığımız ifadelere bakılırsa dünyadan kopuk yaşayan biri. Verizon şirketine Aralık ayı görüşmeleri için ön ödeme yapmış, niyeyse kullanmadığı dakikaların da parasını ödemiş. Bir de kredi kartı var, bir Visa, hiç kullanılmamış."

"Ne de olsa cebinde bir milyona yakın parası var," dedi Sampson.

"Kaldığı yerden çok az eşya götürmüş," diye devam etti Mills. "Yanma telefonu, cüzdanı ve biraz giysi dışında bir şey almamış. Ama arkasında çok şey bırakmış denemez. Basit bir hayat sürüyormuş. Teknolojiyle arası da pek yok, evinde ne elektrik ne de su tesisatı var."

"Cep telefonu insanına benzemiyor bence," dedim.

"Tabii kaçak kablo çekmiş de olabilir," dedi Mills. "Yine de cebini çok kullandığını sanmıyorum."

"Ama birileri kullanmış." Patel önündeki telefon kayıtlarına bakıyordu. "Dün, öğleden sonra ikide."

"Birileri mi?" diye sordu Christopher Forrest. "O olmadığını düşünmek için bir sebebimiz var mı?"

"Yok. Ama o olduğuna dair bir kanıtımız da yok," dedi Bree.

"O değilse bu çok ilginç bir tesadüf olmaz mı?" dedi Mills. "Ne dersiniz?"

"Aynen öyle." Patel'in sesi biraz hırçın geliyordu; dinleyenler söylediklerini çok geriden takip ediyordu. Hem saatlerdir aralıksız çalışıyordu.

"Bell'le ilgili başka ne söyleyebilirsiniz?" diye sordu Bree. "Resmi elimize ne zaman geçer?"

"Hemen," dedi Forrest. "Size şimdi yolluyorum."

Patel birkaç klavye vuruşuyla Tyler Bell'in Montana Sürücü Ehliyeti'ndeki fotoğrafını açtı ve konferans odasındaki ekrana yansıttı.

Abisiyle Kaliforniya'da karşı karşıya geldiğimizde bende bıraktığı ilk izlenimin hızarıcı olduğunu hatırladım, ama Ka-

liformiya rock'n roll'u havasını taşıyan bir hızarıcı... Eagles grubunun ormanda yaşayan kayıp bir üyesi gibiydi. Tyler daha esaslı birine benziyordu, kahverengi saç ve sakalı kaban ama bakımsız değildi. Ehliyetinde yazan boyu bir seksen sekiz, kilosu yüz altıydı.

"Ne diyorsun, Bree? Onu tanıdın mı? AP muhabiri o olabilir mi?"

Gözlerini kısarak fotoğrafa baktı ve cevaplamadan önce biraz düşündü. "Kılıktan kılığa girme becerisine bakılırsa, kim bilir? Mümkün, tabii. Muhabir iri bir adamdı. O da bir doksana yakındı."

"Peki sezgilerin ne diyor?"

Bu sefer hiç duraksamadı. "Sezgilerim aradığımız man-yağı sonunda bulduk diyor. Ve daha önce dediğim gibi -onu fena haklayacağız."

Tyler Bell adında muhtemel bir şüphelinin varlığı emniyet müdürünün kulağına gider gitmez bize bir karşılık verildi. Bilgiyi derhal basma açıklamamız isteniyordu. Söylemesi kolaydı.

Basma bir şey söylemek zorundaydık, bu kesindi. Bildiklerimizi halkla paylaşmamışken bir cinayet daha işlenirse, şüpheliyi saklı tutma kararımızın ardındaki nedenin bir anlamı kalmayacaktı. Teşkilatın zedelenen itibarını toparlamak olağanüstü zaman ve emek gerektirecekti ve soruşturma çok kötü etkilenecekti.

Diğer yandan, şüphelimizin de pür dikkat bizi dinleyeceğine şüphe yoktu. Neleri bildiğimizi ve bilmediğimizi fazla açığa vurursak bu telafisi imkânsız bir hata olurdu.

Peki ne yapmalıydık?

Daly Binası'nın önünde, saati ve tarihi önceden duyurulmamış kısa bir basın açıklaması yapmayı kabul ettik. Hiç birimizin istemediği bir şeydi bu ama müdürün razı olacağı bir başka seçeneğimiz yoktu. İnsanlara soruşturmada "aşama kaydedildiği" izlenimini vermeye ihtiyaç duyuyordu, işimizi ne kadar zorlaştırırsa zorlaştırsın.

O akşam sekizde Sampson'la birlikte muhabirlerin karşısına çıktık ama yalnızca baş şüphelimizin adını açıkladık ve bu noktada başka soru kabul etmeyeceğimizi belirttik.

Bree kameralardan uzak durdu. Kendi kararıydı. Uğradığı son saldırının haberlerde daha çok yer bulmasını istemiyordu.

Sonrasında üçümüz üst kattaki bir acil toplantıya katıldık. Bu soruşturmanın kızıştığını hayal etmek güçtü, ama nihayet kızışmıştı işte. BSK da bunu istiyor gibiydi.

En azından birilerinin istediği kesindi.

101

Ortalık fena kanşmıştı ve kötüye gideceğe benziyordu. Ekibimiz genişletilmişti ve yukarıda bizi bekliyorlardı, şehrin bütün karakollarından en az bir temsilci ve Öncelikli Soruşturmalar Dairesi'ndeki neredeyse tüm dedektifler oradaydı.

Ben herkesin önünde konuşmaya ve gelecek soruları mümkün mertebe cevaplamaya hazırlanırken biri polis

memuru Pearsall'ın ailesine gönderilecek bir zarf uzattı. Hepimiz para yardımında bulunduk ve bu hüznü birkaç dakikanın ardından söze başladım.

"Elimden geldiğince kısa keseceğim. Bir an önce sokağa çıkıp şüpheliyi aramak istediğinizi biliyorum. Ben de aynı şeyi istiyorum." Bell'in fotoğrafını kaldırıp gösterdim. "Bu Tyler Bell. Fotoğrafın kopyalarını hepinize dağıtacağız. Aradığımız katilin bu adam olma ihtimali yüksek. Gece on bir haberlerinden sonra Washington'daki, hatta muhtemelen tüm ülkedeki en ünlü fotoğraf bu olacak. Sorun şu ki, Bell'in bu kılıkta görülmesi imkânsız. Belki işe yarar diye saçsız ve sakalsız simülasyonları üzerinde çalışıyoruz. Elimizdeki tek sabit bilgi, boyu. Bir seksen sekiz. Bu kolay kolay değiştiremeyeceği bir nitelik."

İkinci Bölge Karakolu'ndan biri elini kaldırdı. "Dr. Cross, eğer amacı kardeşinin intikamını almaksa, sizce neden doğrudan sizin peşinize düşmedi?"

Aradan çıkarmak için güzel bir soruydu.

"Öncelikle, bana kalırsa peşime düştüğünü söylersek yanılmayız, ama sizin kullandığınız anlamıyla değil. Onu arayanlarla mesafeyi ne kadar daraltırsa, manevi getirisi de o kadar büyüyor. Bu sanırım seyircilerin önünde öldürmekten aldığı zevkle alakalı. Ama bu aşamada sadece tahmin yürütebiliyoruz. Emin olamayız.

İkincisi, intikam duygusuna kapıldığını sanmıyorum ama bekleyip göreceğiz. Bence daha çok kardeşinin bana karşı başaramadığını başarmaya çalışıyor ve bizi yanlış yöne sürüklemek için kardeşini kullanıyor. Hatta belki de tüm bunları egosunu beslemek için yapmadığı, daha yüce bir amaç taşıdığı konusunda kendisini bu şekilde kandır-

yor. Ama aslında başından beri her şey yalnızca kendi kişiliğiyle ilgili. İntikam hırsıyla veya kardeşinin anısını yaşatmak için öldürmüyor –dev egosu yüzünden öldürüyor.”

Teşkilatımızdaki İkinci Dedektiflerden Lisa Johnson notlarından başını kaldırdı. “Bell soruşturmaya sizin atanacağınızı nereden bilebilirdi ki? Cinayetlere başladığında daha teşkilata dönmemiştiniz. Yanılıyor muyum?”

Bunu Bree cevapladı. “Lisa, Alex başlarda dahil değilse bile Michael Bell bağlantısı onu neticede olayların bir parçası haline getirecekti. Üstelim unutmayalım ki bu bağlantıya bizi o götürdü.”

“Yani sizce cep telefonunu kasten mi kullandı?” diye sordu Johnson. “Sizi doğru mu anlıyorum?”

“Kesinlikle. Bana kalırsa hiçbir adımını sebepsiz atmıyor,” dedim. “Bir noktada çuvalayıp bir ipucunu kaçırırsak, önümüze hemen bir yenisini çıkaracaktı. Yolumuza bunlardan ne kadar döşeyebilirse hedefine o kadar çok yaklaşıracaktı.”

“Öldürüp yakayı sıyıрма hedefine mi?” diye sordu biri arkalardan.

“Bizi bu akıl oyununda alt etme hedefi, diyecektim, en büyük arzusu sanki bize ders vermek. Şimdiye dek yaptığı bu.”

102

BSK, bugüne dek olanların altını çizmek istiyormuş gibi, o gece geç saatlerde bana doğrudan bir cevap gönderdi.

“Hazır ol ya da olma, geliyorum. Burnunun dibine!”

Evdedydim, internette araştırma yapıyordum. Michael ve Tyler Bell bağlantısından sonra seri cinayet vakalarındaki kardeş ilişkileri merakımı çekmişti. Danny ve Larry Ranes'le ilgili bilgi edinmiştim, altmışlı ve yetmişli yıllar boyunca yollarını ayırmışlardı. Bir de Rochester vakası vardı, tek yumurta ikizi Spahalski kardeşler. İkizlerden biri iki cinayeti üstlenmiş, başka en az iki cinayetten daha hüküm giymişti, kardeşi ise çok önceki tek bir cinayetten yatıyordu.

Hiçbirinde kan bağından öte bir yakınlık yoktu, Bell kardeşlerin ilişkisine ışık tutmuyorlardı. Ve bulduklarımın çoğunda iki ya da daha fazla aile mensubu aynı zaman diliminde gerçekleşen suçlarda ortaklık ediyordu.

Baltimore'daki kadının esranı da sürüyordu. Kimdi bu? Ve kovalamacadan sonra ona ne olmuştu? BSK'nın bir suç ortağı var mıydı? Kyle Craig ona akıl hocalığı mı yapıyordu?

Öğrendiklerimin bir kısmını paylaşmak için teşkilatın e-posta servisine bağlandım.

Açıldığında beni bekleyen bir mesajla karşılaştım. Ve hiç de güzel bir mesaj değildi.

Ne mi istiyorum, Dedektif Cross? Bilmek istediklerin bundan mı ibaret? Sormak zorunda kaldığına şaşırdım açıkçası. Sana elimden geldiğince net açıklamaya çalışayım.

Kardeşıme yaptıklarının hesabını vermeni İSTİYORUM. Bu makul bir istek, sence de öyle değil mi?

Canını almadan önce onu hiç anlamaya çabalamadığın gerçeğiyle yüzleşmeni İSTİYORUM. Tıpkı beni de anlamadığın ve asla anlamayacağın gibi.

Bu oyunda hiç de sandığın kadar iyi olmadığını göstermek İSTİYORUM. Teşkilattaki diğer tüm deli doktorların gibi işe yaramazsın. Ve şu sözde suç psikolojisi uzmanları gibi. Hepiniz rezil birer dolandırıcımız, belki de bunu biliyordursunuz bile.

Ve bir şeyi daha anlamayı İSTİYORUM: İpler hep benim elimde kalacak.

Ve dosya böyle kapanacak. Benim istediğim şekilde, karar verdiğim zaman.

Başka sorun var mı?

T.B. -Acaba?

İlk işim mesajı detaylı bir inceleme talebiyle Anjali Patel'a göndermektir, geç saate rağmen sorun olmayacağını söyledi. Başını BSK soruşturmasından kaldırmıyordu.

Sonra Bree'yi aradım ve metni ona iki kez okudum.

"Ne diyorsun, intikam hikâyesini yuttun mu?" dedi bitirdikten sonra.

"Pek sayılmaz, sen?"

"Niye yutalım ki? Her şeyi yalan üzerine kurulu. Peki imzası hakkında ne düşünüyorsun?"

Bu meseleyi hâlâ çözememiştik, karakterinin ne kadının Tyler Bell, ne kadının kurgu olduğunu bilmiyorduk. Kimdi bu Tyler Bell? Daha özele inmek gerekirse, tüm bunlar başlamadan, ya da en azından biz sürece katılmadan önce nasıl biriydi?

"Kaldığı kulübeyi görmek istiyorum," dedim aklıma bu fikir gelir gelmez. "Şöyle gizlice bir baksak mı?"

“Benim de aklımdan aynı şey geçiyordu, ama mümkün görünmüyor, sence bir yolu var mı? Tüm gözler üzerimizde ve iş üstüne iş çıkıyor. Ama sana katılıyorum, gidip bir görsek iyi olurdu.”

“Cuma kaçabiliriz,” dedim. “Pazar döneriz.”

Bree cevap vermedi. Sanırım bir an şaka yaptığımı düşündü. Sonra güldü. “Benimle baş başa bir haftasonu geçirmek için bu kadarını göze alabileceğini bilmiyordum.”

103

Kyle Craig nihayet Washington’a dönmüştü. *Harika hissediyordu. İyice dinlenmiş, kendini toplamıştı ve tekrar işe koyulmaya hazırdı. Her şey bir çarpışma yoluna girmişti ve son “kaza” için sabırsızlanıyordu. Daha doğrusu, kazalar için.*

Bahis şirketleri Colorado’daki cehennem çukurundan kurtulmasına kaç oran verirdi acaba? İşte oranları alt üst etmiş, tahminleri haksız çıkarmıştı, bütün hayatı boyunca yaptığı gibi.

Başkente dönmeden önce Maryland’de bir ikinci el araba satın almıştı. Altına çektiği Buick’i şaşırtıcı ölçüde hızlıydı. Ayrıca kalabalıkta dikkat çekmemek gibi bir avantaja sahipti. Washington’ın araba hırsızlarının gözünü dikeceği türden bir araç değildi, bu da bir artı sayılırdı.

Sabahın erken saatlerinde, kesin olmak gerekirse dört ile altı arası, başkentte arabayla dolaşarak gezi düşkünü turisti oynadı ve aklına bu şehirdeki ajanlık günlerini hatırladı. Birinci Cadde’den aşağı indi, Temyiz Mahkemesi Binası’nın, Temsilciler Meclisi ve Senato’nun, Kongre Binası’nın yanın-

dan geçti, hatta Özgürlük Anıtı'na bile selam çaktı. Ne görkemli bir şehir! Hâlâ en sevdiklerindendi ama yine de Paris'in standartlarına erişemiyordu. En azından ona göre. Fransızlara hep bir hayranlık beslemiş, Amerikalılarla ilgili her şeye karşı küçümseyici yaklaşımlarını hep haklı bulmuştu.

Kyle otomobilini Pennsylvania Bulvarı'na sürdü ve Hoover binasının –FBI merkezinin– tam yanından geçti. Burası ajanlık ve ardından yöneticilik yaptığı, özellikle arka arkaya aynı yöntemleri kullanan seri katiller üzerine eğilerek adi cinayet vakalarını araştırdığı dönemlerde sayısız zaferine tanıklık etmişti. İronik bir biçimde, ulaştığı dosya kapatma oranına hâlâ kimse yetişememişti, Alex Cross bile.

Ve yine aynı sahneye çıkmaya, hasar vermeye hazırdı, korkunç bir kinin damarlarında bir zehir gibi yayıldığını hissedebiliyor, şehri yine başlarına yıkmak için yanıp tutuşuyordu. Tıpkı eski günlerdeki gibi.

Yanında küçük bir Sony VAIO bilgisayar vardı ve arabasından hiç çıkmadan internete bağlanabiliyordu. O Florence YGC'de vakit kaybederken teknoloji dünyasında bir sürü ilginç atılım meydana gelmişti. Cross ve ihanetinde ona ortaklık eden başka birkaç FBI mensubu yüzünden hepsini kaçırmıştı.

Kyle Sony'yi açtı.

Sonra tuşlara dokunmaya başladı.

Şehirdeyim, buraları özlemişim. Başka bir işin yoksa, Cumartesi geceki buluşmamızı unutma. Birlikte büyük işlere imza atacağımıza inanıyorum. X noktasında.

Senle ben artık karşı karşıyayız, diye ekleme zahmetine girmedi. BSK için bunun gayet açık olduğunu düşünüyordu.

Yine de bekleyip görmek lazım. Bakalım gerçekten öyle mi?

En kötüsünü henüz görmediniz! Kyle, Alex Cross tarafından yakalanmadan önce popülerlik kazanan bu sözü hatırladı. Washington Post'tan saygı nedir bilmeyen ukala bir suç muhabirini yeni öldürmüş, göt herifin karısını da ihmal etmemişti. Gary Soneji, Geoffrey Shafer ve bir ara birlikte çalıştığı Kazanova gibi kendi döneminin dahilerini geride bırakmayı planlamıştı. Ama en önemlisi, Kyle kendini aşmayı planlamıştı –bir sanatçı olarak büyümeyi, dönüşmeyi, alanında zirveye ulaşmayı, rüyasını gerçekleştirmeyi.

Aniden başka bir şey daha hatırladı, tutuklandığı sırada ona çok acı veren bir şeyi. Alex Cross iki dişini dökmüştü! Nihayet yakalandığında suratı *o haldeydi!* Dünyanın her yerinden gazetelere ve dergilere dağılmış bir suratla çıkmıştı. Tüm televizyonlara.

Dişsiz.

Gerizekâllının teki gibi.

Sokaklarda yaşayan bir çulsuz, pis bir evsiz gibi.

Ve o kadın! O da alenen Kyle ile alay etmişti. Suratına bir daha güneşi göremeyeceğini söylemiş, bir sürü şahidin önünde onu ezmiş ve aşağılamıştı. En az onun kadar bayağı *Washington Post'tan* "Suçla mücadele ve adalet üzerine bir başyapıt," gibi şişirilmiş övgüler alan bir kitap bile yazmıştı.

Demek yargıç Nina Wolff'un Fairfax şehrindeki meskeni bu kasvetli tuğla yığınıydı. Sahte sofuluk o kadar da para kazandırmıyordu galiba.

Kyle eve doğru yürümeye koyuldu ve yanında getirdiği küçük bir teneke kutuyu çıkarıp çılgın bir öfkeyle sallamaya

başladı. Çılgınca öfkeliydi evet, yargıç Nina Wolff hayatından tam dört yıl çalmıştı.

Artık hiçbir şüphe yoktu. Kyle Craig'in zamanı gelmişti.

BSK artık *dünkü* haberd.

Başlıyordu.

Tam.

Şimdi.

Tekrar sahneye çıkıyordu.

Tek başına.

Elindeki teneke kutuyu doğrulttu ve mesajını yazdı.

105

Beni arayan, Quantico'dan bir araştırma analisti ve iyi bir dost, Monnie Donnelley'di. Muhtemelen yargıç Nina Wolff'u tanıdığımı bildiği için aramıştı. Wolff'la Kyle Craig'in yargılanması sürecinde birlikte çalışmıştık. Sonra ona kitabında yardımcı olmuştum. Nina üç genç kız annesiydi ve kocası George mülayim bir adamdı ama tek kişilik komedi gösterisi yapabilecek kadar sıkı bir mizah anlayışı vardı, ağırbaşlı bir hâkim için kusursuz bir ești.

Ve şimdi evlerinde bu felaketle, bu hiddet kasırgasıyla karşılaşmışlardı. Nina Wolff'u kimin öldürdüğünden adım gibi emin olsam da neredeyse içten içe yanılmayı diliyordum. Cinayeti işleyenin Kyle Craig değil, BSK da olabileceğini düşünüyordum ama bu çok küçük bir ihtimaldi ve mantıktan çok hayal gücünün ürünüydü.

Fairfax'e gece ikide vardım. Düzinelerce araba, kamyonet ve kamyon gördüm, çoğu tepelerindeki dev ısıldaklarla

çevreyi tanyordu. Kenar mahalle sakinleri de uyanmıştı, yanından geçtiğim evlerin hemen hemen bütün pencerele-ri korku dolu ve tedirgin gözler gibi parlak ışıklar saçıyordu.

İç burkan bir manzaraydı, böylesine sakin ve huzur dolu bir mahallede, birbiriyle uyum içinde ve saygın hayatlar sürmeye çalışan insanlar... Bu fazla iddialı bir çaba mıydı? Duruma bakılırsa, evet.

R350'den bir çıkmaz sokağın sonunda indim ve yürüme-ye başladım. Sonra adımlarımı hızlandırdım, muhtemelen koşmam gerektiği için. Hatta belki de -beynimin daha so-ğukkanlı düşünebilen bir kısmıyla- kaçıp gitmek istiyor-um ama her zamanki gibi tehlikeye, kaosa, ölüme ve fela-kete doğru ilerlemeye, Wolff'un evine yaklaştırmaya devam ettim. Aniden durdum. İçimi bir ürperti kapladı. Daha eve varmamla ilk korkunç görüntüyle karşılaşmıştım. Gözleri-min önündeydi.

Buraya gelip bunları bizzat göreceğimi biliyordu, değil mi?

Wolff'un arabası olan S-Sınıfı Mercedes'in üstü parlak kırmızı bir X'le boyanmıştı. İkinci bir X de ön kapıyı nerdey-se baştan aşağı kaplıyordu.

Sorun şu ki, basit birer X olmadıklarını biliyordum. Bun-lar soyadımdı!¹ Yalnızca benim için çizilmişlerdi.

Basın mensupları polis kordonunun arkasından bağırarak görevlileri soruya boğuyor, evin ve arabanın sayısız fotoğra-fını çekiyordu. O an aklımdaki her şey birbirine karışmıştı.

"BSK'nın işi, değil mi?" diye bir soru işittim. "Virginia'da ne anyor? Eylemlerini tüm ülkeye mi yaymak istiyor?"

1 "Cross" kelimesinin İngilizcedeki anlamlarından biri, X harfine benzer biçimde çaprazlama kesişen iki çizginin oluşturduğu şekildir -çn.

Hayır, diye düşündüm, ama bunu kendime sakladım. Kyle Craig eylemlerini yaymıyor. Hatta alan daraltıyor. Ve hedefi belli.

Hayır hedefleri. Kyle hep büyük düşünür.

106

Kyle, George Wolff ve üç çocuğunun canına kıymamıştı ve nedenini merak ediyordum. Belki şu an tamamen hedefe yönelik çalıştığındandır. Yargıç Nina Wolff'u istiyordu ve yalnızca onu. Sırada ne vardı peki? Ve evimin kapısında belirmesi için ne kadar beklemem gerekecekti? Ya da evin içinde?

O sabah saat sekizdeki seansım Sandy Quinlan'laydı. Ama gelmemişti. Bu gelişme olan bitenler hakkında canımı daha da sıktı. Tıp kariyerim de kötüye gidiyordu artık, gözlerimin önünde cehennemi boyluyordu.

Aynı zamanda hastam için endişeleniyordum. Sandy daha önce hiçbir seansı kaçırmamıştı, bu yüzden saat dokuza kadar bekledim. Sonra Anthony Demao da görüşmesine gelmedi. O ikisi arasında ne geçiyordu? Şu an birlikteler miydi? Bugün başka hangi terslikle karşılaşacaktım?

Bekleyebildiğim kadar bekledim ve sonra Bree'yi arayıp onu almak için birazdan yola çıkacağımı söyledim.

O gün öğleden sonra Denver üzerinden Montana'ya gidecek, Tyler Bell'in kulübesini kontrol edecektik. Buna mecbur olduğumuzu hissediyorduk. Kaldığı yeri çıplak gözle görecektik, orada bıraktıklarını inceleyecektik.

Binamdan ayrılırken az kalsın Sandy Quinlan'la çarpıştım. Kaldırımında, kapının önünde dikiliyordu. Siyaha bürünmüş, ter içinde ve nefes nefese kalmıştı.

“Sandy, ne oldu?” diye sordum, soğukkanlılığımla yitirmemeye çalışarak. “Bu sabah neredeydin?”

“Ah, Dr. Cross, sizi bulamayacağımdan korkuyordum. Aramadığım için üzgünüm.” Bana gözlerini kısarak baktı ve ufak birkaç adım atarak beni kaldırımın kenarına doğru yönlendirdi. “Size buradan gideceğimi söylemek için geldim.”

“Gitmek mi? Nereye?”

“Michigan’a dönüyorum. Washington’a ait değilim ve açıkçası buraya yanlış sebeplerle geldim. Yani birileriyle tanışsam bile şehirden nefret ediyorken bunun ne anlamı var, öyle değil mi?”

“Sandy, gitmeden önce bir kez daha görüşebilir miyiz? Pazartesi sabah senin için uygun mu?” diye sordum. “Seni haftasonu da kabul ederdim ama yola çıkıyorum.”

Gülümsedi, onu hiç bu kadar kendinden emin görmemiştim. Sonra başını salladı. “Sadece vedalaşmak için geldim, Dr. Cross. Kararımda kesin. Ne yapmam gerektiğini biliyorum.”

“Peki öyleyse, sen bilirsin,” dedim Sandy’ye. Ona elimi uzattım ama o kollarını açıp sanldı. Bu tavrı bana tuhaf, zorlama, neredeyse teatral geldi.

“Size bir sır vereceğim,” diye fısıldadı omzumda. “Sizinle başka bir yerde tanışmak isterdim. Terapistim olarak değil.”

Sonra parmak uçlarında yükseldi ve dudağıma bir öpücük kondurdu. Gözleri fal taşı gibi açıldı – sanırım benimkiler de açılmıştı– ve yanakları kızardı. “Bunu yaptığıma inanmıyorum,” dedi genç kız gibi neşeli ve mahcup bir tonla.

“Her şeyin bir ilki var sanırım,” dedim. Ona sinirlenebildim, ama ne anlamı vardı ki? Michigan’a dönüyordu ve belki de bu doğru bir tercihti.

Kısa, gergin bir sessizlikten sonra omzunun üzerinden başparmağıyla arkaya işaret etti. "Benimle arabama kadar yürür müsünüz?"

"Ben diğer tarafa park etmiştim," dedim ona.

Başını utangaç ama cilveli bir edayla hafif yana eğdi. "Peki ben sizinle arabanıza kadar yürüsem?"

Güldüm ve bunu bir iltifat olarak kabul ettim. "Kendine iyi bak, Sandy. Michigan'da sana bol şans dilerim."

Saçlarını düzeltti ve bana göz kırptı. "Size de bol şans, Dr. Cross."

107

BSK o sırada yeni rolündeydi, bu sefer Dedektif James Corning'i oynuyordu. Takip kamerasını elinden bıraktı ve gözlerini arabasının camından dışarı dikti, hangi beyinsiz polis bozuntusu olsa öyle yapardı. Az önce Alex Cross'u hastası Sandy Quinlan'la öpüşürken yakaladığı bir fotoğraf çekmişti. Sandy Quinlan oyunun karakterlerinden biriydi. Tıpkı Anthony Demao ve tabii Dedektif James Corning gibi.

Corning bütün hafta Cross ve Bree Stone'un peşindeydi. Fazla yaklaşmak hata olurdu ama belli mekânlara giriş çıkışlarını takip etmek kolaydı.

Şimdi Cross'u ofisinin yanındaki otoparka, oradan da Bree'nin On Sekizinci Cadde'deki evine kadar izledi.

İkili yaklaşık on dakika sonra evden ayrıldı. Stone elinde küçük bir bavul taşıyordu, belli ki seyahat için yanına çok şey almamıştı, pek az kadının sahip olduğu bir meziyetti bu. Reagan Havaalanı'na doğru gittikleri kesinleşinceye

kadar peşlerinden ayrılmadı. *Bak sen.* Çok da şaşırmamıştı aslında.

Havaalanı otoparkının girişinde tekrar arkalarında belirdi. Cross üçüncü katta boş bir yer buldu, Corning ise çıkma-ya devam etti. Arabasını dördüncü kata park etti ve Cross ile Stone'a terminale çıkan yürüyen merdivende yetiştii.

Görölmemek için sıranın arkalarda bekledi.

American Airlines resepsiyonuna gittiler, böylece Kyle da elektronik panolardan az sonra kalkacak uçaklara bakarak ihtimalleri daraltabildi. *En mantıklısı Denver gibi duruyordu.* Güvenliğe çıkan yürüyen merdivene binmelerini bekledi, sonra bilet satış bölümüne döndü. Sıradaki ilk müşteriye rozetini gösterdi, "Affedersiniz, sadece bir dakika sürer. Güvenlik meselesi." Sonra gişedeki American Airlines görevlisine kimliğini gösterdi. "Ben Büyükşehir Polis Teşkilatı'ndan Dedektif Corning. Az önce biletlerini verdiğiniz iki yolcuyla ilgili bilgi almam gerek. İsimleri Stone ve Cross."

James Corning, istediğini elde ettikten sonra yemeye hiç niyetinin olmadığı bir tatlı çörek aldı. Ama planının bir parçasıydı. Önemli bir detay. Ve eğlenceli. Otoparka dönmek için yürümeye başladı.

Üçüncü katta Cross'un arabasının yanında durdu. Çöreğin paketine yeni bir cep telefonu koydu, paketi katlayıp sardı ve sürücü kapısıyla arka kapı arasındaki ince boşluğun alt kısmına bantla tutturdu. Gelip geçenlerin fark edemeyeceği, ama Cross ve Stone'un döndüklerinde gözden kaçıramayacağı bir şeydi.

Pazar akşam dörtte, Denver'dan kalkacak 322 numaralı uçuşla... BSK onları karşılamak için orada hazır bulunmıyordu.

Bree'yle Cuma günü öğleden sonra Denver'a iniş yaptık, oradan ertesi sabah Montana eyaletinin Kalispell şehrine çıktık. Pazar günü erken dönüyorduk, bu yüzden bütün işleri halledip Tyler Bell'le ilgili mümkün olduğunca çok bilgi toplamak, burada, Kuzey Ormanları'nda ne yaptığını ve sonraki planlarını öğrenebilmek için aşağı yukarı bir günümüz vardı.

Kalispell'den Babb'a yolculuk sırasında Glacier Ulusal Parkı'nın tam ortasından geçtik. Glacier'i hep görmek istemiştım ve hayal kınkılığna uğramadım. Going-to-the-Sun Yolu'ndaki zikzaklar karşımıza yer yer duvar gibi önümüzü kaplayan bir dağ manzarası çıkanyor, bir dağa yukarıdan bakıp uçuyormuşuz hissi veriyordu. Güzel olduğu kadar, bu muazzam doğadaki küçük yerini hatırlatan bir tecrübeydi. Bree ile kaçamak için vakit bulabilseydik romantik bir yolculuğa da dönüşebilirdi. Bir noktada bana dönüp baktı ve "İnsan istedikten sonra her şey mümkün!" dedi.

Babb'a cumartesi gününün tam ortasında vardık. Şerif Yardımcısı Steve Mills ricamızı nazıkçe kabul etti, arabasıyla önümüzden gidip şerifin Cut Bank'teki ofisine kadar bize rehberlik yaparak yüz on kilometrelik dolambaçlı köy yollarında vakit kaybetmemizi engelleyecekti.

Mills rahat ve cana yakın bir adamdı ve aklımızdaki ilk soruyu daha biz sormadan cevapladı.

"Eşimle Manchester'dan buraya balık tutmak için tatile geldiğimde tanıştık. On iki yıl önce evlendik ve yollarımız ondan sonra hiç ayrılmadı," dedi İngiliz aksanıyla. "Buralar sizi bir yakaladı mı bir daha bırakmaz. Eminim siz de göreceksiniz. Eskiden bana Steve değil, Stephen derlerdi."

Mills'in arabasını 89. Yol üzerinden güneye doğru takip ettik, Blackfeet Doğal Koruma Alanı'nın yanından Aşağı St. Mary Gölü'ne uzanan burna gidiyorduk.

Oradan şeritsiz bir toprak yola girdik ve üç kilometre daha ilerledikten sonra sağa, iki kenarı aşırı büyümüş çalılarla kaplı bir yan yola saptık. Yan yolun girişinde iki polis bariyeri vardı ama içlerinden biri devrilip kenara sürüklenmişti. Bunların CNN gibilerine karşı ne kadar etkin olduğunu merak ediyordum ve Tanrı bilir başka kimler bu kestirme yolu kullanmak istemişti.

Kapılara sürünecek kadar uzun ve sık otların arasından arabayı birkaç yüz metre daha sürdük ve yarım hektarlık bir açıklığa ulaştık.

Tyler Bell'in kulübesi kesinlikle lüks sayılmazdı ama "Posta Bombacısı" lakaplı teknoloji karşıtı eylemci Ted Kaczynski'nin barakasına da benzemiyordu. Küçüktü ve batuya akan nehrin bir kıvrımına sokulmuş, harika bir dağ manzarasına bakıyordu.

İnsanlarla iletişime ihtiyaç duymayan ve hayatını cina-yet işleyerek sürdüren birinin neden böyle bir yer seçtiğini kesinlikle anlıyordum.

109

Kulübenin ön kapısında kilit yoktu. Şerif Yardımcısı Mills bizi dışarıda bekledi ve girdiğimizde burnumuzun direğini kıran kokudan bunun nedenini anladık. İçerideki çöp ve yiyecekler muhtemelen aylar önce çürümeye terk edilmişti. Dayanılacak gibi değildi.

"İşte cennetten bir köşe," dedi Bree, bir cinayet mahalliy-miş gibi burnuna mendilini götürerek. Belki de gerçekten öyleydi.

Ana oda bir mutfak, oturma odası, salon karışımıydı, arka taraftaki bir pencere nehre bakıyordu. Yan duvar boydan boya bir tezgah kaplamıştı, üzerinde el aletleri ve birkaç düzine olta mantarı vardı. Duvarda küçük bir olta kamışı koleksiyonu asılıydı.

İki geniş deri koltuk haricinde, içlerinde çam odunundan bir çift kitap rafı da bulunan mobilyalar Tyler Bell'in elinden çıkmışa benziyordu.

"Kitaplarına bakarak birinin kişiliği hakkında çok şey öğrenebilirsiniz," dedi Mills, sonunda bize katılmaya karar vermişti. Rafların önünde dikilmiş, kitapları tanyordu. "Biyografi. Biyografi. Kozmoloji. Hiç kurmaca yapıt yok. Bunun bir anlamı var mı?"

"Kimin biyografileri? İlk sorum bu olurdu," dedim ve kendim bakmak için Mills'in yanına yürüdüm.

ABD başkanlarıyla ilgili ciltler gördüm; Truman, Lincoln, Clinton, Reagan ve iki Bush. Başka ülkelerden liderler de vardı: İmparator Hirohito, Margaret Thatcher, Bin Ladin, Ho Chi Minh, Churchill.

"Azamet sanrıları mı acaba?" dedim. "BSK'ya uyar. En azından onu tanıdığımız kadınlarla."

"İstihbaratınıza pek güvenmiyorsunuz anlaşılan?" diye alındı Mills, alıngan bir tipti.

"Güvenmiyorum. Bizimle başından beri dalga geçiyor. Oyun meraklısı."

Bell'in yatak odası daha küçük ve karanlıktı. Rutubetliydi de. Odanın içinde, bir başka kitaplığın ayırdığı bir tuvalet ve lavabo vardı. Duş veya küvet görmedim, nehri saymazsak

tabii. Aslında bana bir hapisane hücrelerini anımsatıyordu ve bu aklıma yine Kyle Craig'i getirdi. Kyle'ın tüm bunlarla ilgisi neydi?

Süs eşyaları duvardaki üç çerçeveli fotoğraftan ibaretti, bana yeni internet sitesini hatırlatan biçimde alt alta hizalanmışlardı. En üstteki siyah beyaz bir düğün portresiydi, muhtemelen anne babasına aitti. Ortadakinde iki golden retriever köpeğin resmi vardı. Son fotoğrafta ise beş yetişkin, şimdi dışarıda terk edilmiş duran kırmızı kamyonetin önünde dikiliyordu.

Üçünü hemen tanıdım: Tyler Bell, Michael Bell ve sonradan kocası tarafından öldürülen Marti Lowenstein-Bell. Diğer iki kişiyi –bir adam ve bir kadın– ilk kez görüyordum. Kadın, Tyler'ın başının arkasında iki parmağıyla “V” yapmıştı. Onun şeytan olduğunu mu düşünüyordu acaba?

“Tuhaf, değil mi?” dedi Bree. “Gerçekten mutlu görünüyorlar. Sana da öyle gelmiyor mu?”

“Belki de mutluydular. Hatta, lanet olsun, Tyler belki hâlâ mutludur.”

Saatlerce yatak odasının her bir kanşını didik didik ettikten sonra nihayet mutfak kısmını incelemek için ana odaya döndük, orayı sona bırakmıştık. O buzdolabının kapağını gereğinden erken açmak budalalık olurdu. Propan gazla çalışan bir modeldi, uzun süre önce bozulduğu belliydi. Raflarını yan yana doldurulmuştu. Yiyecekleri çoğu toptan satın alınmışa benziyordu, tahıl ve fasulyeyle dolu plastik poşetler ve tanınmaz hale gelmiş lapa yığınları yan yanaydı.

“Belli ki hardalı seviyor,” dedi Bree. Buzdolabı kapısında farklı birkaç çeşit duruyordu. “Ve sütü.” İkişer kiloluk iki şişe vardı, biri açılmamıştı.

"Süt çabuk bozulur," dedim.

"Bozulmak konusunda yalnız değil." Bree yine mendiliyle ağzını ve burnunu örtmüştü.

"Hayır, demek istediğim, bu şişelerden birinin son kullanma tarihi, burada son kez görüldüğünden bir gün sonra geçmiş. Diğerininki ise ondan dokuz gün sonra. Ortadan kaybolmaya hazırlanıyorsa neden daha çok süt alsın ki?"

"Ve," dedi Bree, "neden böyle aniden kaybolma ihtiyacı duysun? Burada gayet güvende olsa gerek. Kim başını ağrıtabilirdi ki?"

"Doğru. Bu da üzerine gitmemiz gereken ikinci bakış açısı. Hangisinden başlayalım?"

Ama sorum havada kaldı. Son kelimeyi de söyler söylemez telefonum çaldı ve her şey yine bambaşka bir hale büründü.

110

Arayan numaraya baktım. "Muhtemelen çocuklar," dedim Bree'ye ve telefonu "Engin Gökyüzü Diyanı'ndan merhabalar!"² diyerek açtım.

Ve "Alex, benim. Büyükanne," cevabını aldım.

Büyükanne'nin sesindeki gerginlik, omurgama bir ok gibi saplanan büyük bir korku doğurdu. "Ne oldu? Çocuklar iyi mi?" diye sordum hemen. "Damon'a bir şey mi oldu?"

2 İngilizce orijinaliyle "Big Sky Country," Montana eyaletinin halk arasındaki isimlerinden biridir.

"Çocuklar iyi. Mesele-" derin bir nefes verdi, sesi titriyordu.

"Mesele Sampson, Alex. John ortadan kayboldu. Tüm gün kimse ondan haber almamış."

Bu kelimeler karşısında buz kesildim. Telefonu açarken çocukların neşeli seslerini duymayı bekliyordum. Alo, babacım? Eve ne zaman dönüyorsun? Bana hediye getirecek misin?

Ama onlar yerine bu haberi dinliyordum.

"Alex, orada mısın?"

"Buradayım." Kendime gelir gibi oldum. Bree dikkatle izliyor, olanları merak ediyordu. Sonra onun da telefonu çaldı.

Arayan her kimse aynı hikâyeyi anlatacağını tahmin etmek zor değildi.

"Davies," diye dudak büktü Bree. Hatta dedektif amiri vardı. "Evet efendim, dinliyorum."

"Büyükanne, bir saniye bekler misin?" dedim.

"Sampson öğle arasında spor salonuna gitmiş." Bree, bana Davies'ten duyduklarını özetliyordu. "Az önce arabasını bulmuşlar, ama o etrafta yokmuş. Arabada biraz kan bulmuşlar, Alex."

"Hâlâ hayatta," dedim ona. "Ölmüş olsa çoktan BSK'dan haber alırdık. Yine bir seyirci toplamak isteyecektir."

Kendine Kazanova diyen, North Carolina ve Duke Üniversiteleri'nin yakınındaki Triangle Araştırma Parkı'nda çalışan parlak zekâlı genç gibi geçmişte de başka katilleri kullanmıştı. Tabii o zamanlar Kyle FBI'daydı.

Bir keresinde Alex Cross'a açılmıştı. "Yaptıklarım bütün insanların yapmak istediği şeyler. Onların gizli fantezilerini, en karanlık hayallerini hayata geçiriyorum... Toplumun dayattığı kurallara göre yaşamıyorum." Kendisiyle aynı düşünceleri paylaşanları cezbedtiğini öne sürüyordu.

Artık olaylara nasıl bir yön vermesi gerektiğine dair kendi fikirleri vardı. İpleri eline alma vaktinin geldiğini biliyordu, belki geç bile kalmıştı. BSK diye bilinen adam ona hapisteyken avukatı Wainwright üzerinden ulaşmıştı, kendi türünden diğer manyaklar gibi. BSK bir hayran ve bir öğrenci olduğunu iddia etmişti -Wainwright gibi- ama artık hocanın öne çıkıp bu oyundaki kontrolü sağlaması gerekiyordu.

X noktası. Bunu çözmek zor olmasa gerek, diye düşünüyor-du. Özellikle de kendisini dâhi sanan biri için.

Kyle cumartesi gecesı on ikiden birkaç dakika önce yerini aldı. Söz verdiği gibi. Birkaç açıdan, olacakları merak ediyordu. Birincisi, BSK buluşma noktasını bulacak kadar zeki miydi? Bu makul bir soruydu ama Kyle katilin bu aşamayı geçeceğini tahmin ediyordu. BSK kafası çalışan bir arkadaştı.

İkincisi, BSK ona gerçekten yüzünü gösterecek miydi? Bunu cevaplamak biraz daha zordu ve Kyle ihtimalleri yan yana şeklinde değerlendiriyordu. Hepsi katilin risk almaktan ne kadar kaçındığıyla ilgiliydi. Kendine ne kadar güveniyordu?

Yoksa yine teatral karakterlerinden birine bürünerek mi karşısına çıkacaktı? Kyle bu olasılığı gözden geçirirken gülümsedi. Sonra başka konulara atladı. Özgürlük kavramı onu büyülemeye devam ediyordu. Cezaevindeki tabutluğun dışında, dünyanın bu kadar içinde olmak. Kalp atışlarını hissedebiliyordu, sabit ama yüksek bir hızda çarpıyordu. Bedenini ve zihnini kontrol etmekte giderek ustalaşıyordu.

Sonra bir şey duydu. Burada biri vardı. Ses arkasından geliyordu.

“Şerefimize.”

BSK, buluşma mekânlarına varmıştı ve şimdi karanlıkta birer gölge gibi duran meşe ağaçlarının arasından ona doğru yaklaşıyordu. Maskesizdi. Uzun boylu, iri yapılı, otuzlu yaşlarında görünen bir adamdı. Kendinden emin, hatta biraz kibirli bir hali vardı.

Arkasından Alex Cross’un Beşinci Cadde’deki evi görülebiliyordu.

X noktası: Bu, Cross’un evi olacaktı elbette.

“Ben de şeref duydum,” dedi Kyle, ikisinin de yalan söylediğini biliyordu. BSK’nın da kendisi kadar keyif alıp almadığını merak ediyordu.

112

“Sizinle nihayet yüz yüze tanışmak güzel,” dedi BSK, ama biraz gergin görünüyordu. “Söylediğiniz her şey gerçek oldu. Her şey.”

“Evet. Sana YGC’den kaçacağım demiştim ve işte buradayım,” diye karşılık verdi Kyle. O da biraz mahcup görünüyordu ama yalnızca rol yapıyordu.

“İçeride uyuyor mu? Hiç uyur mu ki?” diye sordu BSK, Cross’un Beşinci Cadde’deki evini işaret ederek. Civanı iyi biliyordu ve her açıdan düzinelerce fotoğrafını çekmişti.

“Odası üst katta, genelde çalıştığı, bulmacalarını çözdüğü yer orasıdır,” dedi Kyle. “Ama şimdi evde değil gibi. Işıklar yanmıyor.”

“Evet, değil. Şu an Montana’da, benim peşimde. Sence çevirdiğimiz oyunu anlamış mıdır? Ben sanmıyorum,” dedi BSK.

“Öyle sanmayabilirsin ama dikkatli olmalısın. Dr. Cross’u hafife almaya gelmez. Bu gibi konularda kuvvetli bir altıncı hisse sahiptir, ayrıca takıntılı ve çalışkan biridir. Seni şaşırtabilir.”

BSK hafifçe gülümsemekten kendini alıkoyamadı, zalim bir gülümsemeydi bu. “Senin başına gelen de bu muydu? Böyle dobra bir soru sormamın mahsuru var mı?”

“Kesinlikle yok. Başıma gelen, en büyük düşmanıma yenik düşmekti, kendi gururuma, kendi egoma, kendi kibrimi. Bunlar sonlara doğru Cross’un işini kolaylaştırdı.”

“Ondan nefret ediyorsun, öyle değil mi? Onu herkesin önünde yerle bir etmek istiyorsun.”

Bu sefer de Kyle gülümsedi. BSK kendi kişiliğini yansıtıyor, hislerini fazla açığa vuruyordu. “Biraz burnu sürtülsün isterim doğrusu. İtibarını yok etmek hoşuma gider. Ama hayır, Alex’ten nefret etmiyorum. Hem de hiç. Hatta onu yakın bir arkadaş gibi görüyorum.”

BSK yüksek sesle güldü. “Düşmanın olmak istemezdim doğrusu.”

“Evet,” dedi Kyle Craig ve sonra o da güldü. “Beni karşına almak istemezsin.”

“Peki aldım mı? Çok mu ileri gittim?”

Kyle aralarında hiçbir sorun olmadığını göstermek için uzanıp katilin omzuna dostça vurdu. “Şimdi bana kendinden bahset. Her şeyi öğrenmek istiyorum. Ve ardından,” dedi Kyle tekrar sıntarak, “arkadaşını da anlatabilirsin. Göl-

gelerin içinde saklanan birini gördüm. Her kimse öldürmekten büyük üzüntü duyarım, ama tabii, bundan çekinmem."

Sandy Quinlan ismini kullanan kadın yol kenarına dizili ağaçların arasından öne çıktı. Şanlı Kyle Craig'e ilk sözü "Şerefimize," oldu. Muhtemelen yapmacıktı. Belki de samimiydi. Ama kesinlikle dalkavukçaydı. Tabii, o da bir oyuncuydu.

Kyle gösterilen hürmeti kabul ettiğini belirten bir biçimde başını salladı ve sonra şunları söyledi: "Bana John Sampson'dan bahsedin. Onu nerede tutuyorsunuz ve ne planladınız?"

113

O akşam Bree'yle alelacele Kalispell'e döndük ama önceden biletini aldığımız uçaktan daha erken kalkan bir uçak bulamadık. Washington'a başka sefer yoktu, daha doğrusu alternatifler bütçemizi aşıyordu. Bu yüzden bir otele gittik, ikimizin de gözüne pek uyku girmedi. Bu kritik ilk saatlerde Sampson'a yardımcı olamamak içimizi yiyordu, özellikle de benim içimi. John çocukluğumdan beri en yakın arkadaşımdı ve içime kötü şeyler doğuyordu. Yine de Bree'nin yanımdaydım ve birbirimizin kollarında sabahladık.

Pazar günü nihayet başkente vardık. Uykusuzduk ama tamamen amacımıza odaklanmıştık. Havaalanında Billie Sampson'ı aradım ve yirmi dakikaya evlerinde olacağımızı söyledim. Arabaya koştururken Dedektif Amiri Davies'le görüştüm. Bu acil durumla özel olarak ilgileniyordu. Davies de John'un dostuydu.

"Siz uçaktayken yeni gelişmeler yaşandı," dedi telefonda. "Piç kurusu bugün bir internet yayını yapacak."

“Nasıl yani? Ne tür bir yayın? Saat kaçta?”

“Henüz tüm detayları bilmiyoruz. Saat iki gibi bir e-posta yolladı herkese, önceki gibi.” Bu büyük bir medya baskısı anlamına geliyordu. “Sitesinin adresini verdi ve bu gece canlı yayına geçeceğini söyledi.”

“Bree ve ben bir an önce oraya geleceğiz. Önce Billie Sampson’ı görmemiz lazım. Sakın siteyi kapatmayın! Açık alsın. Niyetini öğrenmemiz gerek.”

“Ben de aynı fikirdeyim. Olayı takip etmenin tek yolu bu olabilir.” Davies olay derken Sampson’ın cinayetini ve bu cinayetin dönüşebileceği iğrenç toplu gösterimi kastediyordu.

Telefonu kapattığımda arabaya yeni ulaşmıştık.

“Ne dedi?” diye sordu Bree.

Onu hemen cevaplamadım, sürücü koltuğuna bantlanmış pakete bakmakla meşguldüm. Beyaz kâğıt, gri koli bandı. Bunun çok benzerini daha önce de görmüştüm.

“Bree, şimdi beni dinle. Arabadan uzaklaş. Yanıma gel. Çok ağır adımlarla. Ve arabaya yaklaşımadan.”

Bree yanıma yürüyüp baktı. “Tanrım. Bu bir patlayıcı mı?”

“Ne olduğunu bilmiyorum.” Cep fenerimi çıkarıp yakından bakmak için eğildim. “Her şey olabilir.”

Ama çalmaya başladığında hızla geriye sıçradık.

114

Duyduğumuz sesin çalan bir telefondan geldiğini ve telefonun paketin içinde olduğunu anlamamız birkaç saniye sürdü.

Beyaz kağıdı yırtıp attım ve avuç dolusu tatlı çörek kırıntısının yanı sıra bir Motorola buldum. Kırıntılar, muhte-

melen polislerin çöreğe neden bayıldığıyla ilgili şu yaygın fıkralara bir göndermeydi.

Telefon ekranında arayan numara yerine bir fotoğraf vardı. Sampson'dı bu ve gözleri bağlıydı. Suratının yanında derin bir yara ve kurumuş kan görünüyordu. Telefonu açmadan önce öfkenin tüm zihnimi ele geçirmesine izin vermemek için derin bir nefes aldım.

"Bell?"

"Cross?" Sesimin taklidini yaparak dalga geçiyordu.

"Sampson nerede?"

"Ben konuşurum. Sen dinlersin. Şimdi, ikinizin de kendi telefonlarınızı çıkarıp havaya kaldırmanızı istiyorum. İki parmağınızla tutarak, lütfen."

"Hayır, sen beni dinle. Sampson'la konuşmadan hiçbir şey yapmayacağım."

Bir duraksamadan sonra "Telefon sana," sözü duyuldu.

Ardından Sampson'ın sesi geldi, net ve kesin. "Alex, sakın yapma!"

"John—" diye bağırdım.

Ama hatta şimdiden Bell geçmişti. "Telefonlarınız. Havaya. İkisi de."

Kendi etrafımda döndüm ve otoparkı taradım. Biri muhakkak bizi izliyor, bilgi aktarıyordu, ama kimseyi göremedim.

"Ya şimdi ya hiç, Dr. Cross. Suratına kapatmamı istemezsin. Güven bana. Sonra çok üzülürsün."

Telefonlarımızı arabanın arka tekerleklerinin önüne bıraktırdı ve içeri girmemizi söyledi.

"Şimdi geri vitese tak ve telefonların üzerinden geç. Sonra otoparktan çık ve sağa dön."

"Nereye gidiyoruz?"

"Soru yok. Sadece sür. Acele et! Dakikaların kısıtlı." Geri çıkarken telefonlarımızın çatırdamalarını duydum.

"Kahretsin!" diye mırıldandı Bree. Telefonları parçalamamıza değil, sadece onun emirlerini yerine getirmemize sinirlenmişti.

Bree bir kağıda bir şeyler karalayıp alçaktan bana gösterdiğinde caddeye yeni çıkmıştık. "Siyah Highlander, Washington plakalı. Kadın. İki araba arkamızda."

Orta aynadan Highlander'ı ve kadın sürücüyü gördüm. Uzun, siyah saçlar. Güneş gözlükleri. Tüm seçebildiklerim bunlardı.

"Kuyruğumuzdaki kim, Bell? Balitmore'daki arkadaşım mı?"

Hattan korkunç bir darbe sesi geldi ve Sampson'ın acıyla bağırdığını işittim.

"Bu noktadan sonra sorularının bedeli bu olacak. Başka sorun var mı?"

Cevaplamadım.

"Aferin. Şimdi bir sonraki ışıklardan sola dön ve ben sana fikrini sormadıkça o amcık ağzını açma."

115

Bunları yapan bir başka polis olsa onu muhtemelen görevden alırdım ama Sampson'ın hayatı söz konusuysen başka bir çare göremiyordum. Sonraki birkaç dakika boyunca BSK talimatlarını sıralarken Bree ile ufak el hareketleri ve notlarla yetindik.

Siyah Highlander peşimizden hiç ayrılmadan iki arabalık mesafeyi koruyordu.

Bree, *Sence nereye?* diye yazdı.

Başımı iki yana salladım. Sadece fark etmesine yetecek kadar.

Nasıl kurtulacağız?

Bir başka hafif baş sallaması daha.

Arabada silah?

Derin bir nefes verdim ve başımı tekrar salladım.

Montana'ya silahsız gitmiştik. Belki Tyler Bell de öyle düşünmüştü, telefonlarımızı bırakırken hiç silah sözü etmemişti.

Artık Washington'a dönmüştük. Massachusetts Bulvarı'ndan Yedinci Cadde'ye girdik ve Capitol Hill mahallesini arkamızda bıraktık.

Uzun sessizlikler boyunca beynim yerinden fırlayacak gibiydi, aklıma türlü düşünceler doluyordu. Bizi nereye götürüyordu? *Ve oraya vardığımızda ne olacaktı?*

Yedinci Cadde'den Georgia'ya döndük, sonra Howard Üniversitesi kampüsünün yanından geçtik ve ilerlemeye devam ettik. *Neden şehrin bu kısmı? Ne amaçlıyordu?*

Columbia Heights ve Petworth arasında bir yerde, araç bakımı hizmeti de veren beş altı fast-food lokantası bulunan, üçüncü sınıf bir çarşıya geldik. Bell bana yavaşlayıp etrafa dikkatle bakmamı söyledi.

"İnan bana, dikkatle bakıyorum."

Bir Jamaika köftecisinin, bir güzellik salonunun, bir rehinci dükkânının ve birkaç küçük alışveriş merkezinin önünden geçerken bina numaralarına baktım.

"Üç, üç, üç, yedi numaralı bina," dedi Bell. "Gördün mü?" Kesinlikle görmüştüm. Penceredeki KİRALIK ilanının üzerine turuncu bir KİRALANMIŞTIR ilanı yapıştırılmıştı.

İlk sokaktan dön ve yan taraftan binaya gir," dedi Bell. "Ucuz numara yok. Bense aynı şey için söz veremem."

116

Tek şeritli dar çıkmaz sokaktan, arka taraftaki, en fazla üç aracın sığabileceği küçük bir park yerine girdim. Siyah Highbourner'ın sokağın başında durup girişi tıkadığını gördüm ya da çıkışı, ne açıdan baktığınıza bağlıydı.

Sürücü bizi direksiyonun arkasından izledi, gizemli ve tehditkar bir etki bırakıyordu. Bir kadın olduğuna neredeyse emindim, ama şu ana dek her şey görüldüğü gibi çıkmamıştı.

Bree'yle birlikte binaya doğru yürüdük. Kırk bir yeşil çelik kapı gördük, bir tuğlayla zorla açılmıştı. İçeride üstü kapalı bir merdiven boşluğu vardı. Ortam bir Saw filminin setini andırıyordu.

"Merdivenlerden inin," dedi Tyler Bell. "Haydi. Çekinecek bir şey yok."

Merdivenin dibindeki bir başka kapıdan tuhaf ölçüde parlak bir ışık geliyordu.

"Bell, aşağıda ne var?" diye sordum ona. "Nereye gidiyoruz?"

"Girerken kapıyı arkanızdan kapatın. Girmeyi unutmayın. Yoksa arkadaşınızın başına talihsiz bir kaza gelebilir."

Bree ile birbirimize baktık. Bu vazgeçmek için son şansı, tabii hâlâ öyle bir şansımız kaldıysa. Ve böyle bir şey olmayacaktı, en azından benim için.

“Seçeneğimiz yok,” dedi Bree. “Gidelim. Bir fırsatını bulursak kullanmaya çalışınız.”

Önden ben indim.

Duvarlar kaba kil tuğladandı ve tırabzan yoktu. Belli belirsiz bir kükürt kokusu alıyordum. Merdivenin aşağısındaki kapıya ulaştığımızda, paslı kapı kolunu tuttum. Dönmüyordu. Ben de kapıyı ittim ve ardına kadar açıldı.

Ve sonra...

Gözlerime bir spot ışığı vurdu! Elimden geldiğince odaklandım ve üçlü bir ayaklık üzerindeki bir ışıldaktan geldiğini gördüm, rutubetli bodrum katının her bir köşesini tek başına aydınlatıyordu.

“İşte aradığınız burada!”

Sampson bir sandalyede elleri arkadan bağlı oturuyordu. Suratındaki berbat yarayı gördüm, hâlâ ıslaktı. Daha da kötüsü, kanıyla arkasındaki duvara “BSK” yazılmıştı. Kocaman harflerle!

Sampson’ın yanında iki boş sandalye duruyordu, ikisinin de altında kalın birer parça halat vardı.

Biri, muhtemelen Tyler Bell, diğer yanda dikiliyordu. Bir elinde video kamera, öbüründe silah tutuyordu, ikisini de bize doğrultmuştu. Yüzü hâlâ karanlıktaydı, şimdiye dek gizemini hiç yitirmemişti. Ama bu çok yakında değişecekti, öyle değil mi?

Kameradan bir kablo sarkıyor, bir testere tezgahına ve üzeri alet dolu ahşap bir masaya uzanıyordu. Bir dizüstü

bilgisayar gördüm, ekranda Bell'in ana sayfası açıktı, ama bir farkla. Önceden kumlu televizyon görüntüsünün olduğu yerde şimdi Bree'yle ben dikiliyor, canlı yayında kendimize bakıyorduk.

Bell'in başı yavaşça kamerasındaki vizörden suratlarımıza çevrildi. Onu izlediğimi gördüğünde gülümsedi.

"Stüdyoma hoş geldiniz."

117

"Sampson, iyi misin?" diye sordum. "John? John?"

Nihayet başını zayıfça aşağı yukarı salladı. "Daha iyi olamazdım." Pek öyle görünmüyordu. Fena halde kambur duruyordu ve gri tişörtünün üzeri koyu lekelerle kaplıydı.

"Aferin, Dedektif Sampson," diye güldü Bell. "Anlaşılan odadaki tek kabiliyetli oyuncu ben değilim."

"O benim Glock'ım mı?" Bree gözlerini Bell'in elindeki tabancaya dikmişti.

"Evet, öyle. Çok güzel. Neil Stephens'in aldığını hatırlamıyor musun? Evet, evet, o bendim. Rol yapabiliyorum."

"Her şeyi hatırlıyorum, göt herif. Sandığın kadar iyi değilsin."

"Belki de. Ama duruma bakılırsa yeterince iyiyim, ne dersin?"

"Nedir tüm bunlar?" diye sordum ortamı sakinleştirmek için, en azından Bree'yi dizginlemek istiyor, Bell'den belki birkaç cevap alabilmeyi umuyordum.

"Bence çoğunu anlamışsındır, Dr. Cross. Zeki biri sayılır-sın, değil mi?"

"Yani otuz üç otuz yedi Georgia Bulvarı desem," diye şansımı denedim.

"Nefesini boşa harcarsın elbette. Kimse izlemiyor -şimdilik."

Bell bir an kamerasına baktıktan sonra gözlerini tekrar bize çevirdi. "Canlı ses kaydı güzel olurdu, ama aptal değilim. Dedektif Stone, ellerini iki yana kaldırdı ve yüzünü öne eğdi. Cross," silahıyla ortadaki sandalyeyi gösterdi, "otur lütfen, yorulmuşsundur."

"Peki ya,"

Sampson'ın omzunun hemen üzerinden duvara bil el ateş etti.

"Otur dedim."

İstediklerini yaptım ve yukarıdan ayak sesleri duydum. Biri sakın adımlarla yakınlardaki bir merdivenden inmeye başladı. Bree ile kullandığımız merdivenler değildi bunlar, başka bir giriş olmalıydı.

Tyler Bell kamerasını ve gözlerini üzerimden ayırmadı. Sanırım buna tepkimi kaydetmek istiyordu. Odanın uzak ucundaki bir kapı açıldı. Gelen kişiyi göremiyordum. Henüz değil.

"Nerede kaldın?" diye sordu Bell.

"Kusura bakma. Kapıyı kilitlemem gerekiyordu. Bu mahalle pek tekin değil."

Sonra kim olduğunu anladım. Sandy Quinlan adıyla tanıdığım kadın bize doğru yürüyordu. Highlander'ı sürerken taktığı siyah peruğu ve güneş gözlüklerini çıkarmıştı, şimdi

onu görmeye alıştığım kılıktaydı. Gözleri hariç. Beni sanki hiç tanışmamış gibi süzüyorlardı.

Sandy Quinlan'ı görmemle yaşadığım şoku bir zihin açıklığı ve BSK'ya karşı gönülsüz bir saygı hissi izledi.

"Anthony," dedim. Soru değildi bu, yalnızca bir olguyu dile getiriyordum.

Gerçek adının bu olmadığını biliyordum, ama BSK'yı o isimle tanımuştım. Şimdi ona bakarken benzerliği fark edebiliyordum. Makyaj konusunda başarılıydı ve yetenekli bir oyuncuydu. O kadarını teslim etmek zorundaydım.

Hafifçe reverans verdi. "İşimde iyiyim, değil mi? Çoğunlukla sahne oyunculuğu yaptım. New York, San Francisco, New Haven, Londra. Anthony'yi oynarken birçok açıdan en iyi performansımı sergiledim diyebilirim. Bir de seninle oynarken, Dr. Cross. Burnunun dibinde!"

"Peki Tyler Bell de sen misin?" diye sordum.

Biraz şaşırmış gibiydi. Yoksa yine rol mü yapıyordu? "Duymanın mı? Zavallı piç kurusu kafayı sıyırdı. Başkente gelip bir sürü insanı gebertti, aralarında kardeşini öldüren dedektif de vardı. Sonra yeryüzünden kayboldu. Onu bir daha kimse görmedi."

"Bell'i Montana'da mı öldürdün?" diye sordu Bree.

"Ne diyeceğim." Glock'un namlusuyla küçük daireler çiziyordu. "Önce seni yayına hazırlayalım. Sonra Tyler Bell'e ne olduğunu sana göstereyim. Ne dersin? Bana sorarsan emniyet güçlerine kolaylık sağlamak diye buna denir."

"Sandy" şimdi yanında dikiliyordu. BSK onu abartılı bir gösteri biçiminde öptü ve silahı ona verdi. Sonra kamerayı da uzattı. Ne yapmayı planlıyordu?

"Gülümseyin," dedi Sandy, "ya da boşverin. Sadece doğal davranın. Kendiniz olun."

Daha sabit çekim yapabilmek için dizlerini kırdı ve dizüstü bilgisayarın ekranı Sampson'ı, Bree'yi ve beni alınca-ya kadar görüntüyü uzaklaştırdı.

"Tamam, ben hazırım. Siz de hazır olduğunuzda başlayabiliriz. Canlı yayına geçiyoruz," dedi. "Ve ...motor."

118

Anthony Demao -onun için kullanabileceğim başka isim kalmamıştı- yavaşça arkama, olmasını isteyeceğim son yere doğru yürüdü.

"Gözden ırak, gönülden de ırak," dedi ve güldü. "Belki de yanılıyordumdur."

Aniden ipleri belime doladı, iyice sıkı ve düğüm attı. Diğer ucunu da bir kancaya ya da halkaya, yerde göremediğim bir şeye bağladı. İpin gerginliği yüzünden ne ayağa kalkabiliyor, ne dik oturabiliyordum. Sampson'ın da bu yüzden bu kadar kambur durduğunu anladım.

Ve hepsi karşımdaki bilgisayar ekranında gerçek zamanlı görüntüleniyordu. Bunu şu an kaç kişinin izlediğini merak ediyordum ve aralarında Büyükanne'yle çocukların olmadığını umuyordum.

Beni ve Bree'yi bağlamayı bitirdikten sonra silahını Sandy'den geri aldı ve odanın ortasındaki yerini aldı. Glock'ını kemerine soktu, sonra ellerini bağlıymış gibi arkasında birleştirerek çömeldi. Ne yapıyordu bu herif?

Suratını büyük bir ıstırap çekiyormuşçasına buruşturdu. Sonra yüksek sesle ağlamaya başladı. Bir başka role bürünmüştü. Bu seferki nasıl bir karakterdi?

Kendinden başka birini canlandırdığı kesindi. Ağlayan, üzgün birini. "Bana bunu neden yapıyorsun? Anlamıyorum. Lütfen, kalkmama izin ver. Kaçmayacağım, yemin ederim. Lütfen, yalvarırım. Yalvarırım bırak beni!"

Aniden silahını kemerinden çıkardı ve kendi kafasına doğrulttu. Şimdi BSK olarak konuşuyordu: "Eğer hayatta kalmak istiyorsan, Bay Bell, benim için konuşmaya devam et. A, E, I, O, U, dediğini duyayım."

"A, E, I, O, U," dedi hüngür hüngür ağlayarak, Tyler Bell'in iyi bir taklidini yaptığını tahmin ediyordum.

"Bell'in banka hesabını sen kapattın, değil mi?" diye sor-du Bree benden önce davranarak.

"Ve ondan önce markette Tyler Bell'i oynadın," diye ekledim. Bu kulübedeki buzdolabında bulduğumuz süt şişelerini ve birbiriyle aynı diğer yiyecekleri açıklıyordu.

Anthony tekrar ayağa kalkıp, bize sakalını, burnunu, kalın kaşlarını göstererek sırayla iki yanını dönüp poz verdi. "Ustaca bir makyaj, değil mi? Kalıpları bizzat Tyler Bell'in suratıyla hazırladım."

"Tanrım." Bree korkmuştan çok iğrenmiş gibiydi. "Beni neredeyse insan olduğuma utandırıyorsun."

"Daha dur, bir tane daha var. Asıl buna bayılacaksın. İzleyin."

Bir an kıpırdamadan öylece kaldı. Sonra suratı acıya büründü, ama başka birinin suratıydı artık, Bell'inki değil.

Duruşu çarpıklaşmış, telaşı biraz dinmişti ve konuşması –şimdi seanslarımızdaki sesini kullanıyordu– daha derin ve kendine özgü bir tını, güneyli bir aksan taşıyordu.

"Aman Tanrım, en yakın arkadaşımı öldürdüm. Matthew, dostum, çok üzgünüm. Çok, çok üzgünüm. Ben şimdi ne yapacağım?" Kelimeleri giderek daha yavaş söylemeye, aksanını keskinleştirmeye başladı, artık kendi karakteriyle dalga geçiyordu. "Körfez Savaşı sendromuyla siktiğimin Alman solucanını ayırt edemeyen bir deli doktorundan başka kimsesi olmayan zavallı bir orospu çocuğu gaziden fazlası değilim."

Gözlerini soğuk bir tavırla bana çevirdi.

"Hepsini kaydettim, Dr. Cross. Burnunun dibinde. Her bir seansımızın ses kaydı var. Birkaç fotoğraf da çektim." Sandy'ye baktı. "Sandy ofisinin önünde dilini emerken ve seninle farklı koşullar altında tanışmış olmayı dilediğini söylerken."

"Size bir sır vereceğim." Sandy ofisimin önündeki anı tekrar canlandırdı. "Sizinle başka bir yerde tanışmak isterdim."

Öpüşmeyi ve Sandy'nin birkaç küçük adımla ikimizi kaldırımın kenarına götürdüğünü hatırladım, belli ki Anthony'nin karesine girebilmemiz içindi.

"Peki," dedim. "Şimdi nedenini de söyler misiniz?"

"Çünkü kimse bizim yapabildiklerimizi yapamaz gibi bir neden seni tatmin eder mi? Kimse! Peki ya çünkü sahnede neredeyse on yıl ter döktük ve kirayı bile zor denkleştiriyorduk nasıl? Ya da saçtığın ışığı gördük ve birazını paylaşmak istedik."

Durup bana baktı ve birkaç saniye es verdi. “Duymak istediklerin bunlar mı, Dr. Cross? Bu bizi biraz daha iyi anlayabileceğin ufak kutulara yerleştirmeye yetti mi?”

“Duruma göre değişir. Anlattıklarında herhangi bir doğruluk payı var mı?” diye sordum ben de gözlerine bakarak.

Güldü. Sandy de gülüyordu. “İ-ıh. Tek bir kelimesinde bile. Benim gibi biri hayatta nasıl başarısız olabilir? Param var, artık şöhrete de kavuştum. Kyle Craig bile bir hayranım ve biz de onun hayranlarıyız. Dünya küçük derler. Kyle Craig bizim için bir kahraman, tıpkı Bundy ve Gacy gibi. Ve Gary Soneji. Kyle Florence YGC’ye tıklandığı zaman nasıl bağlantı kurabileceğimizi bulduk. Planlarımızı en ince detaylarına kadar öğrenmek istedi, biz de ona karşı aynı şeyi hissediyorduk. Dünyada bizden çok var, Doktor. Öldürenler ve öldürebilmeyi düşleyenler. Ve şimdi Kyle Craig ikimizin hikâyesini takip ediyor, bir zamanlar bizim onunkileri takip ettiğimiz gibi. Kendisi burada, Washington’da. Bu seni de çok heyecanlandırmıyor mu?”

119

BSK’nın canlı gösterisini izliyordum –önceden hazırlanılmış bir performanstı bu– ama burada başka bir şey daha oluyordu, bana şu an çok daha ilginç gelen bir şey. Catocin Dağ Parkı’ndaki o kamp yolculuğuna kadar uzanan bir şey.

Bree’nin elleri arkasında durmadan hareket halindeydi ve anlaşılan bunu karşısındakilere şimdiye dek belli etmemeyi beceriyordu. Bileklerindeki iplerden kurtulmaya çalışıyordu, bilgisayarın ekranından bu kadarnı fark edebili-

yordum. Ekrandan anladığım bir başka şey ise, Anthony ve Sandy'yi yüz yüze tutmam, dikkatlerini Bree'nin çabasına değil, bana vermelerini sağlamam gerektiği idi.

"Ama tüm bunlar Tyler Bell ismiyle anılacak, sizinkilerle değil. Kendi masalınızın gölgesinde kalmayacak mısınız? Özellikle de Sandy," diye sordum, umurumdaymış gibi.

"Yeterince büyük düşünmüyorsun. Tüm bunlar -kolunu savurarak tüm odayı işaret etti- yalnızca bugünlük bir eğlence. Buradan gittiğimizde, herkes hikâyeyi gördüğünde, her şey baştan başlayacak. Belki yeni bir polis bozuntusuyla. Ya da bir muhabirle. Bir TV sunucusu. *Washington Post* ya da *USA Today*'den saygın bir köşe yazarı belki de."

"Böyle bir işe ilk sen girişmiyorsun, biliyorsun değil mi? Colin Johns ismi bir şey çağrıştırıyor mu? Miami, 1995."

Ve bu noktada Anthony'nin cılası biraz çizildi. "Hiç duymadım."

"Benim demek istediğim de bu. Colin Johns büyük bir üne kavuşmuştu, ama beş dakikalığına. Ve senden çok daha ustaydı, ikinizden de."

Anthony kollarını kavuşturmuş başını iki yana sallıyordu. Bana sinirlendiğini her halinden okuyabiliyordum. "Berbat bir deli doktorusun, biliyor musun? Bu söylediklerinden sonra canını bağışlamayı mı istemem gerekiyor şimdi?"

"Hayır, ama en azından şevkini biraz kırabilir." Bu oyunda anahtar kendine güvendi, gerçekler ya da terapi teknikleri değil. Elimden geldiğince hızlı uyduruyordum.

"Peki ya Ronny Jessup? Üç cinayet, hepsi de TV'de canlı yayınlandı. Hakiki ismini bile kullandı. Bu ismi hiç duymuş muydun? Ya sen, Sandy?"

"Hayır, ama yaramaz bir kuştan çok yakında öleceğini duydum," dedi ve sınttı. "İzlemek için sabırsızlanıyorum."

Anthony iki büyük ve hızlı adımla bana yaklaştı ve suratıma tabancasının kabzasıyla vurdu. "Devam et, Dr. Cross!" Geri çekilmedi, tekrar vurmaya hazırdı ama şu an bilincimi kaybetmemi istemediğini anlamıştım.

Burada bir seyirciydim!

Yere bir ağız dolusu kan tükürdüm. "Madeline Purvis. Boston, 1958." Bir psikopat katil ismi daha salladım.

"Bu kadar yeter. Ağzını tıkama kuralını devreye sokuyorum." Hışım ile alet masasına yürüdü, silahı yine beline soktu ve bir koli bandı rulosu kaptı. Bandı yüksek sesle çırtılarak açtı ve yanıma döndü.

Başımı çevirdim, onu durdurmak için değil, daha uygun bir pozisyona getirmek için. Öyle ya da böyle, bu son kozumuzdu. Ya Bree hazırdı ya da her şey bitmek üzereydi.

Anthony elindeki bantla bana suratıma doğru eğilirken Bree'nin elleri arkasından fırladı.

Sandy de gördü. "Ağabey! Dikkat et!"

Ağabey mi? İkisi kardeş miydi? Bu öngöremediğim bir ilişkiydi. Belki de ofisimdaki seks sahnesi yüzünden. Peki aynı zamanda sevgili miydiler?

120

Anthony ister kardeş, ister sevgili, ister ikisi birden olsun, Bree belinden silahını almayı becerdiği anda onun üzerine saldırdı. Elinin tersiyle hızla ve sertçe savurduğu tokat Bree'nin suratında patladı. Glock ateş aldı -Anthony'yi ıs-

kaladı- ama Bree yere yuvarlandı ve devrilen sandalyesinin arkasındaki duvara çarptı.

Sandy'nin elinde aniden bir silah belirdi ve namlusu bana bakıyordu.

Bree Glock'unu doğrultmayı başardı ve ateş etti. İki el! Şakası yoktu. İki mermi de Sandy Quinlan'ın göğsüne isabet etti. Ağzı şaşkınlıkla açıldı ve gözleri tek bir noktaya sabitlendi ve sanıyorum elinde silahla öylece dikilirken öldü. Sonra bir kukla gibi yere yığıldı. Benim için izlemesi zor bir sahneydi, Sandy'yle çok fazla vakit geçirmiştım. Tamamen yanılmış olsam da onu tanıdığımı sanmışım. Bir hastamdı.

Şimdi tüm gücümle ayağa kalkmaya çabalıyor, ipin bağlandığı çiviye asılıyordum. Yerinden oynamaya başlamıştı. Yerinden oynamak zorundaydı.

Bree tekrar ateş etti!

Anthony'nin altından geçtiği ışıldağın spotlarından biri patladı. Çömelerek koşuyor, kaçıyordu. Aynı anda gülüyordu da. Yeni bir karakteri mi oynuyordu? Yoksa yalnızca kendisini mi?

Bacaklanımı olanca gücümle kasarak yükledim ve ip sonunda serbest kaldı. Bileğimdeki ipler gevşemişti, en azından ellerimi kurtarabileceğim kadar.

Sonra Anthony'nin peşinden koştum.

"Destek çağır!" diye bağırdım Bree'ye. Siyah Motorola hâlâ yerdeydi. Sandy Quinlan da öyle. Gözleri faltaşı gibi açıktı, neredeyse tek bir delik gibi görünecek kadar birbirine yakın iki yarasından kan akıyordu.

Merdivenlere atıldım ve yukarıda bir camın kırıldığını duydum. Anthony -BSK- elimizden kaçıyordu. Birkaç saniye içinde kendimi bir dükkânın dışarı bakan kısmında buldum.

Sokağa açılan kapı kapalıydı ve üzerinde bir asma kilit vardı. Ama vitrin penceresi yerdeki cam kırıklarına dönüşmüştü. Kaldırıma eski bir ahşap sandalye fırlamıştı. Vitrine koştum ve penceredeki açıklıktan dışarı çıktım. Dışarıda insanlar birikmiş, hırsız benmişim gibi bana bakıyorlardı. Bir çocuk eliyle beni işaret etti. "Beyaz herif," dedi.

Sonra Anthony'yi sokağın karşı tarafında koşarken gördüm. Arkasına döndü ve o da beni gördü. Sonra sağındaki bir dükkâna daldı.

"Polisi arayın!" diye bağırdım beni dinleyecek ve belki yardımcı olacak biri çıkar diye. "O adam BSK!" diye ekledim. Sonra peşine koyuldum.

121

BSK bir Meksika lokantasına girmişti. Küçük ve izbe lokantanın ön kısmında masa yoktu, yalnızca yere serilmiş, korkudan titreyen yaşlı bir kadın ve şaşkınlıktan kendi kendisinin gölgesiymiş gibi duvara yapışmış duran sıska bir kasiyer vardı.

Koşarak tezgahın etrafından dolandım ve bir kapıdan mutfığa daldım. Sıcaklık anında yedi sekiz derece yükseldi. İki aşçı bana bağırarak İspanyolca bir şeyler söyledi.

Çok geç. Anthony'nin sağdan üzerime atıldığını gördüm. Tanrım! Dökme demirden kızgın bir tava gömleğimi yaktı ve kolumdan beynime alev alev acı sinyallerini yolladı.

Bir refleksle diğer elimi ona savurdum, önce şakağına bir aparkat, ardından boğazına ikinci bir yumruk.

Elinden tavayı düşürdü ve bu sefer de onu ben kaptım. Anthony'nin suratına bastırdım ama elimdeki deriyi dökmeden önce bıraktım. Feryat ederek arkaya doğru sendeledi, kulaklarının birinden protez maskesinin kararmış derisi sarkıyordu. İki aşçı da yanan kendileriymiş gibi çığlık attı.

Anthony bir paketleme bandının kenarında dengesini buldu. Bir başka tava kaptı ve üzerime kızgın yağ ve sebze fırlattı. Uçan yağdan sakınmayı başardım ama Anthony arka kapıya yönelme fırsatını yakalamıştı.

Giderken ardından birkaç yemek rafını devirdi. Her yana tabak ve mutfak aletleri döküldü. Büyük bir gürültü, kaos ve etrafa saçılan porselen kırıkları.

"Kardeşim öldü!" diye haykırdı bana dönüp. Ne anlama geliyordu bu şimdi? İşte şimdi çok sinirlendim mi?

Bir mutfak bıçağı kaptım ve peşinden gittim.

122

Arabalara servis yapılan uzun, geniş bir sokağa çıktım. Cıvardan polis sirenleri yükseliyordu. Bizim için geldiklerini ve birilerinin burada BSK'yla kapıştığını çok geçmeden anlamasını umuyordum.

Sokak sağda dar bir çıkmaz yola açılıyor, yirmi otuz metre ileride de işlek bir caddeye çıkıyordu. Onu gözden kaybettiğim saniyeler içinde oraya kadar koşması mümkün değildi.

Nereye saklanmıştı öyleyse? Yakınlarda olmalıydı. Ama nerede?

En yakındaki metal çöp konteynırına baktım, kapağı açar açmaz iğrenç bir koku dalgası suratıma vurdu, ama Anthony yoktu. BSK yoktu. Emin olmak için konteynıra iyice eğilip baktım ve çabucak sokağa döndüm.

Duvara üç çöp kutusu daha diziliydi. Karşılarında ise tozlu, paslanmaya terk edilmiş arabalar duruyordu. Yere eğilip baktım. Altlarına gizlenmemiştı. Neredeydi bu adam?

Onu göz ucuyla ve tam zamanında gördüm. Az kalsın suratımı biçiyordu. Konteynırlardan birinin arkasından çıkmıştı ve bıçaklıydı. Kendine güvenen, içinde bulunduğumuz şartların aksine insanı korkutacak denli sakin bir hali vardı. Neredeyse yine bir başka role bürünmüş gibi.

Benim içinse durum tam tersiydi, bıçaklarla aram yoktu. Ama elimdeki mutfak bıçağı şu an tek silahımdı.

Tekrar saldırdı. Bıçak yüzümü sıyırdı, rüzgârını tenimde hissedecek kadar yakından geçmişti. Bıçağı tekrar savurdu ve tekrar ve tekrar.

Ben de bıçağı saplayacakmış gibi kolumla ona doğru dikine, kısa ve kararsız bir hareket yaptım. Güldü. "Sanırım seninle çok eğleneceğim," dedi. "Şimdiden çok hoşuma gitmeye başladı. Ateşsiz silahlara karşı dövüş sanatları eğitimi aldım. Ya sen, Dr. Cross?"

Lafı uzatmayarak bıçağı tekrar salladı. Geriye sıçrayarak kurtuldum. Ama az farkla, belki birkaç santim.

Anthony'nin yüzü son derece ciddiydi, alnındaki damarlar çıkmıştı ama gözleri hâlâ alaylıydı. Benimle dalga geçiyordu. Bilerek mi ıskalıyordu? Bu oyunu uzatmak mı istiyordu?

"Bir zamanların meşhur dedektifi Alex Cross," dedi. "Burada bir seyircimizin olmaması ne yazık."

"Aslında, var. Bu sefer seyircin benim, BSK," dedi bir ses. İkimiz de döndük. Kyle Craig bizi izliyordu.

123

Kyle sözlerini sürdürdü ve sesi coşkulu, neredeyse neşeliydi. Bizi gördüğü için mi? Yoksa kendisi görüldüğü için mi? "Ne manzara ama! Şanlı BSK, şanlı Alex Cross. Son kez ölümüne bir düelloda karşı karşıya. Hem de mutfak bıçaklarıyla! Bunu seyretmek için üstüne para verirdim, ama doğru ya, buna gerek yok. Zaten buradayım."

BSK bıçağını indirmemiş, duruşunu bozmamıştı, ama Kyle'a sık sık bakış atıyordu. "Burada ne arıyorsun?" diye sordu.

"Bir hayranın olarak gösterine canlı tanıklık etmek istedim," dedi, sesi samimi geliyordu. "Tıpkı bir imkânını bulsalar buraya doluşacak diğer hayranların gibi. Bunu görmek için sokağın iki yanını boydan boya kaparlardı. Seni takip ediyordum. Cross'un evinin orada buluştuğumuzdan beri."

"İstihzanı anlamadım mı sanıyorsun?" diye çıkıştı BSK.

"Anlamayacak olsan nefesimi boşuna harcamazdım. Dr. Cross'a dikkat et. Fırsatını yakalarsa seni doğramaktan çekinmez. Uyanık bir tiptir."

"Bana dokunamaz," dedi BSK kesin bir tavırla, "ondan geçti artık. Devri kapandı. Seninki de öyle."

"Ah, kalbim," dedi Kyle. "Şimdi de beni yaraladın, görüyor musun?"

İkisine de bir şey demedim. Hâlâ hamle yapmak için bir boşluk kolluyordum. Bıçaklar konusunda iyi değildim ama

hızlı bir koşucuydum. Belki bu sayede kendimi kurtarabilirdim. Ama şimdi Kyle'la da uğraşmam gerekiyordu. Buraya nasıl gelmişti ve BSK'yla şimdiki ilişkisi ne düzeydeydi? Bu ilişkileri yakın zaman önce değişmiş miydi?

"O kapışmaya odaklanmış durumda. Sen değilsin," diye akıl verdi Kyle BSK'ya. "Yalnızca buna dikkatini çekmek istiyorum. İster kale al, ister alma."

BSK bana döndü. "Peki öyleyse. Cross'u haklayayım. Senin şerefine."

Senin şerefine mi? Ne demek oluyordu bu? Sonra bıçağı tekrar savurdu ve ıskaladı ama bu sefer niyeti ciddiydi. Bir kez daha salladı ve bu sefer kolumda bir kesik açtı. Kan gömleğimden aşağı süzüldü ve kaldırma damlamaya başladı.

"Bu daha iyi, BSK," diye ona destek verdi Kyle, gırtlaksı bir sesle. "Atıl şimdi! Öldür onu! Gebert bu piç kurusunu!"

BSK daha derin ve sık nefes almaya başlamıştı. Bu benim için bir avantaj olabilir miydi? Sola kaydım ve sonra yön değiştirdim. Bir mantığı yoktu, yalnızca içgüdü.

Bıçağı tekrar savurduğunda diğer yöne hareket ediyordum. Yine ıskaladı! Ben de şansımı denedim ve kolunda bir çizik açtım. Yaradan kan fışkırdı. Bıçaklar tehlikeli oyuncaklardı.

Kyle alkışladı. Ağır ağır ellerini çırpıyordu, ama sözlü tezahüratı kesmişti.

BSK'nın etrafında bir çember çiziyordum. Aniden yine yön değiştirdim. Sonra bir kez daha.

Kyle birden derinden gelen bir sesle haykırdı ve üzerime atıldı. Sola kaçtım ve bir an sırtım korunmasız kaldı. O hâlâ diğer yöne gidiyordu. Etrafımda tamamen dönene dek sola

kaymayı sürdürdüm ve tüm gücümle bıçağı kolunun altına geçirdim. Derisi ve kasları bir an direndikten sonra bıçak nihayet göğsüne saplandı.

Neredeyse bir saniye önce haykırdığı kadar yüksek sesle inledi. "Gerizekâlı orospu çocuğu!" Sonra sırt üstü yere yığıldı, sonuna kadar açılmış gözleri boşluğa dikilmişti. Hızlı birkaç adımla ondan uzaklaştım ve Kyle'a baktım.

Elimde bıçak vardı.

Onun elinde de tabanca.

"Seni çok zorlayamadı, değil mi?" dedi Kyle ve sııttı.

124

Beni gördüğüne sevinmiş gibi konuşmaya devam etti. "Florence'ta ziyaretime hiç gelmemene kınıldım, Alex. Ne feciydi bilemezsin. Seni küçük bir hücreye tıkıyor ve orada günün yirmi üç saati kapalı tutuyorlar. Bu insanlık dışı ve hiçbir işe yaramıyor. Ciddi söylüyorum. Belki şu insanı derinden sarsan filmlerden çekerim, *Uygunsuz Gerçek* ve *Guantanamo'ya Giden Yol* gibi. Adını "Güneş'e Özlem" koyarım. Şehrin tüm sinema salonlarında gösterime sokarım. Tüm kederli kalpleri kendi safımda toplanım."

"Bir sürü insan öldürdün, Kyle. Çıktığından beri cinayet işliyorsun. Bu sefer kaç kişi?"

Kyle omuz silkti ve sonra ağlar gibi suratını buruşturdu. Anthony kadar iyi bir oyuncu değildi, yalnızca daha usta bir katildi. "Doğrusunu söylemek gerekirse, saymakla uğraşmadım. Annemden başlayabiliriz, tabii. Yoksa o da mı halüsinasyonlarımdan biriydi?"

"Hayır, öz annene kıydın."

"Kıymak mı? Bu ifade biraz aşınıya kaçmadı mı? O kadarını hatırlamıyorum aslında. Belki de öfkeden kendimi kaybetmiştim. Benimle o kanlı detayları biraz paylaşır mısın? Senin ağzından duymak istiyorum, Dr. Cross."

"Eylemlerin biraz da bununla mı ilgili, Kyle? Psikolog ol-mamla mı?"

"Bilmem, olabilir. Hiç bu açıdan bakmamıştım."

Bir süre Kyle'a baktım ve konuşmadım. Öylesine habis ruhluymuş ki. Vicdan diye bir şeye sahip değildi. Bugünlerde reflekslerinin ne alemde olduğunu merak ettim. Elindeki silahla kendinden emin görünüyordu. *Bu çok doğal değil miydi? Beni hemen vurmakta karşısına ne gibi bir zorluk çıkabilirdi ki?*

"Diz çök, Alex. Yalnızca bir emniyet önlemi. Quantico'da aldığım onca eğitim etkilerini gösteriyor."

Ona itaati reddederek öylece dikilmeyi sürdürdüm.

Kyle silahı bana doğrulttu, kolu dümdüz ve sabitti. "Sana diyorum, diz çök. Küçük de olsa bir ihtimal hâlâ canını bağışlayabilirim. Bir sonraki eserim için seyirciye ihtiyaç duyabilirim."

Bu dikkatimi çekti. Seyirci mi? "Şimdi ne yapacaksın, Kyle? Ve BSK'yla ortağı için hangi rolü üstlenmiştin?"

Gülümsedi, vereceği cevabı kafasında netleştirmeye çalışıyor gibiydi. "İlginç sorular. Bunları sana neden söyleyeyim, bir düşünelim. Yapacaklarımı göremeyeceğin bir ale-mi boylayacağın için mi, yoksa sana kendi tabirinle kıyımı önceden sezip önlem alma imkânı tanımak istediğim için mi? Diz çök! Bu son ikazım, Alex."

Hafifçe dizlerimi kırdım, sonra üstlerine çöktüm. Başka bir seçenek göremiyordum. Kyle itaatsizlikten hoşlanmazdı, bu kadarından emindim.

"Hah, böyle iyi. Seni karşımda böyle görmek büyük keyif veriyor. Yalvarır gibi. Biliyor musun, keşke BSK da buna tahnık olsaydı diye içimden geçmiyor değil."

"Onu kurtarabilirdin."

"Belki. Ama muhtemelen hayır. Gerçekten o çocuğun ölmek istediğine inanıyorum. Ajanlık yaptığım sıralar ilk cinayetlerini incelemiştim. Benimle Florence'tayken bağlantı kurdu. Sanırım onun için bir baba figürüydüm. Sen daha iyi bilirsin tabii. Ama geçmişe saplanacak değilim. Pişmanlıklarla da aram pek yoktur. Bunu anlayabiliyorsun, değil mi?"

"Senin şerefine, dediğinde ne kastediyordu?"

"Ona mı takıldın? Hayranlarımdan biriydi, tabii. Kim değil ki? Kız da öyleydi. Kız kardeşi miydi? Kim bilir? YGC'deyken mesajlarını bana avukatım aracılığıyla ulaştırıyorlardı. O da bir başka hayranımdı. Hepsi manyak bunların, Alex. Ama seni epey uğraştırdı, hakkını vermek lazım. Birkaç fikir konusunda ona yardımcı oldum. Futbol stadyumu -o bendim. Ve Tess Olsen'ı ben tavsiye etmiştim elbette. O cinayet benim şerefimeydi."

Kyle öne yürüdü ve silahı şakağıma dayadı. Elinde en ufak titreme yoktu.

"Ben, Kyle Craig, sarıh bir zihin ve sağlıklı bir bedenle," dedi ve genişçe, şeytanca, çılgınca gülümsedi, "Alex Cross'un canını bağışlamaya karar veriyorum. En azından şu an için."

Bir adım geri çekildi. "Dediğim, gibi, günün yirmi üç saat. Dört yıl. Bu kadar ucuz kurtulmana izin veremem. Birkaç dakikalık ölüm korkusu -yaşadıklarımla karşılaştırıldığın-

da bu bir hiç. Yeterli bir intikam değil. Yakınından bile geçmez! Göreceksin.”

Geri çekilmeye devam etti. “Senin için daha büyük ve daha iyi planlarım var, Alex. Kesin olan bir şey var: Seni ve aileni işkenceyle öldüreceğim. Onları saklamaya uğraşma. İnsanları bulmak konusunda gerçekten becerikliyim. FBI’daki uzmanlık alanım buydu. Boşuna demiyorlar, Alex. Büyük Usta. Hatırladın mı?”

“Silahını indir, Craig. Ve yavaşça yere bırak, bok herif. Yoksa intikam neymiş sahiden göreceksin.”

Bu Bree’ydi. Onu henüz göremiyor, ama uyarmak istiyordum. Kyle Craig ve onu asla, ama asla uyarmamak gerektiği hakkında. Ağzımı açtım...

125

“Bree!”

Kyle FBI ajanlığı yapmıştı ve öncesinde orduda Özel Kuvvetler’deydi. Bıçaklar, tabancalar, hatta patlayıcılar konusunda uzmandı ve bunları geçmiş deneyimlerimden biliyordum. Şakaya gelecek biri değildi, uyarılacak biri, hiç değil.

Bree’nin sesini duydu ve o daha tehdidini tamamlamadan ona doğru dönüp kendi yere atmıştı. İzledim. Olacaklarını engellemek elimde değildi.

“Bree!”

Kyle’in Beretta’sı Bree’nin göğsüne çevrildi, zor bir atışla hedefi ıskalama riskini almayacaktı, özellikle de hareket halindeyken. Bree artık görüş alanındaydı ve aklımdan tek bir düşünce geçiyordu: Onun yerine beni vur.

Bree "intikam neymiş sahiden göreceksin" sözlerini birtirmeyi bekledi mi emin değildim. Ateş etti ve Kyle Craig olduğu yerde sıçradı. Ağzı ve gözleri şaşkınlıkla açıldı.

Yere tok bir küt sesiyle düştü ve öylece uzanarak kaldı, bir bacağı seğiriyordu. Nihayet Beretta'sını bıraktı. Ve sonra, durdu.

Hiçbir şey yapmadan.

Tannı'ya şükür, hiçbir şey.

Hemen koşup silahını tekmeleyerek ondan uzaklaştırdım. Bir zamanlar arkadaşım sandığım adama, en büyük düşmanıma baktım. Gözleri fal taşı gibiydi, bana, gözlerimin tam içine, belki de ruhuma bakıyordu. Bakışlarını ben-den ayırmadı, *O an ölmekte miydi ve bunu biliyor muydu?* diye merak ediyordum.

Sonra ağzını açtı ve öyle bir şey söyledi ki... Bu güne dek hâlâ anlam veremediğim bir şey. "Senin şerefine," dedi.

Boğazından tüyler ürpertici hınlıtlar gelmeye başladı.

Ve bu hoşuma gitti. Söylemesi üzücü olsa da, bana korkunç gelse de, rahatlamış ve sevinmişim. Seyirci olmaktan fena halde hoşlanmışım, o kadar ki ellerimi çırpıtım ve Bree'yi alkışladım.

Ve sonra, aniden, Kyle önce dizlerinin, sonra ayaklarının üzerine fırladı. Belinin arkasındaki bir kılıftan başka bir tabanca çıkardı.

Bree saniyeler önce silahını indirmişti ve şimdi ikimiz de avucunun içindeydik.

"Silahını yere bırak, Dedektif," dedi hayatımda duyduğum en sakin sesle. "Seni hemen öldürmek istemiyorum. Buna daha var. Söyle ona, Alex."

"Dinlemeyecektir," dedim.

"Öyleyse ölecektir. Silahı bırak. Tanrı aşkına, sizi öldürmek istesem tetiği çoktan çekmiştim."

Bree dizlerini bükerek silahı yavaşça yere bıraktı.

Kyle tetiği çekti.

Ama bilerek ıskaladı.

"Biliyor musun, Bree?" dedi aynı ölümcül sakinlikteki tonla, "baş yerine göğse ateş etmekle ilgili tavsiyelerin hiç haklılık payı yok değil, ama" birkaç hafifçe kez kendi göğsüne vurdu, "çelik yelek ihtimalini göz önüne almazlar ve ben böyle partilere yeleksiz katılmam. Sana da aynısını öneririm, üzerine çok yakışacaktır. Özellikle o nefis göğüslerle."

Kyle geri çekilerek bizden uzaklaşmaya başladı. Sonra gülümsedi, "Ya da vazgeçtim. Kusura bakma Alex!"

Bree'ye doğru iki kez ateş etti ve yine bilerek ıskaladı. Sonra bir kahkaha attı, sokak boyunca koşarak ilk köşeden döndü ve hâlâ gülerek gözden uzaklaştı.

Büyük Usta.

126

BSK hâlâ hayattaydı. Bree'yle birlikte Sampson ve Anthony'nin tedavi gördüğü Washington Hastanesi'nde Büyükanne ve çocuklarla buluştuk. Sandy Quinlan ise ambulans gelene kadar çoktan ölmüştü.

Doktorlarının söylediğine göre Sampson iyileşecekti. Birkaç dikiş atılması ve seruma bağlanması gerekmişti ama yarın taburcu vakti geldiğinde hastane personelinin delirte-

ceğine şüphe yoktu. Bir süre sonra Billie ve Djakata'yı Koca Adam'la yalnız bırakmak için bekleme bölümüne çekildik. Ancak Billie Sampson'a biraz kızgındı. Ve bana da.

Çocukların soruları bitmek bilmiyordu ve Bree'yle birlikte onları elimizden geldiğince cevaplamaya çalıştık. Ama – her zamanki gibi– biz de tüm cevapları henüz bilmiyorduk, belki de hiçbir zaman öğrenemeyecektik. Özellikle de Kyle Craig'le alakalı olanları.

“Peki gerçekte kimmiş bu insanlar? Mesela BSK?” diye sordu Jannie. Merakına hep bayılmışımdır, ama suçlulara karşı yeni gelişen bu ilgisi konusunda ne yapacağımı bilmiyordum. Beşinci Cadde'deki evimizde ihtiyaç duyduğumuz son şey ikinci bir Ejderha Avcısı'ydı.

“Yakında öğreneceğiz sanırım,” dedim ona. Anthony'nin ve Sandy'nin parmak izleri alınmıştı. Bir yerde mutlaka kayıtlarına rastlanacağını düşünüyordum, belki birinin dosyalarında, hatta belki de Kyle Craig'in FBI'daki günlerinden kalan eski notlarında.

Ailemi nihayet eve yolladım ve Bree'yle birlikte tutsağımıza bakmaya gittik. Bir camın arkasından bakım görevlilerinin Anthony'yi ameliyat sonrası nakil için hazırlamalarını izledik. Eli hastane yatağına kelepçeliydi ve orada hiç kıpırdamadan yatıyor, gözlerini tavandan ayırmıyordu. Ondaki bu durgunluğu o gün daha önce de görmüştüm. Okumak imkânsızdı. Yenilginin acısını mı duyuyordu? Aklında türlü hesaplar mı dönüyordu? Yalnızca sıkılmış mıydı? Cevaplar bize bir cezaevine mi yoksa bir akıl hastanesi koğuşuna mı kapatılacağı konusunda yardımcı olacaktı.

“İsimleri Aaron ve Sarah Dennison.”

Döndüğümde Ramon Davies'in arkamızda dikildiğini gördüm. Tümleşik-Otomatik Parmak İzi Tanıma Sistemi'n-

de Aaron'ın kayıtlarını bulduk. Şu ana kadar öğrenebildiğimize göre en az iki eyalette aranıyormuş. Kaliforniya ve Nevada'da birer cinayetin baş sanığıymış. Kardeşi Sarah'nın kayıtları ise temizdi. Vegas, Tahoe ve Sacramento'da oyunculuk yapmışlar, -çoğunlukla yerel tiyatrolarda."

"Washington'a gelmeden önce neredelermiş? Bu konuda bilgimiz var mı?" diye sordum dedektif amirine.

"Los Angeles'ta. Neden?"

Başımı salladım ve camdan Aaron'a baktım. "Sadece bana söyledikleri doğru mu diye merak ediyordum. Michael Bell vakasını L.A.'den takip etmiş olmalı. Mary, Mary vakasını. Büyük ihtimalle oradayken Kyle Craig'le de irtibat halindeydi."

"Peki internetteki şu canlı yayından ne haber?" diye sordu Bree. "Kaç kişinin izlediğine dair bir fikrimiz var mı?"

Davies önce Bree'nin, sonra benim suratıma baktı. "Size şöyle diyeyim. Hikâyenizi bir gün satmaya karar verirseniz, şu an ortam çok müsait." Güldük, ama sadece yayının popülerliği konusunda elimizden bir hiçbir şey gelmediğinden.

"Neticede istediğini aldı, değil mi?" dedi Bree. "Hiç değilse şöhrete kavuştu. Artık kız kardeşi de meşhur. En azından Kyle Craig'in müritleri olarak."

Başımı camdan çevirdim, artık onu yeterince izlemiş, bu dosyayla işimi bitirmiştim. "Umarım değmiştir, Anthony."

Gözlem penceresinin bastırıldığı bir bağırış duydum. Arkama baktım.

"Sen ölü bir adamsın!" diye haykınyordu Aaron. "Mezarına yürüyorsun, Cross."

SON GÜNLER

Kyle Craig'den hiç haber almadım, ki buna şaşırmıyordum. Korkunç tehditler savurmuştu ama beni ölü isteseydi bunu yapardı. Sokakta şansını ele geçirmişti. Bu yüzden sonraki birkaç gün benim için hızlı geçti. Damon için ise muhtemelen yavaş. Oğlum evden ayrılmıyordu.

Onu Cushing Özel Lisesi'ndeki ilk yanyılına uğurlamak için arabaya bavul taşırken, duygularını sıkça açığa vuruyordu. Havalı pozlar vermek onu kesmiyordu artık.

Son iki üç günü birlikte arabayla Massachusetts'e giderek geçirdik. Irvington'daki Red Hat lokantasında kuzenimiz Jimmy'yle buluşmak için mola verdik, lezzetli bir öğün yedik, biraz caz dinledik ve sonra yolumuza devam ettik. Fark ettim ki, ben de artık duygularımı sıkça açığa vuruyordum. Bunun iyi bir şey olduğunu düşünüyordum, büyümek belki. Ama sürdüğüm hayat beni endişelendiriyordu. *Hâlâ bir ruhum kaldı mı?* diye merak ediyordum. Tüm bu ölümler, katillerin ruh halime sızma çabaları...

"Aile haftasonumuz ne zaman biliyorsun değil mi?" diye sordu Damon, Sturbridge'e yaklaşırken.

"Merak etme, şimdiden takvimimde yazılı. Kaçırmaya hiç niyetim yok."

"Aslında o sırada bir soruşturma üzerinde çalışıyorsan filan, anlayışla karşılanım."

"Damon." Dönüp bana bakmasını bekledim. "Orada olacağım. İki elim kanda bile olsa."

"Baba." Bana bir yetişkin bakışı fırlattı ve Büyükanne'den miras aldığı bir kaş hareketiyle suratını astı. "Sorun değil. Elinden geleni yapacağımı biliyorum." Orta aynada kendime bakmaktan biraz farklıydı ama dünyada bana daha yakın bir kopya yoktu.

"Harika bir yıl geçireceksin, Day. Hem okulda hem de basket sahasında. Seninle gurur duyuyorum. Her şeyinle."

"Sağol. Bence sen de harika bir yıl geçireceksin. Bree'ye iyi bak. Birbirinize yaklaşıyorsunuz. Herkes öyle düşünüyor. Senin kararın, tabii."

Tam o sırada telefonum çaldı. Yine ne vardı? Çılgın bir fikre kapıldım; lanet şeyi arabanın camından dışarı atma fikrine.

Ve öyle de yaptım.

Damon ellerini çırpıtı, ikimiz de hayatımda yaptığım en komik şeymiş gibi kahkahalara boğulduk. Belki hakikaten de öyleydi.

Massachusetts'in Ashburnham şehrindeki okula vardık. Göz kamaştıncıydı, o kadar harika görünüyordu ki önümüzdeki dört yılı orada kendim geçirebilmeyi, gençliğimi yeniden yaşayabilmeyi dilerdim. Ya da onun gibi bir şeyi işte.

Yönetim binasında ise beni bir mesaj bekliyordu. Dedektif Amiri Davies'tendi.

"Alex, kötü haberlerim var. Georgetown'da bazı cinayetler gerçekleşmiş."

Ancak bu bir başka sefere anlatılacak başka bir hikâyenin konusu...